

உ

சிவமயம்

முத்தமிழ்த் தவிராய ரியற்றிய

சுசந்தி ஸ்தல புராணம்.

இஃது

கோடகநல்லூர் ஸ்ரீ சுபதரசுவாமிகளின் சீடர்

திருநெல்வேலி

ம ர வ டி

சு த மீ ப ர ம் பி ள் ண ன ய ர ல்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சுசந்திரத்துக்கடுத்த காக்குழர்

வைவரவந்தாதி ள் ண்

கேட்டுக்கொண்டபடி

பூரியன் சென்றால் பிரசில்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

திருநெல்வேலி.

1894.

தானுதுணை.

சேரநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

இஃது. திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானம் நாகாகோவிலைச்சேர்ந்த
புறேரி மக-நா-ந-ஸ்ரீ செ குமாரசுவாமியாபிள்ளை யியற்றியது.

எண்ணீர்க்கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

வஞ்சிமது நாட்டி னுக்கோர் திலக மாக

வளமலியுஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமை முற்றுஞ்
செஞ்சொலிமுத தமிழ்க்கவிஞன் செப்ப வத்தைச்

சீர்காக்கு மூர்வளர்சொக் கலிங்க னீன்ற

வஞ்சுதன்வை ரவநாத னன்பிற் கேட்ப

வதற்கியைவாய நெல்லைநக ரமறும் யோக

விஞ்சையனமா வடியில்சிதம் பரவேள் பார்த்து

மேதுனியோகக் கச்சியற்றி விளம்பி னானே.

இஃது, நெடி புறேரி மக-நா-ந-ஸ்ரீ ஆறுமுகப்பிள்ளை இயற்றியது.

ஆறுசீர்க்கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீர்வளருஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமையைமுத் தமிழ்க்கவிஞன்
நெரித்தான் காக்கு, மூர்வதியும் வைரவநா தனுக்கேட்ப வதற்
கு முவந்தே கொன்றைத் தார்புனையும வேணுவன நாதருறை
நெல்லைநகர் தின்னில் வற்றுவேரன், பார்வையுற்றச் சியற்றியெங்கும்
பரப்பினன்மா வடியில்சிதம் பரக்கோமானே.

இஃது, கடுக்கரை ஆறுமுகப்பெருமாள்பிள்ளை இயற்றியது.

ஆறுசீர்க்கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

சொற்றருமா சுசீந்திரபென்னுந் தொன்னகரின் மானமீய
மாநீ சுருதி தன்னை, பற்றருநன் மூன்றுதழிழ்ப் பாவலன்சீர் தென
மொழியிற் பாவாய்ச்செய்தான், நற்றருமம் வளர்காக்கு நகருறை
வை ரவநாத னச்சி னுட்டிக், கற்றவரு மெனைநிகர்க்கல் லாதவரு
மேயுணரக் காட்டினானே.

பாண்டிநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

திருநெல்வேலி இராமய்யப்பன் பட்டி மக-நா-ந-ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பையரவர்க்
ளியற்றியது.

எழுசாக்கழி நெழிலடி யாசிரிய விருத்தம.
கலையாரு மதிசூழி மருவார் பதங்கனொரு
கணமேனு மறவி யடையாக்
கலைஞானி கட்டுதுந லணியாய் விளங்கியுல
கறியவரி தென்னு மியலான்
றலையான முத்தவிழென் னுவரியுண் மிமிழுமுகி
றாணுவொளி ருஞ்சு சீத்திரத்
தலபுரா ணம்பத்தி யிற்சாற்ற நெல்லைவளர்
சற்சனர் பழிச்சு கவிஞ
லிலையான பரிவுடைக் கோத்திரத் துற்றுமே
னீடுறுஞ் சீர்த்தி முற்று
நெறியிற் படைத்திலகு மாவாடிதம்பர
நிகழிலக் கணவ முமுனங்
குலைவறுப பக்காக்கு மூசொக்க லிங்கவேள்
குமரன்வை ரவரா தனுட்
கொண்டவா ற்ச்சிட வியைந்தன னநின்மகிமை
சுவலைய மெல்லாம் பரவவே.

இஃது, நெ மாவாடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர்
தி—சை—க—ஆ—சிதம்பரநாதக் கவிநாஜ ரியற்றியது.

முத்தேவுநாமெனவத்திருப்போர்மூன்றோர் மூர்த்திகொண்டு
வைகுசுசீத்திரபுராண, முத்தேவதேவியற்று மாடலாழன் னறி
தலின முத்தமிழ்க்கவிஞனமைத்தான்கல்விச், சொத்தேவலகென
வித்தைக்காக்குமூவாபுருகவரிரவராதன்வெண்டத்தூக்கிச்,
சித்தேவாக்கும வியப்பக் கலைதேநெல்லைச் சிதம்பரமால் பார்வை
யினைச்சிட்டானேற்றேந்தே

இஃது, திருநெல்வேலி மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளை குமாரரும், சீடருமாகிய

சண்முகம்பிள்ளை யென்ற சி- சுப்பிரமணியபிள்ளை இயற்றியது

தனிச்சொல்லின்றி பலவிகற்பத்தான் வந்தபத்தடிப்

பஃறொடைவெண்பா.

திருவளருஞ் சேரைச்சு சீந்திர நாட்டி

லுருவொகிருந் தர்ணுவி னூஉங்குபு ராணத்தைப்

பாடினான் முத்தமிழ்ப் பாவரைய னலலிசையைச்

சூடினான் காக்குழா சொக்கனின் மைந்தன்

வடிரவ நாதன் வழுஉக்களைய வெந்தை

பயிர்வளரும் நெல்லைச்சி தம்பரவேள் டக்க

லிசைப்ப வினிய வுளங்கொடு யாப்பி

னசைச்சி ரடிதளையா ராயந்திக டன்கா

யெழுதா வெழுத்தி லியைத்தா னவனி

கழுவார் யுணரத் தொகுத்து.

இஃது, ஷே மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் மாணாக்கரில் ஒருவராகிய

ஆழ்வார்குறிச்சி வன்னியப்பக கவிராய நியற்றியது

கலிவெண்பா.

பொன்பூத்த சேரன் புவியிற் புகர்ஞான

பின்பூத்த தாணாமல் வேதனக—ரின் பூற்ற

மெண்டினு மியலிசையா நாடகப்பே ரின்புலவன்

பண்ணும் புராணப் பணுவலையே—தண்ணளியாற்

காக்குழார் வாற்சொக் கலிங்கன் மவப்பயனால்

வாய்க்கும் வைரவகா தன்கேட்பப—பார்க்கணியா

நெல்லை யரனுமையை நெஞ்சிருத்திச செஞ்சொலா

னல்ல றுடைக்கு மறிவுடையான்—கல்லைநிக

ரென்மனத்து ணீங்கா தியங்கு மஞரகற்றிச்

சின்மயமடிக் குங்கலையிற் றேற்று விப்பான்—றன்மயமா

யோங்குஞ் சிதம்பரமா லுற்ற வழுஉக்களைந்து

பாங்குடனே யன்னவன் பாலியுத—திங்ககன்ற

வச்சி லமைத்திவ் வகிலமெல் லாமுணர

மெச்சும் புகழ்தரித்தான் மேல்.

இஃது நெடி மாணுக்கருளொருவராகிய திருநெல்வேலிப் பேட்டை சப்ரிஜிஸ்தர் ஆட்சி கிளர்க்கு ஆழ்வாரப்பிள்ளை இயற்றியது.

தேரிசையாகிரியப்பா.

பூமா துறையும் பொனமலர்த் தட்டும்
நாமா துறையு நன்மல ரகழியு
மத்தன ரசன மயிலன சாலையுஞ்
சந்தனஞ் சென்பகஞ் சார்தந் நிரையு
முக்கனிசு தேனன மொய்த்துறு நதியு
நற்கனிச் சோலையு நானமறைப பள்ளியும்
எக்கணும பரவி மிலங்க வகுணுளே
மிக்கபே ரொளியான விளங்கிடும பற்ப
நாப னருளினும் சேரைநன எனகிற
பூபன் குலசோ கரனவழி புகுந்து
செங்கோல் செலுத்துஞ் சேர யெவர்களுந்
தங்க ணுவிற் சாற்ற வரிதென
மன்னு மூல மனனர சுறுகால்
ஆன்னத னாட்டி எனம்குசீந திரத்தல
மாண்பை வழுத்தினன் மகிழ்முத் தழிழுவலோன்
சேண்டொடு பயிர்வளா சீர்காக்கு மூரிற்
நிலக மெனவாழ்ந திலகுசொக் கலிங்கன்
னலகில் வைரவ நாந னவையகற்
நிடமன மூன்னி செஞ்சூலி நகரிற்
நிடமுறு கார்காத் திடுககுல திலகனும்
பரிவுடைக் கோத்திரம் பரமபரை விளங்குத்
திருமலைக் கொழுந்து செறித்த மரபி
லுதித்தொளிர் சுப்பிர மணிய னுயர்தம்ம
பதித்திட வுதித்து பாபுகழந் திசைக்கு
மாவடிச் சிதம்பர வணமையற் றீய
தூவடி வாக்கித் துகழறுத் தனிப்ப
யாவரு மெனினி னறிவுறு மெழுத்தி
னழுத்தினன் றனனையடைவினே
யொழித்தனன் றுணுவி னுயரரு ளாலே.

சருக்க அட்டவணை.

நம்பர்	பெயர்	கவி	பக்கம்
க	பாயிரம்	கக	க
௩	புராணவரலாறு	௩௨	௩
க	அத்திரிதவம்புரிமகிமை	௩௫	௯
௨	அத்திரிபிரமசபையிற் சென்றது	௨க	௧௯
௩	அனஞ்சயை கற்புமகிமை	௩௮	௨க
ச	தேவிமார் விசயம்	௩௧	௨௭
௫	நாரதன் வருதல்	௨௨	௩௩
௬	காசுதி கொடுத்தல்	௨௩	௩௭
௭	டுலிங்கோற்பத்தி	௨௬	௪௨
அ	அருச்சுணை	௨௫	௪௯
௯	சத்தவிராடிகள் பூசித்தல்	௨௧	௫௫
ய	வசிட்டாசியர் பூசித்தல்	௨௨	௫௯
கக	சங்கராசாரியர் பூசித்தல்	௨௧	௬௩
க௨	அயிராவதச் சருக்கம்	௫௨	௬௯
க௩	திக்கைச் சருக்கம்	௩௫	௭௯
க௪	இந்திரன் பூசித்தல்	௪௫	௮௬
க௫	வேளாவிமலைச் சருக்கம்	௩௪	௯௬
க௬	கங்கையுற்பத்தி	௩௮	௧௦௩
௧௭	கன்னிமாகுமரி	ய	௧௦௯
௧௮	அகத்தியமுனி பூசித்தல்	௮	௧௧௨
௧௯	மருத்துமலை	௧௧	௧௧௩
௨௦	பரசிராமன் பூசித்தல்	௭	௧௧௫
௨௧	மூவேந்தர் பூசித்தல்	௨௮	௧௧௭
௨௨	பிரமோற்பத்தி	௪௫	௧௨௯
௨௩	புன்னாகவனம்	௧௯	௧௩௧
௨௪	மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்தல்	௯	௧௩௬
௨௫	மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்தல்	௧௧	௧௩௮
௨௬	கலாவதி சரிதை	௨௩	௧௪௮

உ

அட்டவணை.

உஎ நக்கிராலையச் சருக்கம்

நசு

கச்சு

உஅ சனகாதிடாக்குபதேசித்தல்

கக

கருக

உசு அகிலினை மகிமை

கரு

கருசு

நஉ ஆச்சினவழ்கி சருக்கம்

உய

கருஎ

உ

ஸ்ரீ தானுமாலயன் றுணை

சுசிந்திரஸ்தல புராணம்.

விக்கினேசுரர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெழலடியாகிரிய விரு தய

முன்னுறு தவள வனாடின் முகம்பொரு கொம்பு மும்பர்
பினனுற முனவந் தெய்தப் பிரமரஞ் சலித்து வேதம
பன்னுற வளிகுழ சுண்ணும் பரம்புதே னிரம்பு தாரு
மன்னுறு மெழில்சேர் துமபி வதனனை வணங்கு வோமே. (க)

வேறு-தானுமாலயன்.

பூமா துபொருந் தியமார் பினனு
நாமா துதிருந் தியநா வினனுந்
சூமா தரனுஞ் சிவதா னுவெனுஞ்
சீமா னேரினேந் துதினம் பணிவாம்.

உமையவள

இமையா சலமீன் தருமா ரிசொலந்
சுமையா விலகந் தருமன னேழ்மேனா
தமையான முகிறவ கைசிவன் புணாமா
துமையா னையவந் துதினந் தொழுவாம். (ங)

வேறு-வினாயகன்.

தேவரு முனிவருந் தெரிசித் தேய்தும ம
மூவரு மியற்றுமுத தொழிற்கு முனனமே
மேவருந் திறல்பெறும் வேழ மாமுகன.
பூவரும் பதத்தையெப் போதும போற்றுவாம். (ச)

முருகன்.

தேவயா னையபுத்தினஞ் செயிர்க்கும வல்லநீ
சூரபுரான் வயிற்றவ தரித்தி யென்றுபின்

உ.

சுசிந்திர புராணம்

மேவவேள் விமலையில் வேட்ட வேட்டுவப்
பாவைசேர் சரவண பவனை வாழ்த்துவாம்.

(ந)

வேறு சம்பந்தர்.

சுன சம்பந்த மெய்துஞ் சமணுயிர்க்
கூன சம்பந்தஞ் செய்தோ ணுலகெணர்
தான சம்பந்தஞ் சைவமென் றுக்கிய
ஞான சம்பந்த னுமந் விற்றுவாம்.

(சு)

சுந்தரர்.

எடுத்த பேருல கெங்குமென் ளெண்ணேபோற்
றடுத்த நான்மறை யாதியை யாதியிற்
றெடுத்த காதற் பரவைமுன் னாதென
விடுத்த சுந்தரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

(எ)

திருநாவுக்கனாயர்.

தாக்குஞ் சூலெக்கி டைந்துச கோதரி
வாக்கு மந்திர மாக்கொண்டு வல்வினே
நீக்கு மாறு நினைவு சிவனிடத்
தாக்கு நாவுக் கரசனே வாழ்த்துவாம்.

(அ)

தண்டி யடிகள்.

தந்தை தானேத் தழந்தரன் றாளினிற்
சிந்தை பூண்டவன் சேடமுந் தாமமு
முந்த நாமமுந் பெற்றருண் முற்றிய
வெந்தை யானதண் டசனேப் போற்றுவாம்.

(சு)

மாணிக்கவாசகர்.

பூச கன்புகழ் பூசைகொள் வேனெனுந்
தேச கன்மகர்த் தாவின் செயலினுற்
பாச கன்முயி பறித்தெசான் மாணிக்க
வாச சுந்திரருந் டானே வணங்குவாம்.

(ய)

வேறு அடியவர்.

சுத்தி யுள்ளீ றணிந்தக்கு மாலிகை சூழச்
சித்தி யுள்ளவ ராகியஞ் செழுத்தையுஞ் செவிக்குஞ்
சுத்தி யுள்ளவ ராய்ச்சிவ தானுவின றுண்மேற்
பத்தி யுள்ளவ ஷ்வரவர் பாதமே பணிவாம். (மக)

பாயிரம் முற்றிற்று.

புராணவாலாற்றுச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

பாரும் வானமும் வரன்முறை யாவையும் படைத்துச்
சேரும் வாணியோ டகமகிழ் நான்முகத் தேவன்
சாருஞ் சத்திய லோகத்தி லமரர்மா தவத்தோர்
யாரு மேதொழப் பதுமபீ டிகையில்வீற் றிருந்தான். (க)

இருந்த் காலையில் முனிவரர் பலரும்வர் தீண்டிப்
கொருந்த யாந்தவஞ் செய்தரு மகம்பல புரிந்தே
திருந்த வோரிட மெவ்விட மெனவருள் செய்யென்
றருந்த வஞ்செயும் புங்கவ ரியம்பவன் சவனும். (உ)

விருப்ப தாயெந்ரு தருப்பையை நேமியாய் விடுத்தித்
தருப்பை தான்சென்று தரித்ததெத் தானமத் தான
யிருப்பு தாழ்மக் கெனவிதை வியம்பவன் விறைவன்
நிருப்பு தாம்புயந் தொழுத்து செல்வழிச் சென்றார். (ங)

சென்ற தம்புவி தனிலொரு வணத்தினி- சேர்ந்தே
நன்ற தாமென நைமிச மமர்ந்ததந் நலத்தா
லன்ற தவ்வன நைமிசா ரணியமென் றறைய
நின்ற தெவ்வன மவ்வன மொப்பதின் னிலத்தில். (சு)

கந்த மூலங்காய் கனிநனி கலந்தன கலந்தே
சந்த நாண்மலர் சூழுமின கெழுமின தருப்பை
யந்த வேள்வியெய் சயிதையு நிறைந்தன வதன
லிந்த நல்வனத் தெய்தவெத் தவஞ்செய்தோ மென்றார். (ஊ)

என்று மியமிருந் திருந்தவ மியுற்றுதம் கிடமி
தொன்று மேகுறை வின்மென வருந்தவ முருற்றித்
துனறு வேள்விபுஞ் செய்துவே தியர்வனஞ் சூழ்ந்தா
ரன்று மாதவச் சூதமர் முனிவனுங் கணைந்தான.

(சு)

சிவந்த மேனியிவ் வெளுத்தவெண் ணீற்றொளி திகழ
நிவந்த வார்சடை தாழ்தர வருபவ னோபோய்ந்
தவந்த வாதுசெய் மறையவர் வரன்முறை தாழ்ந்தே
யுயவந்து தம்மிருக் கையிற்கொணர்ந் தாசன முதவி.

(எ)

அங்கு நற்றவ னிருந்துளி யருக்கிய முதலாபத்
தங்கு பூசனை வரன்முறை யியுற்றிமா தவத்தோ
ரிங்கு நீவரப பெற்றதெந் தவப்பப னென்னப்
பொங்கு மாதரம் புகன்றிட வாங்கவன புகல்வான்.

(அ)

இற்றை நரள்வரை செய்தநற் தவப்பய னெனக்கின்
றுற்ற தாதலா லுங்கள்பர லடைந்தினி துவப்பப
பெற்ற நானிதன மேற்பெறும பேறென்கொல் பெருமை
நற்ற போதன றோயென முனிவார் நவில்வார்.

(சு)

முனை ரேபதி னெண்புரா ணந்தையு மொழிந்தா
யனன மாபுரா ணங்கடோற றியவர லாற்றை
யினன முட்விரித் துணாததுதி நீயேமக கெனவே
சொன்ன மாதவா. குவந்துகு தன்சொலத தொடுத்தான்.

(ய)

முனிவர் காணன்று நனறுநீர் மொழிந்தவம் முறையே
யினிது யானுமக் கியமபுவ னுட்கொள்வி ரென்னத்
தனிமு தற்பரா சரனெனு ஞானவான் றருவின
னையை நல்வியா தனோத்தியா நித்தனை கருத்தில்.

(ருக)

புற்ற வேகினைத் தொருமையா யிருகைமேன் முகிழ்த்து
சொற்ற நனமறை யந்தணீர் கேண்மின்மெய்ச் சுருதி
சுரு னோரும்வே தமுமின்றி முன்பிலோர் காலத்
தந்ந னூலெனத் தலைமயக் குற்றதிங் வகிலம,

(ருஉ)

எம்ம தத்தினி லெய்தின ரம்மத மிதுவே
சம்ம தப்பொரு ளெனமதித் தறநெறி தன்றி
வெம்ம தத்தினுன் மயங்குத லறிந்தருள் வேதன்
செம்ம லர்க்கணு னிவ்ம்மு வாளிபாற் சென்றார்.

(யங்.)

புண்ணி யந்திரண் டெனத்திகழ் வெள்ளியம் பொருப்பி
னண்ணி யிப்பரி சுரைசெய விதழியி னறும்பூங்
கண்ணி யன்மலர்க் கண்ணஜோ நோக்கினிள் கலையி
லெண்ணி யோர்கலை பராசர முனியிடத் தெய்தி.

(யசு.)

முந்தை யோசனை கந்தியோ டம்முனி முயங்க
மைந்த னாகிநீ யவதரித் திடுதிமுன மறைவா
மெந்த வேதமு முனக்கென தருளின் வந்தெய்து
மந்த வேதத்தை நால்வகை யாய்த்தொகுத் ததனால்

(யரு.)

பேர்த் திக்கேதோர் வியாதனென் றொருபெயர் புனைநதவ்
வேத நான்கையும் வேதியர்க் குணர்த்திவெவ் வினைதீர்த்
தேத நீக்கிநீ மற்மைமு வருணத்தா ரெவர்க்கு
மோத வேணடுவ தினனமோ ரருமறை யுளதால்.

(யசு.)

மறைக ளங்கமா சமங்களங் கெவற்றினு மறைவாங்
குறைக டீர்த்திடு நினைத்தவை யாவையுங் கொடுக்கு
மிறைகொ ணூல்களு ளெமதியல் பாமது விதுவென்
றறைத நிற்புரா ணங்களா முவற்றினை ஷனஞள்.

(யஎ.)

ஞான நந்திபா லுணர்த்தின முணர்ந்தவந் நந்தி
யான சீர்ச்சனம் குமாரனுக் களித்தன னவன்பாற்
றான மோடுகேட் டிடுதிபின் னுத்தம தவத்தோர்க்
கின மன்றியோ துதியறி வெவர்க்கும்வந் தெய்தும்.

(யசு.)

என்று கூறுதற் கிசைந்தன ரடியினை யிறைஞ்சிச்
சென்று சேர்ந்தனர் தத்தம துலகினிற் நிருமா
லன்ற ரன்சொன்ன வாறுதித் தருமறை யனைத்தந்
துன்ற நால்வகைப் படுத்தினன் முனியர்க்குச் சொன்னான்.

(யசு.)

வேறு

சொற்றவந் நால்வரை நோக்கித் தொன்னெறி
நற்றவர்க் குணர்த்துதி மென்று நன்மறைக்
கொற்றவ னாருட்சுளற் குமரன் முன்புசென்
றுற்றவன் சொற்புரா ணந்த ணுட்கொண்டான்., (உய)

கொண்டனன் புராணத்தின் கூறு பாடெலாங்
கண்டன னெளியன்மேற் கருணை கூர்ந்துற
விண்டன னிக்கதை விரும்பிக் கேட்பவர்க்
குண்டென வுணர்ந்துதி யென்ன வோதினான். (உக)

நதுமுன் னிகழ்ந்தவா மெனது தேசிகன்
பாதுகந் தலைமிசை கொண்டு பாரக
மீதுற விளம்பினன் விளங்கு கின்றவே
பேரதுமீ ரொன்பதாம் புராண மென்பவே. (உஉ)

அரன்றனக் கொருபதங் கரிக்கு நான்கயற்
கிரண்டனற் கொன்றுமற் றிரவிட கொன்றதாம்
வரன்றரு புராணத்தின் வகையென் றுன்பரா
சரன்றரு வியாதனாந் தவத்தின் மேன்மையான். (உ௩)

காண்டரு சைவமாரிக் கண்டங் காந்தஞ்சொற்
கூண்டிடு பௌழிக மிலிங்கங் கூருமந்
தாண்டரு வராகம்வா மன்மச் சம்பிர
மாண்டமென் றிவைபர மன்பு ராணமே. (உ௪)

காருடம் விண்பெர் கவத நாரதம்
பேரரிக் கயற்கதாம் பிரமம் பாத்மமே
யாரதம் காக்கினே யந்தி வாகரற்
கொதரு பிரமகை வர்த்த மென்பவே. (உ௫)

மறைகளைச் சைமினி வைசம் பாயினர்
துறையறி பபிலவர் சுமந்திர நான்மருக்கு
முறைபெற முன்னசே மொழிந்து பின்னெனக்
இறையருள் புராணத்தி னியல்பி தாகுமே. (உ௬)

வேறு.

என்னுஞ் சூதனை வேதமா தவரெழுத் திறைஞ்சி
மன்னு ஞானகா னனசகிந் திரத்தல மகிமை
மூன்னுங் கேட்டீன மின்னமுங் கேட்பமா மோகக்
துன்னு மெந்தமகீகியம்பவேண் கிம்மெனத் துதித்தார். (௨௭)

ஆய்ந்த சீர்ப்பதி னெண்புரா ணங்கலுங் கவற்றிற்
காந்த மொன்றதிற் காண்டமந் தவற்றிலோர் காண்ட
மேய்ந்த தாணுவை பவமிதிற் கசீந்திரத் தியல்பாம்
வாய்ந்த மாதவத் தீர்களை கேணமென வகுப்பான. (௨௮)

ஞான தீர்த்தமும் தீர்த்தனா மத்திரி நலனும்
ஞான லிங்கமு மிலிங்கமா மரசுநம் தவந்தோர்
ஞான பூசையும பூசைகொள் தாணுவு நடித்த
ஞான லீலைபுஞ் சிறந்தது ஞானகா னனமே. (௨௯)

வேறு

அத்திரிமா தவமகிமை யவன்பிரம சபையடைந்த தனஞ்சையப்பேர்
பத்தினிகற் பியன்முவர் விரதநா ரதன்வருதல் பரம காட்சி
சித்திலிங்கோற் பத்திமுதன்முவர்புரி பூசையோடத்திரிசெய்ப்பூசை
சத்தவிரு டியர்வசிட்டா தியர்பூசை சங்கரன்மந் தவனசெய்ப்பூசை()

ஆறியிரா வதங்கொணர்தல் லீரிதிக்கை யரிபூசை யறுமு கேசன்
கூறுகலி யாண்கிரி மகிமைகங்கை வரல்கன்யா குமரி மேன்மை
யீறிலகத் தியன்பூசை மருத்துமலை மகிமைபர சிராமன் பூசை
தேறுமியற் சேரனுஞ்சேந் துணும்பாண்டி யனுமியல்திற் செய்த
பூசை. (௩௦)

அருள்பிரமோற் பத்தியொடு புன்னகை வனமகிமை யகத்யன் பூசை
தருகருடன் பூசைகலா வதியியலனக் கிராலையீழ் சனகராதி
யிருமுகடம் பூசையகி லிகைமகிமை யாஞ்ஞவற்க ரியற்கை யாகப்
பரவவரு ஞானகா னனச்சருக்க முப்பதெனப் பகர்ந்திட்டாளே()

புராண வரலாற்றுச்சருக்க முற்றிற்று.

பூசை திருவிருத்தம் சாட.

பூலோகம் தேவலோகமுதலிய ஆலகங்களெல்லாவற்றையு முறைப்ப
டி சிறுட்டித்து சரஸ்வதி சமேதரா யகமகிழ்ச்சியுடன் பிரமா சத்தியனே
கத்திஸ்ரீர் முனிவரிபாவருந்தொழிப் பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்
படியிருக்கும் காலையி லிருமுடிப்பலரும் வந்து சொழுது யாங்கள் தவம்
யாகஞ்செய்து விருத்தியடைய, இவ்விடத்திலோரிட மெவ்விடம் அருள்
செய்யுமென்று கேட்க; அவனும் விருப்பமாயொரு தெற்கைய வலையஞ்
செய்து இது எவ்விடத்திற்கங்குகின்றதோ அவ்விடமும்கென்றருள; அ
வனது பாதத்தைத்தொழுது அந்நேமிசெல்லுமிடஞ்செல்லுகையில் அது
பூமியில் ஒரு வனமத்தியிற சேர்ந்தது. அவ்விடத்தை முனிவர் கண்டு நன
மென்று மகிழ்ந்து நேமிசம்பந்தத்தால் நைமிசாரண்ணிய மென்று பெயர்
கூறினர். மலர் காய்கனி கிழங்கு தருப்பை சயிதைமுதலியவற்றானிதைந்த
தாலிதையடைய வெத்தவஞ்செய்தோ மென்றும், தவம் வேள்வியியற்ற வி
துவொன்றுமே குறைவற்றதெனறும், பலரும் அங்கமர்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் மகாதவத்தையுடைய சூதமா முனிவர் அவ்விடத்திற்
செழுந்தருள, சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணெற்றொளி விளங்கவுஞ் சடை
தாழவும் வருபவரொகிசென்று முனிவரர் வணங்கி, அவ்வளத்தூக்கழைத்
து வந்து ஆசனமுதலிய வந்தியபாத்தியத்துடன் பூசனை புரிந்து, மாதவமு
டையவரே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப்பெற்றது எங்கள் தவப்பயனென்று
தொந்திரஞ்செய்ய; அதற்குச் சூதமுனியு மிறைநாள்வரைசெய்த நற்றவ
ப்பய னீங்கென்க்குற்றதா லுங்களபாலடைந்து இனிதுவப்பப் பெற்றேன்;
எனக்கிதனமேற் பெறும் பேற்றென்னையுளதென்றுகூற, முனிவரர் ஓய் சூத
புராணிகளே! முனனமே பதினெண் புராணத்தையு மவைதோன்றினவா
லாற்றையு மருளிச்செய்தி ரினனமுமனை விரிந்துணர்த்த வேண்டுமென
க்கேட்கச் சூதர் சொல்லத்துடங்கினார். முனிவர்களே! நீங்கள் மொழிந்த
து நன்று என்று யான் சொல்வதையுட்கொள்ளுங்களென்று தனி முதலா
ன பராசரனென்னும் நூனவிருட்சத்தின் கனியானவியாதனைக் கருத்திற்
றியானித்து மனமொற்றுமையுட னிருகரமுஞ்சிரமிசை குவித்துக்கொண்டு
நான்குவேதங்கையுமுணர்ந்த முனிவர்களே கேளுங்களென்று சூதா சொல்
கின்றார். முன்னொரு கம்பத்தில் பூமண்டலமானது கற்றுளொரும் வேத
மூமின்றி தலைமயக்குறறு எம்மதத்தோருந் தாமடைந்தமதப்பொருளே ச
மூதப்பொருளெனமதித்து அறநெறிதவறி மதத்தினுண்மயங்குதலநீரிது
பிரமாவும் விட்டுணவுவும் புண்ணியமே பொருவடிவாய்த்திரண்டு விளங்கின
துபோன்ற வெள்ளியங்கிரி பர்வதத்தையடைந்து சிவபெருமானிடத்திலி
தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பரமபதி மாலேநோக்கி பராசரர் யோசனகற்
தியோடு முயங்கையில் உன் கலையிலொரு கலையை மைந்தனையவதநீக்கச்
செய், அவனுக்கெந்த வேதமும் எனது அருளின் வரும், அதனை நாம் கூறு
செய்தகாரணத்தால் வேதவியாசனெனப்பெயர் பெற்று, வேதியர்க்குரை

த்தி யவர்வினைகளைத்தீர்த்து மற்றை மூவருணத்தார்க்கும் அநனங்கமான ஆகமபுராணங்களிவற்றினை யானுணர்ந்திய நந்தியிடத்திற் பெற்ற சனர்க்குமாரன் பா லுணர்ந்துஉலகத்துக்குணர்த்துவையாயின் எவர்க்கும் ஞானம் வருமென்றருள, அவ்விறையை யிறைஞ்சித்தேவர்கடத்த முலகிர்க்கேகினர்- இப்பாலரியும் வியாசனுவதரித்து நந்திபரம் பரையில் மறைகளெவற்றை யுமுணர்ந்து எனக்குணர்த்திய புராணம் பதினெட்டினுள் சைவம் - மாரக் கணடேயம்- காந்தம்- பெளடிகம்- இலிங்கம்- கூர்மம்-வராகம்- வாமனம்- மச்சம்- பிரபாண்டம்- சிவபுராணம் பத்தும், காருடம் வைணவம்- பாக வதம்-நாரதீயம் விட்டுணுபுராணம் நாலும்- பிரமம்- பதுமம்- பிரம னபுராணம் இரண்டும் பிரமசைவர்த்தமாகிய சூரியபுராணம்- ஒன்றும்- ஆக் கினேயம் என்ற அக்கினி புராணம் ஒன்றுமாம் வேதங்களை சயமுனிவை சம்பாவினருக்கும் அவர் பையிலவர்க்கும் அவர் சுமர்திரர் நால்வருக்கு முன்முறையேயுணர்த்திப் பின்னரெனக்குணர்த்தினாரென்று சூதர் சொல் ல, மாதவரெழுந்திறைஞ்சி சுசீந்திரத்தலமகிமையை பாங்கள் முன்னங் கேட்டிருந்து மின்னங்கேட்க வாசையுற்றோம் தேவாரமெங்கியம் பவேண் மிமென்றி துதித்தார். சூதர் மேற்கூரிய புராணம்- 10-ல்- காந்தசங்கி தையாற்றி றுணுவைபவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சுசீந்திரமகிமையை யானுங் கட்டியம்புவன் கேண்மினென்று அவற்றின் மகிமையை அத்திரி தவம்புரி சருக்கமுத லியாட்டுஞ்ஞவநர் சருக்கமீறாக முப்பது சருக்கமாக்கித் தொகுத் துக்கூறினர்.

க-வது அத்திரி தவம்புரி மகிமைச்சருக்கம்.

பூங்கம லத்தயன் புதல்வன் பூதல
மாங்கவ னிவனென வயிர்க்குஞ் செய்கையா
னோங்கிப் பிரணவத் துணைடி தேர்ந்தவ
னிங்கவ னன்மையா ரியம்புந் தன்மையே. (க)

ஆரண நான்கவற் றங்க மாறுசம்
பூரண வாகமம் புராண மேமுத
ஞரண வரும்பதி னான்கு வித்தையுங்
காரணம் பெறநுணி தரிந்த கண்ணினுள். (உ)

ஆறினே தூறியைந் தடக்கி நான்கிடை
பூறினே யொழித்துமுன் னுணர்ந்தி ரண்டினேத்
தேறினே வில்லதோ ரொனறைத் தேர்ந்ததி
லேறின வறிவினோ டிருந்த தன்மையான், (ங)

ஒயுமா றுணவொழிந் துடலந் தாயனாப்
வாயுனை நிறுத்திமேல் வழிகண் டப்புறத்
தாயுமோர் வெளியிலு ரமுத மேதுகர்ந்
தேயுதுண் பொருளினின் றின்பந் துய்த்துளான். (சு)

ஆய்ந்திடுங் கற்பினுக் கரசி நல்லெழில்
வாய்ந்திடுங் புண்ணிய வழிவு தன்மனத்
தேய்ந்திடு பன்னியோ டிருந்துள் சிந்தின்மேற்
ரோய்ந்திடு பழமுமென் ரோடும் போன்றுளான். (ரு)

அறிவரு மான்முத லான மூவரைக்
குறிவருஞ் சிறுர்களாய்க் கொள்ளும் பெற்றியா
னெறிவரு மாமறை நிலைகண் டநிலை
பிறிவரு மத்திரி யென்னும் பேரினான். (சு)

ஆய்வன் பன்னியா யமைந்து ளாளொரு
தூயவ ளவழிந்ஞ் சொல்லந் பாலதோ
மாயவன் கதிர்மணி மார்பில் வைகிய
சேயவ ளாமெனச் சிறந்த செவ்வியாள். (எ)

ஏதாமுற் றுணர்ந்துதன் னிறைவ னாவெடுத்
தோதுமுன் குறிப்பறிந் துனாற்றும் பெற்றியாள்
போதுவிண் டொழுஞ்சேன் பொழிவ தேயெனப்
பேதுது மொழியுடைப் பெற்ற தாயனான். (அ)

எப்பணி புரிந்திடி லினிமை யெய்துமென்
றப்பணி செய்வதற் கன்பு பூண்டொள்
மெய்ப்பணி மாதவ னன்றி வேறுமற்
றெப்பணி தெய்வமொன் றுண்டென் றெண்ணிலாள். (க)

அருந்ததி முதலினே ராய கற்புடைக்
கருந்தடங் கண்ணியர் புகழும் கற்பினான்
பெருந்திண் மழையவள் பெய்யென் றுற்பெய்துந்
திருந்துந் லறமெனுந் தெய்வ மேயனான். (ந)

மருமல ரடியினை வருடி மாதவன்
 னீருவழி துயின்றபின் றுயிலு மின்புளா
 னொருவரை நோக்குறா தொல்கும் வல்லிபோற்
 பெருவிரல் நோக்கியே பெயரும் பெற்றியாள்.

(௧௧)

இறையவ னெழுமுன மெழுந்து தன்மனைப்
 பொறையுறு தொழிலெலாம் புரிந்து பின்பரு
 மறையவர்க் கேற்றன வியற்றி மற்றவ
 னறைகுவ தென்கொலென் றயிர்க்குஞ் சிந்தையாள்.

(௧௨)

ஆரனம் விரும்பினு ரவர்க்க எரித்துயிர்
 சீரன தன்பதி நுகர்ந்த சேடமா
 னீரன நித்திய மிகையு நேர்மையா
 னோரன் சூயையென் றுரைக்கும் பேரினாள்.

(௧௩)

ஆமல னோர்மெவந் தத்தி ரிப்பெயர்
 மீழுமனி யிமையமால் வரையின் பாங்கரிற்
 ருமினி தியற்றினன் றவமத் தன்மைகண்
 டேமுனந் தோன்றின நெழிலி போன்றுளான்.

(௧௪)

கார்நிறக் கண்ணனைக் கண்ணிற் கனடுளத்
 தாங்வுறப் பெரிதவ னடியிற் றுழ்ந்து வீழ்ந்
 தோநிறத் தூடல்புள கெழும்பக் கண்கணிர்
 வார்தரப் பற்பல சொல்லி வாழ்த்தினான்:

௨௫

ஆன்னவ னுங்கள்பா லன்பு கூர்ந்தன
 மின்னநீ ரில்லறத் திருந்து வாழ்ந்துபின்
 பின்னமில் பரகதி பெறுகு வீரொளச்
 சொன்னமாற் கெதிர்முனி சொல்ல லாயினான்.

(௨௬)

பொங்குவெங் கொடுவினை புரிந்து பூமியிற்
 றங்குபல் யோனியாற் சரீர பேதங்க
 ளெங்குமெங் கும்பிறந் திறந்து பேதையே
 மங்குமிங் குஞ்சுமன் றலக்க னுற்றனம்.

(௨௭)

தமிழ்

சுசீந்திர புராணம்

எத்தனை சென்மமியா மெடுத்த சென்மமீன
டத்தனை யுந்தவிர்த் ததிக சென்மமா
வைத்தனை யினறுனை வணங்கப் பெற்றுளோஞ்
சித்தனை யாதருள் செய்ய வேண்டுமால்.

(௨௮)

ஆதலா னினபத மோகு மமபுயப்
போதலான் மற்றொரு புகலி ழிலாமென
வோதலா லுளமகிழ் துமக்கு நற்கதி
யிலா தொனறுள தெனறு கூறுவான.

(௨௯)

இருந்தவ ரெழுவரு மீங்கோர் தானத்தி
லருந்தவ மியற்றுகின் றூர்க ளாயிடை
பொருந்துவோ மாங்குதும் புதல்வ ராகியாந்
திருந்துவோம் பெறுவிர்பின் சித்தி முத்தியே.

(௩௦)

தாணுவே முதலியாந் தங்குந் தானம
தாணவ விருளினே யகற்றுந் தீபம
தேனுறு பரகதிக் கேறு மேணிய
தூணமு துடையவாக் குறையுள் ளானதே.

(௩௧)

தொல்வினைத் தொடர் வினை தொலைக்குந் தொன்மைசேர்
பல்வினைப் பகையினைப் பாற்று மாற்றிலா
நலவினைப் பயனையே நல்கும பங்கியே
வெல்வினைத் தபோதனா மேவ மேவுமே.

(௩௨)

மருவளா தீர்த்தங்க ளனேக மாகம்போன்
றுருவளா மூர்த்திக ளனேகம் யோகர்வாழ்
தருவளர் சோலைக ளனேகஞ் சந்ததம்
பெருவளந் தருமதம் கெல்லை பேசுவாம்.

(௩௩)

நந்தலில் காசுநன் னகர்க்குத் தென்றிசை
யந்தமா மலையவெந் பதற்குத் தெற்குற
வந்ததென் கூடற்குநேர் வடக்க தாய்வளந்
தத்தபூ த்லஞ்சொலச் சார்ந்த தத்தலம்.

(௩௪)

அத்தலத் தனக்குரே ராகப் பாரகத்
தெத்தல மியானுமவ் விருவ ரும்பயின
முத்தல மதுமறை முனிவ கேட்டியுன்
கைத்தல ரெல்லியங் கனியிற் காண்டியால். (௨௫)

ஞானகா னனமெனு நாம மன்னதற்
கானதோர் வடக்குமேற் ராக வங்கொரு
தானமாம் யாகதீர்த் தமுமத் தீர்த்தத்தின்
மேனவங் கரையிலே ராகஞ் சேருமால். (௨௬)

முடியுடை முத்தொழின் மூவ ரும்மதற்
கடிநடு முடியென லாகு நற்றளிராக்
கடிமலர் முதலிய கடவு னோர்கடம்
வடிவது பிரணவ வடிவ தாகுமால். (௨௭)

மாசிலர் வர்க்கின் மயம தாகுமியாம்
பேசிலோ பெரிததன பெருமை நீவிர்போ
யாசிலா வவ்விடத் தமர்ந்தந் நீழலிற்
மேசிலாச் சிரமஞ்செய் திருத்தல் செய்திரால். (௨௮)

என்னவே யத்திரி யியம்பு வான்முனஞ்
சொன்னதீர் எத்தியல் சொற்று ளாயவன்
முன்னமா னவஞ்செயேழ் முனிவர் தன்மைசெம்
பொன்னவா மார்பநீ புகல வேண்டுமால். (௨௯)

என்னுமத் திரிக்கிரி யியம்புமுன் பேர்நாள்
மன்னும்வெள் ளியங்கிரி வரத னெம்மொடுங்
துன்னுமவே தனனெடுங் தோற்றுங் காட்சிய
துன்னும்வா னவர்க்கினி துவவ வானவர். (௩௦)

இயம்புவர் துங்களை யெம்ம னோர்களே
நயம்பெற வேத்துத லன்றி நாநர்நீர்
பயன்பெற வேத்தவெற் பவர்கள் யாரெனச்
சுயம்பெற வுரைத்தன மவர்க்கத் தொன்மையே. (௩௧)

வேறு.

வந்த பூசைபூ சகர்கொள்வோ ராகுமூ வருமியா
 மிந்த வாரநி வீர்புல வீரென விசைத்தோ
 மந்த வேளையேழ் முனிவரங் கதனையா மறியச்
 சிந்தை கூர்ந்தருள் செயுமென வெமைத்துதி செயவே. (௩௨)

எம்மை யாந்தியா நிப்பதும் பூசைசெய் தேற்குஞ்
 செம்மை யானதுங் காட்டுது நீவிர்தென் றிசைபோய்
 வெம்மை நீங்குறு ஞானகா ளனத்திடை மேவி
 மும்மை யெந்தமைச் சிந்தைசெய் தருந்தவ முயல்வீர். (௩௩)

அங்கு மேனமையத் திரிமுனி யடைவனங் கவன்பாற்
 றங்கு பாலராய் மூவரும் வந்தவ தரித்து
 மங்கு றுதச தாசிவ லிங்கத்தில் வதிந்து
 பெரிங்கு பூசைசெய்வோங்கொள்வோ முழுதுமெப் பெரழுதும். ()

ஆய நாள்வரு காறுமங் குறைத்வரென றறைய
 வேய நாளிலாங் கேகின ரிருந்தவ ரீன்ற
 தாயன னொடாங் குறுதியீ துறுதிவே தஞ்சொல்
 வாய னுதிமூ வர்களுநும புதல்வராய் வருவேமம். (௩௪)

முற்றிற்று.

க-வது அத்திரிதவம்புரி சருக்கம்

பிரமாவின் புதல்வனும், அவனோடுவென்றுலகமையப்படுஞ் செய்கை
 யானும், பிரணவத்துண்மை தெரிந்தவனும், ஈன்குவேதம் ஆறங்கம் பதி
 னெண்புராணம் இருபத்தெட்டாகமம் அறுபத்துநாலு கலைஞானங்களைபு
 முணர்ந்த வுணர்வினனும், காமாதிபாறையுந் தள்ளியைம்புலனடங்கி யந்
 தீக்கரணத்தை நீற்றிச் சுகசீவபுரமுணர்ந்து பந்தமுத்தியைத்தெரிந்து ஓக
 மாகிய பிரமத்தைக்கெயமாய் அது மாத்திரமாய் விளங்குந்தன்மையனும்,
 உணவொழிந்து சுத்த சரீரவாஸுப வாசியையடக்கிப் பிரமரந்திரங்கடந்து
 அதற்கப்பாலிலங்கும் பரவெளியிலுறு மயிர்த்தத்தையுக்கொடு துணணியவஸ்து
 வோடின்பத் திய்த்துள்ளவனும், கற்பினுக்கரசியும் அழகு வாய்ந்த புண்
 ணியவடிவமே தன்மனத்தொளிரு மனைவியோடிருந்தும் புளியம்பழந்தோ

டு போலிருப்பவனும், அயனரியசனாகிய முத்தேவசையுந் தனக்குச்சிறுநீர் ஞாயிர்கொள்ளும் பெற்றியையுடையவனும், அரியவேதத்தினிலையைக் கண்டவனும், ஆகிய அத்திரிபென்னும் பெயரையுடைய வொருமுனிவனிருந்தான். அவன் மனைவியுடைய பரிசுத்தமுடையவனும், அழகிலிக்குமியை யொத்தவனும், எதையும் நாயகன் சொல்லுமுன் முற்றுமுணர்ந்து செய்யும் பெற்றியுள்ளவனும், தேனீமொழியானும், தாயையொத்தவனும், எதுசெய்யினாயகனின் புறவானே அதுசெய்வதற்கன்பு பூண்டிள்ளவனும், கணவனையன்றி யோர்கடவுளுண்டென்றெண்ணிலாளும், அருந்ததி முதலியோர் புகழங்கற்பினும், பெய்யென்றான்மறை பெய்யுந்திறமுடையவனும், தருமதேவதையொப்பவனும், நாயகன் கால்பிடித்து விழிதுயின்ற பின்றுயிலுமின்ப முடையவனும், ஒருவரையு நோக்காது பெருவிரலை நோக்கி நடப்பவனும், இறையவனெழுமுன்னெழுந்து வீட்டைப்பொறுத்த தொழிலெல்லாம் புரிந்துமறைபவர்க்கேற்பன வியற்றி நாயகனறைவதெவனே வெண்றையுஞ் சிந்தையுடையவனும், நாயகனுண்ட சேடமுன்னு நீர்மையுடையவனும், அன்குணியென்னும் பெயரையுடையவருமாம். அவதிறம் சொல்லற்பாலதோ! அவனோடு மத்திரி முனிவன் இமோற்பருவத்தோர் பக்கத்திற்குவ மியற்றினுமை கண்டு விட்டுணு பிரசன்ன மாணா. அவரை வணங்கி அவரடியிறழ்ந்து வீழ்ந்தெழுந்துடல்புள செழக்கண்ணிர்வாரப் பலதோத்திரம் புனைந்தார். அரியமுங்கன் பால் அன்புகூர்ந்தனம் நீரினனமில்லறத்திருந்து வாழ்ந்து பின் பின்னமில்லாத பரகதிபெறுவீரென்று அருளியமாயைப் பார்த்து முனிவர்சொல்லுகிறார், தீவினைபுரிந்து பூமியிற் பலயோனி பேதங்கடோறும் பிறந்திறத்தவகுமிங்குஞ்சுழன்ற லக்கணுற்றனம்; யாமெத்தனை சென்மமெடுத்தும் அத்தனையுந் தவிர்ந்து இதுநையதிக சென்மமாய் ஸைத்தனை, ஆதலின் உன்னை வணங்கப் பெற்றுளோம். சித்துள்ள புத்திரனைப் பருள்வதற்கு நிற்பதாம்புயம்போதல்லான் மற்றொரு புகலிலோம் என்று கூறி; அரியுளமகிழ்ந்து உமக்கு நற்கதியிதல்லாமல் மற்றொன்றுளதென்று கூறுவார. பெரிய தவமுடைய சத்த ரிஷிகளுமீங்கோரிடத்திற்கவமியற்றுமின்றார், அவ்விட்டுச்செல்வேம் அங்கே நம்புதல்வராகி மூவரும் வருவேம் நீர் பின்னர் சித்தி முத்தி பெருவீர், தானுமுதலியயாம் வசிக்கும்தானமும, ஆணவவிருநையதற்குமதிமும், பரகதிக்கேறு மேணியும், ஊனுள்ளவர்க்குறைவிடமும், பழவினையையும் தொடர்வினையையும் பல்வினைப் பறையையுந் தெரவேக்குமிடமும், நல்வினைப்பயனை நல்குமிடமும், வினைகளை வெளந் தபோதனர் மேவுமிடமும், அநேகந்தீர்த்தங்களுள்ளதும், அநேகமீர்த்திகளுள்ளதும், யோகியர் வாழிடமும், அநேகஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததுமான பெரியவளம்பொருந்தியவவ்விடம் காசிக்குத்தெற்றதாம், பொதியமலைக்குத்தென்பபுலுள்ள கடலுக்கு வடக்காம், அத்தலத்துக்குச் சமாளவெடத்தலமுள்ளது, யானுமந்த விருவரும் வசிக்குமுத்தலமுமீது; அத்தற்கு

ஞானகாணன்மென்று பெயராம் அதன் வடமேற்காக யாகதீர்த்தமும் தென்கரையில் ஒரு அசுவத்தவிருட்சமுமுளதாம். முத்தொழிலுள்ள மூன்றாம் அதற்கடி நடுமுடியாம் மற்றத்தேவர்கள் தனிர்மலர்முதலியவாம் அதன்வடிவு பிரணவசொருபமுஞ் சின்மயசொருபமுமாம். பெருமை பொருந்திய நீலிர் அந்நிலையிலாச்சிரமஞ்செய்து வசிப்பீரென்றருள அத்திரிமுனி. வனத்தலத்திபலபைபுருவினீர் அவ்விடத்தில் சத்திரிவீர்த் தனிர்மலையையருள்வீரென ஆழியான்முன்னொருகாலத்தில் அரன் எனனோமும் அபனோமும் தேவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்தருள அவர்கள் மும்மூர்த்திகளாகிய உங்களை பெம்மனோர்களே யேத்துதலன்றிபலன்பெற வேத்தவேற்பவராரென்று கூறவதற்குச் சுயஞ்சொருபத்தைப்பெற முனனுள்ளபடியேயவர்க்கருளி ஸ்ருசை- பூசகர் பூசைகொள்வோ ரிம்முவரு மியாமேயென்று இந்தப்பிரகார மறிவிர் புலவர்களே யென்றருள, அக்காலே யெழுமுனிவர்களும் அவ்விடத்ததனையறிய சிந்தைகூர்ந்து அருள்வீரென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அரியும் எம்மையாந்தியா ரிப்பதற்கும் பூசை செய்வதற்கும் செம்மைபான தலத்தைக்காட்டுதும். நீலிர் தெற்கே ஞானகாணனத்தை யெய்தி முக்காலத்திலு மெம்மைத்தியாநித்து அருந்தவம்செய்வீர் அவ்விடத்து அத்திரிமுனிவன பாலயாமுவரும் பாலராயவநரித்து சதாசிவலிங்கத்திடைவதிந்து, எட்போழ்தும் பூசைசெய்வோம் கொள்வோம் ஆதலின் அக்காலம் வரும்வரை அங்கிருப்பீரென்று அருளியவாறு வதிகின்றார்கள் அத்திரிமுனியே நீரும்தாமிர்கொப்பான வனகுயையுடன் அவ்விடத்திம்போயிரும் யாமுவரும் பாலராய் அங்குவந்தவதரிப்போம் என்றருளிமறைந்தனரென்று சூதர்மைசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

உ-வது அத்திரி பிரம சபையிற்சென்ற சருக்கம்.

என்றன ன்கன்றன னிமைய வெற்பைவிட்
டன்றன சூயையோ டரிய மாதவன
சென்றனன் ஞானகா னனத்தைச் சேர்ந்தவ
னென்றின வானெலா முற்று நோக்கினா.

(க)

வேறு

அரசினையெ திரிந்துவலம் வந்தருக தாக
கரைசெய்ம்க வாவிபுறல் கண்டுகளி கொண்டான்
விரைசெய்வன மீதலது மேதகவு டைத்தா
புரைசெய்வன மெங்குமிலை யென்றுளமு வந்தான்.

(உ)

அத்திரி பிரம சபையிற்சென்றது.

௧௭.

தருப்பைகள்சு மித்துகட ருக்கள்கனி காய்க்கள்
விருப்பமுமி ருத்தனவெ னத்தனிவி யந்தான்
மருப்பெருகு சாலையெய்து மங்கையிவ னோடிங்
கிருப்பதுசி றப்பெனவி யந்தவணி ருந்தான்.

(௩)

தவமுனிவர் செய்தனர்கள் சாலையெழ யாலே
யவனுமன சூயையொடி தாமெனவ மந்தான்
செய்தவமி யாகமிவை செய்துகில கால
முலையெயாடு மாமுனிவ ரோடினிது றைந்தான்.

(௪)

வேதனுல கத்தவனோர் வேள்விபுரி கிற்பா
னேதுமர னேமுதலி றேரவண டைந்தார்
போதிலயன் மாஸினொடு போதமுற வேள்விக்
கேதமிவக் டங்குசெய்வ தியார்மொழிதி யென்றான்.

(௫)

என்னுமுள வத்திரியெ னும்பெயரி னான்வான்
மின்னவுயர் ஞானவன மீதிலுறை கின்றா
னானவனை யிங்கினித றைத்திடென வன்னோ
னுன்னுமுன மங்கவனு ணர்ந்துநகை செய்தான்.

(௬)

ஏதிவண கைத்ததென வேமுனிவர் கேட்ப
வேதனுல கத்திலவர வேயெனேநி னைத்தா
னானின கன்றிடுவ னென்னவன சூயை
காதலினை மிக்கினள்பி றிந்திடுக ருத்தால்.

(௭)

ஆயிடைய டைந்திவண டைந்திடுதல் காறு
நீயிவணி ருத்தியுனை நீங்கவரி தென்னத்
தாயவன சூயையெதிர் சொல்லரிது வல்லே
யேயுமென தன்புரினி டத்திலுள தென்றும்.

(௮)

என்றபொழு தேயடியி றைஞ்சியிரு தான்மீ
தொன்றியநன் னீர்முனிவ னுண்டவன சேடந்
துன்னுவகை கொண்டவன சூயைதொழு திங்ங
னின்றனள கன்றனநன் னேயமுனி யங்ஙன்.

(௯)

தொடருமுனி வோர்கனொடு துயவன் சூயைக்
கிடரறவெ லாமினிதி யந்துகிரெ னச்சொற்
றடிர்வனமி கந்தவய னாருலக டைந்தான்
மடவரலு மோர்தனிவ திந்தனன்வ ருந்தான்.

(டு)

வேதமுனி பாதசல மிச்சிலது துய்த்தே
யேதமற வங்கினிதி ருக்குமவன் கற்பாற்
கேதமது காய்கனிதி மூங்குமுத லாய்
பேதவகை பெங்கணுமி சூத்தனபெ ருத்தே.

(டுக)

ஒருகுறையு மின்றிமுனி வோர்குறையில் சாலைக்
கருகுறையு நங்கையவ ளங்குறைதல் செய்தான்
முருகுறைச ரோசன்மக முந்துகிலின் முந்தும்
பெருகுறையு னூற்றமுனி பெற்றிசொல வற்றே.

(கஉ)

வேறு

வருந்த லீன்றிம வேவதி பெய்தியங்
கிருந்த மூவரைக் கண்ணுற்றி யாவரும்
பொருந்தும் யாகச பையிற்பொ லிந்ததோ
சருந்த வார்க்கண் டதிகயித் தானரோ.

(கங)

ஏதில் மானிட யாக்கைகொண் டெய்திய
வாதி ருத்திர னாங்கொ லழங்கிறைச்
சோதி யாகுங்கொ லென்று சுருதியீ
னீதி யோர்சொல நின்னுண் செய்குவான்.

(கச)

சுண்டு வேள்வி யியற்றுதற் கேற்றன
தேண்டும் வேதநின் சேவடி தாழ்த்தயான்
வேண்டும் தன்மைய தென்னென வேள்வியிற்
பூண்டு முற்செய் னீசெய்து போதியால்.

(கரு)

என்ன வேபுல் லெடுத்தவன் கைநிலிய்ந்
துன்ன வேகொண் டொருகிரு மாஸடி
பொன்ன வர்முடிப் பெய்தப் பொழுதவண்
மன்னும் வானவர் வாழ்த்தத் தொடங்கினார்.

(கக)

துடங்கி வேதஞ்சொ லும்படி யேமுதற்
சடங்கு செய்தவி தானக் கடவுளோ
ரடங்க லீயந்தவ ராசியி யம்பவே
திடங்கொண் மாதவன் சிந்தை யுவந்தனன்.

(௧௭)

அத்தி ரிசுரு மரீனுக்கு மாலுக்குஞ்
சித்தி ரத்தவி சிட்டதிற் சீர்பெற
வைத்தி ருத்தி மறையோன் மறைசொல்லு
யித்தி மத்துப சாரஞ்செய் தேத்தினுள்.

(௧௮)

அந்த வேளே யமரர்க் கிறைவனோர்
சந்த வேள்விசெய் வானவன் றுளத்தி
லிந்த மாதவ னைக்கொடங் கேகவே
முந்தவேள்வி முயன்றங் கிருந்தனன்.

(௧௯)

அண்டர் கோன்செயும் யாகத் தடைந்தவி
யுண்ட மூவரு மூறுற வேறுருக்
கொண்டு மேருக் குலகிரிக் குத்தர
கண்ட மீதுறைந் தார்சில காலமே.

(௨௦)

உறைந்த மூவரு ளத்தன சூயைதன்
னிறைந்த கற்பை நிறுத்திட நீண்முகில்
கிறந்த நாவலக் தீவிற் செலர்தறந்
துறுந்து செல்லத் துணிந்தனர் சூட்சியால்.

(௨௧)

முற்றிற்று. ஆ திருவிருத்தம் ஈக

உ-வது அத்திரிபிரம சபையடைந்த சருக்கம்.

ரைமிசாரண்ய வாசிகளைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்கின்றார்; விட்டுணு அ
ருளினைமாத்திரத்தி லத்திரிமகாரிஷி அனஞயையுடனி மையபர்வதம் விட்டு
ஞானகானனம் அடைந்து அதிவள்ள சிறப்பனைத்தும்பார்த்து அரசினையு
ம் அதனருளுள்ள ஞானசீர்த்தத்தையுங் கண்டுகளிகூர்ந்து, இவ்வனத்திற்
கெட்பாக பொருவனமெங்கு மின்மென்றதமிழ்ந்து; தருப்பை சயிதை
தீருகாய் கனிமிகுந்திருக்கின்ற தெனவியந்து ஈற்றமுனிவர்களாச்சிரமபிய
ற்ற மனையவனோடும் செவம் தவம் யாகம் இவை செய்து முனிகணவ்ளோ
டி சில காலமகிழ்வாயங்கிருந்தான். இப்படி யிருக்கையிற் சத்தியலோகத்

திற் பிரமன்வெள்வி யொன்றியற்ற அதற்கு அன்மால் முதலோர் அவ்விடம் சென்றார்; அக்கால் அயன்மாலைப்பார்த்து வேள்விச்சடங்கு செய்வதயார் உன்ரயென; ஞானகானனத்தத்திரி முனிவனிருக்கிறுன வளைபிங்கழையென; அந்நான்முகனினக்கு முன்னம் இம்முனிவனறிந்து, நகைகொள்ள, அடுத்திருந்த முனிவர்முழுவலித்த தென்னென்றுவினாவ, மான் மகன்றன்னிடம் வரவுன்னின் செல்கின்றேனென, நாயகன் பிரிவுணர்ந்த அனருயை காதலினடுங்கினள்; முனியான்அவன் போயிவன்வருகாறு நீயிங்கிருவென, அவன் உம்மைப்பிரியவரியுதென்று கூற; தவசியும் பரிசுத்தமுள்ள அனருயையெதிரசொல்ல தரிதென்றுன்னி சீக்கிரமிவடம் வந்து சேருகிறேனதுவரை யெனதன்பு நின்னிடத்தேயுனதென்றுமொழிய; கேட்ட பொழுது துணைவன்ருடொழுது பாததீர்த்தமும் பரிகலப்பிரசாதமும் கொணடிங்குன நின்றான் உடனேயருகினின்ற முனிவரை நோக்கிபன ருயை துன்பமற வெல்லாமியற்று தீரென்று கூறியயனுலகடைந்தான். மடவரலும் பிரிவினவருந்தித்தனிவசித்தான். பாததீர்த்தமும் உச்சிட்டமுந்துய்த்திவன் வசிக்குங்கம்பாற் காய்கனி கிழங்கு முதலி பேதவகையெங்கனும் பெருத்து மிகுத்தன, முனிவரதுபல சாலைகளருகுறைதலா நெருகுறையுமின்றியங்குறைந்தான். இஃதிப்படியிருக்க அத்திரிமுனிவன் வருத்தமின்றி மனோவநிகரகர்த்தையடைந்து அங்கேயிருந்த மூவரைத்தரிசித்துயாவரும் பொருந்துமியாகசாலையிற் சென்ற வருந்தவனைக்கண்டு எவருமதிகயித்தார். இம்மானிடயாக்கை தரித்தவனுதிருத்திரனோ அழற்கடவுளின் சோதியோ வென்று வேதவேதியர் கூறினார், முனிவன் வேள்வியாற்றாதற் கேற்றனதேமும் வேதனேநின்னடித்தொண்டியற்றுமியான் வேண்டித்தன்மயதென்னென அவர் யாகத்திற் செய்யவேண்டுங் கிரியையனைத்து நீசெய்தியென்று தற்பையைக்கையிற்கொடுக்க, அதை யேற்றுத்திருமாலடியினுந் தேவர்கண்முடியினுஞ் சாத்தினபொழுது சுரர்வாழ்த்தினார் வெதகோஷ முளங்கார்கமுதற் சடங்கு செய்து கடவுளர்க்கு அவிசளித்தான். அவர்களும் ஆசி கூறவுளமகிழ்ந்திருந்தனன். அத்திரி அரன் அரியிவர்க்குச் சித்திராசனம் விரித்து ஆதிலெழுந்தருளச்செய்து வேதன்வேதமுறையினுபசரித்தான். அப்பொழுது இந்திரன் ஒரு வேள்வி செய்ய அவன்ருனத்திலிந்த மாதவனைவைத்து மகமியற்றி மூவர்க்குமவியுதவ அத ழாக்கொண்ட மூவரும்ஊறுற வேறுருக்கொண்டு மேருவுக்குததாதிசையில் உறைந்தார். அங்குனமுறைந்தவர் அனருயையின் கற்பை நிலைநிறுந்த நினைந்து நாவலன்றிலிலோரு வாயுத்தால் மழை பெய்யமேகஞ்செல்லா மல் அறம் துறந்து செல்லத்துணிந்தனர் என்று சூதர்சொன்னார்.

என்று சூத னியம்புதல் கேட்டிது
நன்று பின்னர் நடந்தவெல் லசமினரி.
தின்று கேட்கவி யந்தன மாதவக்
குன்று போல்பவ கூடுமனக் கூறுவான்.

வேறு

ஆதவிம்குல மேருவுக்கய லாயதெக்கண திகழ்கோழை
தேமுற்றக லாதமைப்புயல் சேர்விலாதுதன் ணிரிவா
தேதமுற்றண வானதற்றுயிந் யாவுமங்குநி லாதுகார்.
மீதுறப்பெய்வ தேதுதிக்கென வேநினைந்துதள் ளாமொல். (உ)

போகமற்றன பூசையற்றன புனிதமற்றன மனிதர்கூழ்
மோகமற்றன தாகமுற்றின முறையுமற்றன முனிவர்பால்
யோகமற்றன யாகமற்றன வுரனுமற்றன மரமெலாஞ்
சாகமற்றன வேர்களற்றன சலமதற்றன நிலமெலாம். (ங)

சூளம்விறந்தன நதிவறந்தன கூவல்வற்றின பூவிலோர்
களும்வறந்தன நாவறந்தன கருவறந்தன வுருவுறு
துளம்வறந்தன வுடல்வறந்தன வுயிர்வறந்தன பயிரில்வாழ்
வளம்வறந்தன மழைவறந்திடில் யாவையோவற ளாதவே. (ச)

அன்னகாலையி லன்னமேயரி தாகியேகனி காய்கிழங்
கின்னபோகமு மின்றியாமினெ யெங்கனேசுவ மென்றுமுன்
றுன்னுமாதவ ரியாவரும்பெறு துயரறிந்தன சூயைதன்
பன்னசாலையி னூடுறைந்தொரு பண்புசெய்தன னெண்ணெல். (ஈ)

நிறைதலத்தின னடிவிளக்கிய நீரையேகையி லேயெடுத்தி
நிறைவனைத்தன திதயமத்தியி லேயிருத்திரி தானியா (ன்பமே
முறைகொண்மைப்புயல் பொழிகவெங்கணு முன்புபோன்மிக வி
குறைவறப்பெரு குகவெனத்தனி கூசிடாதுற வீசினான். (ஐ).

ஆநிரூண்டெனும் யோசனைக்குளண் ணரியமாமழை சொரிகெனக்
கூறிவிண்டான் னீரோழுந்தெழு கொண்டலாய்நிரை கெரண்டதோ
தேறுகின்றில மூவருஞ்செய்த திறமகற்றிய திறலினு .
லீறிலன்பினர் கற்பினுக்கெதி ரியலுமோமெவர் செயலுமே. (ஏ)

மங்கைகற்பெனு மேன்மையாலுயர் மழைபொழிந்திடு பான்மை
 மற்குறந்தனி காய்கிழங்கொடு சாகமும்பல போகமு (யுரர்)
 மெங்குமற்புத மேயிகப்பசி யேவளர்ந்து லேதளர்ந்
 தங்கினைத்தவ ரெவருமிங்கும லாயினுரிடம் போயினார். (அ)

வந்தமெய்த்தவ ருக்கெலாமதி வாசசந்தன சித்ளந்
 தந்துடற்றளர் வாறவிசறு தால்பிருந்தம தாலவே
 யுந்துமுக்கனி பால்சருக்கரை யோடனைந்துவி டாமலுண்
 டந்தமுற்றிட வன்னமிட்டன ளாய்யொத்தன குயையே. (க)

அங்கடைந்தவ ருக்கெலாமரு ளன்னபூரணி யென்னவே
 சங்கடந்தவி ரச்செய்திங்விவ டங்குமேல்வையின் மேருவின்
 பங்கடங்கிய மூவருமுனி பன்னிதன்செய லுன்னியே
 பிங்கடங்கரு மாடலேசெய வேயினர்கிழ மாயினார். (ங)

வேறு. தடியோடு தடுமாறித் தளர்ந்துமூப் பிளந்துநடை சூத்தி
 ப்பொத்தி, முடியோடவ் வுடனகைத்து முகமும்வலித் துச்சரித்து
 முக்கிக் கக்கிப், பிடியோடென் புந்நரம்புந் துன்னதான்மார் பின்மி
 ன்ன மேனிகூனி, மடியோடு பசிகனற்ற மறைக்கிழவ ரறக்கிழமா
 ய் வந்துற்றரால். (கக)

வந்துபன்ன சாலையிலார் பசிகொழிதென் றுழன்றுளாக்
 கும் வார்த்தை தான்கேட், டந்தவண்ணை வெளியில்வரக் கண்ணீரை
 ப்புந் தவிப்புமிருந் தவசமாகச், சிந்தைபயந் தெடுத்தென்னோர் மூர்
 ச்சைக்கேற்றனகொடுத்துத் தேற்றத் தேற்றந், தந்தபின்ன ரடிவி
 ளக்கி யாசனமிட் டிருத்தியுப சாஞ்செய்தே. (கஉ)

இன்னபாத் திரங்கிடையா தெனமனம்பற் றிடப்பொசிங்
 கு யிடந்தூய்தாக்கி, யன்னபாத் திரம்விளக்கி யறுசுவையுண் டியு
 .மூறையோ டமைத்துக்கைமேற், சொன்னபாத் திரரீர்விட் டமு
 துசெய்யு மென்னவன்னை சொன்னசொல்லின், பின்னபாத் திரரா
 கி மூவரும்பே சாதவுறா பேசினாரால். (கக)

உடுத்ததுகி லகற்றிலுண்போ மன்றேலுண் ணேருமென
 வன் றேர்தக் காதி, லடுத்தபொழு தாசரவென் மஞ்சியின்னன் மி

ஞ்சியுன்ன லாமோகீவி, செடுத்தமொழி புன்மொழிதி திதுகேட்கு,
வெனக்குவிதி யின் றுநன்று, கொடுத்தவன்னம் பொசித்துநன்மை
கூறுவதுந் தன்மையென்று கூறும்போது. (௧௪)

எமதுமொழி கேட்டிலையே லுண்ணேமின் றுயிரிழப்
போ மென்னவன்னோர், தமதுமொழி கேட்டதுவேவர் சோதனை
யோ வெனமனதிற் றுக்கிரோக்கி, புமதுகருத்தெப்படியோ வப்ப
டியே முற்றுமிஃ துண்மையாமென், றமைதிபெறத் தன்கணவன்
பாததீர்த்தததையெடுத் தங்கைகொண்டாள். (௧௫)

வேறு

என்னிறை யெனதுளத் திருக்கு மென்னிலென்
முன்னிறை யவரிவர் மூவ ருந்திரு
மெய்நிறை சிறுர்களாய் விடுக வென்றுதங்
கைநிறை புனலைச்செங் கரத்தில் விசினாள். (௧௬)

வீசின பீபாழுதற வெட்கி யுட்கியுட்
கூசின பேரெனக் குறுகி மாசறு
தேசினர் சிறுவராய் சிறுகிக் கீழ்கிடந்
தேசின லொனவழு திரங்க லாயினார். (௧௭)

கிழவுரு வெய்திய கேடில் மூவரு
மூழவுருப் பரீலராய் மயங்கி வடித்திறந்
தழவுரு மாற்றிய தென்னி லம்புத
விழவுருக் கற்பலாஸ் மிக்க தில்லையே. (௧௮)

கருத்துமும் றியதெனக் கணிந்து பாலசாம்
விருத்ததாத் தன்றுடை மீதி லேயெடுத்
திருத்தியெய் பாஸ்கலந் தேற்றச் சங்கிலவார்த்
தருத்தின ளருத்திமெஸ் லணையிற் சேர்த்துவாள். (௧௯)

மீட்டுமப் புதல்வரை யெடுப்பள் மிக்கநீ
ராட்டுவ ணுதலினீ றணிவள் சங்கணி
பூட்டுவ ருச்சியி லெண்ணை பொற்றுவ
ளாட்டுவ டொட்டிலிற் கிடத்தி யன்பினால். (௨௦)

தேவரு முனிவருஞ் செகத்தின் மாதவ
 டியாவருங் கானெண்ண திருக்கு முத்தொழின்
 மூவரு மிவரெமை முற்றுவங் கப்பதம்
 காவரென் றறிந்துதா லாட்ட லாயினான். (உக)

தாலாட்டி.

ஓங்கு காமு முரமுந் திருநாவுந்
 தேங்கமல மான்சேரச் சேருவீர் கண்வளரீர்
 தாங்கு முடிக்கணியுந் தன்னிழமு நற்றவிசு
 மாங்கமல மென்னவினி தாக்குவீர் கண்வளரீர். (உஉ)

எந்நாளு மும்பரியம் பரிதா மம்புயத்திற்
 பொன்னு ரணியே பொருந்தல்செய்வீர் கண்வளரீர்
 மின்ன ரணியும் விரிசுடையு மில்லிடமு
 நன்னுக மென்ன நலம்பெறுவீர் கண்வளரீர். (உங)

மன்னுமலை மின்னையுஞ்சொன் மாணையுமம் மாநயனப்
 பொன்னையுமுத் தாரமெனப் பூணுவீர் கண்வளரீர்
 பின்னமிலா நான்மறையின் பின்னுநடு வுந்நடுவின்
 முன்னுமு வர்முதலா மூவரீர் கண்வளரீர். (உச)

மேவலரு ருண்ணீதி வெண்ணீறெ முச்சிரிக்குஞ்
 சேவகனே யான சிறுவாநீ கண்வளரா
 யேவகனாங் கன்னல்வில்லி யென்றவனை யன்றுவென்ற
 பாவகனாங் கண்ணுடையபாலகனே கண்வளராய். (உரு)

ஓங்கியநின் தேவி யுடுத்தவுடை மீதவனைத்
 தாங்குமவன் பாலுறங்குஞ் சந்ததியே கண்வளராய்
 தேங்குகனை நான்குடைய தென்னிலங்கை மன்னுயிரை
 வாங்குகனை தாங்குசிலை மைந்தாநீ கண்வளராய். (உசு)

ஓதக் கடல்கு முடையவனை யீன்றுபெற்ற
 தாதைக் களித்த தனியுனை கண்வளராய்
 யேதைச்சொல் வேணுலக மெல்லாம் படைத்தொருபெண்
 பிதைக்கு வந்துதித்த பிள்ளையநீ கண்வளராய். (உஎ)

உய்வண்ண மூவனாய் மொன்றாய்த் தணித்தனியர்
யிவ்வண்ணர் தாலாட்டி யேற்றெடுத்துப் பாலாட்டி
செவ்வண்ணத் தண்டை சிலம்புசிறு தாளிலணீர்
தவ்வண்ண மாய்வளை யாழிகையி லேழுட்டி.

(உஅ)

மைந்தர் வியப்பு மணிவாய்க் குறுநகையுந்
சுந்தரமுந் கண்டா மெண்டாள் கனிகூர்ந்தாள
தந்தையா யாவருக்குந் தாயருமா மூவருக்கு
மந்தமொரு நற்றாயுண் டான ததிகையே.

(உச)

என்னுமுரைச் சூதனைப்பார்த் தேந்திழையாள் கற்பினியல
புன்னுதொறு மிறும்பு துற்றுவப்புப் பெற்றனமார்
பின்னு நிகழ்ந்த பரிசனைத்தும் பேசுகெனத்
துன்னுமறை மாதவர்புண் சூதனெடுத் தோதுவனல்.

(உஃ)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௩௩.

௩-வது அனஞ்சலி கற்புகிமை.

அது கேட்டு முனிவார் நல்லது பிள்ளைந்த அனைத்தும் கேட்கவிரும்
பினோம் மாதவரே மலைக்கொப்பானவரே உரைப்பீராக வெனவுரைக்கின்ற
ர். டெருமை பொருந்திய மகம்மேருவுக்குத் தேன்றிசை முற்றும் மேகந்த
வழர்ந்தனாற்றண்ணீர்நிற்கேடுற்று உணவற்று எவ்வுயிரும் அங்குதக்கா
டில் எத்திக்கின் மழைபெய்கின்றதென நினைந்து தள்ளாடின மனிதர் பா
ல் புனிதம் போகம் மோகம் அற்றன முனிவர் பால் யோகம் யாகம் அற்றன
தூகமுற்றின முறையுரன் அற்றன மரமெலாம் சாகம் வேர்களு் அற்றன கு
ளம் நதிகுவல் வறந்தன பூமியிலுள்ளோர்க்கு உயிர் உடல் கண்டம் நாவு
வறந்தன உருவுறுது கருவும் வறந்தன பயிர்வளம் வறந்தன மழை வறந்தி
டின் வறளாதன வெவை! அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் அனனம் அரிதாகிக்கா
ய் கனி கிழங்கின்றி எங்கனம் ஏகுவம் என்று இவ்வனந்துன்புறு மாதவர்
துயரறிந்து அனஞ்சலி தன் பன்னசாலை பிணைமுறைத்து நன்னினுலொருபு
ண்புசெய்தான். தன்றவந்தனடி விளக்கிய நீரைக்கையிலெடுத்து இறைவனை
நினைந்து எங்கணு மழைபொழிந்து முன்போ லுலகிலின்பம் பெருகுகவெ
ன்று விசினன். அந்த சன்னிரானது எழுந்து பன்னிரண்டு யோசனை தூர
த்துக்குள் சப்தமேகங்களாய் நிரைகொண்டதேச தேறுகின்றுலம்- முவர்
செய்ததிற மகந்திய வலியினல் முடிவிலாத அன்பினா கற்பினுக்கு எவ்ரசெ
யது மெதிரியலுமா! மங்கையது கற்பெனு மேன்மையான்மழை பொழிந்த

தூய் தாய் கனி கிழங்கு சாகம்பலபோகமுமிசூத்தன. பசிவளர்ந்த உடற்
 முர்ந்த இளைத்தவரெவருமங்கடைந்து இடறையகற்றினார். வந்தவந்த தபு
 சிகட்கெல்லாம் சந்தன மரங்கள் சீதளம் தரவும் கூந்தற் பணையும் மூங்கிலு
 ம் தளர்வாரவீசவும் முக்கனி பால்சருக்கரையனைந்த வன்னத்தை தாயை
 யொத்தவன குயைபடைக்க வுண்டானந்த மடைந்தனர். அங்கடைந்தவர்
 சங்கடங்களை யெல்லாம் அன்ன பூரணி யென்னத்தலி. த்து வசிக்கும் சா
 லத்தில் மேருவின் பக்கத்தில் வதிந்த மூவரு முனிபன்னியின் செயலுன்னி
 அரிதாகிய திருவினையாடல செய்யக்கிழமாகித், தடியோடு தடுமாறித்தளர்
 ந்து மூப்பினிமிழந்து நடைதத்திப்போத்தி தலைமுடி யோடுடனரைத்து
 மூகம் வலித்துச் சரித்து முக்கிக்கக்கி என்பு நரம்புதுன்ன யஞ்ஞோபவீத
 மின்னமேனி கூனியவற்றிற் பசி கொதிப்பப் பன்னசாலையின் வந்து பசி
 கொடிதே யென்றுரைப்ப, அதைக்கேட்டன்னை வெளியில்வர இவர்கள் இ
 னைப்புந்தவிப்புமிசூந்து அவசமாக, அவன் சிந்தை பயந்தெடுத்து அன்னோர்
 மூர்ச்சைக்கேற்றன கொடுத்துத்தேற்ற, தேறிய பின்னர் அடிவிளக்கி ஆச
 னந்துளங்கி யுபசாரஞ்செய்து இன்ன பாத்திரங்கிடையா தென்றுளம் பற்
 திப் பொசிக்குமிடந்துய்தாக்கி பாத்திரம் விளக்கி அறுசுவையுண்டியமை
 த்து நீர்வார்த்து அமுதுண்டினென, பின்னர் மூவரும் உடுத்தியிரா நின்ற
 துகிலகற்றிலுண்பேம் அன்றேல் உண்ணேம் என்றுரை யாதளவுரைத்தா
 ர். கேட்டளவிற செவிபொத்தி அரகரவென்றஞ்சித் துன்பமிஞ்சி நீவிநா
 மித்தமொழி தீது இது கேடக விதியோ; நல்லது கொடுத்தவன்மம் பொசி
 த்து நன்மை கூறுவதே தேவரீரது தன்மை யென்றுகூற; அம்மூவரும் எ
 மதுமொழி கேட்டிலையேல் உண்ணேம் உபிரிமுப்பேமென்ன, அமமொழி
 கேட்டு இதுவுமோர் றோதனையோவென்று மனதுட்கொண்டு, உமது கரு
 த்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுமென்று கூறித் தனகணவன் பாததீர்க்
 தத்தை அங்கைகொண்டு என்னிறைவன் ளன்னுள்ளத் திருப்பானாகில் என
 மூன்பாக விம்மூவரும் சிறாகளாய் விடுகவென்று செகத்தில் வீச, எதிரே
 சினர்போலிக் கீழ்க்கிடந்து சீதுவராயழலாயினார். கிழவுருவெய்திய மூவ
 ருமழவுருவாகியமயங்கியழவுருமாற்றிய கற்பினற்புதத்துக் குமிக்கதியாதுள!
 நங்கருத்து முற்றியதெனக் கனிந்து பாலராம் விருத்தரைத்தன்முடை மீ
 தெடுத்திருத்தி நெய் பூல் கலந்து சங்கில் வார்த்துப் புகட்டி அணையிற் சே
 ர்த்து வாள் மீட்டும் புதல்வரை யெடுப்பான் நீராட்டுவான் நெற்றியில் நீற
 ணிவான் சககணிபூட்டுவான் உச்சியிலெண்ணை தேய்ப்பான் தோட்டிலினம
 ர்த்தி யாட்டுவான் தேவர்முனிவரி யாவருககாணொழுவரும் எமைமுற்று
 ங்காபதம் காவரென்று தாலாட்டினான் என்றுரைத்த சூதரைப்பந்து
 மேனடந்தழைச் சொல்லுமென்று கேட்கச்சொல்லுவார்.

இங்கிவர்க ளீவ்வணமி ரூப்பவிவர் காதன்
மங்கையர்க னாடியுயர் வானுலக டைந்தே
யங்கவரோ டேவினவ லானபொழு தானு
நங்கையர்க ளோடுமறை காரதனு டைப்பான்.

(க)

ஆவலுறு மூவர்க்கே லன்னையதே கேண்மின்
லாவலுறு தீவினயர் ஞானவன மங்கே
தாவலுறு மத்திரித வம்புரிவ என்னே
னேவலுறு பன்னியவ ளின்னமுத மன்னுள்.

(உ)

அத்தெரிவை கற்பியல றிந்திடநி னேந்தே
மெய்த்திறவி ருத்தரென வேபசிமி ருந்தே
முத்திரந டத்துமவர் மூவரும டைந்தா
ரெத்திறம்வி னேந்ததுகொ லென்றநிகி லோமே.

(ங)

நீவிருவர் ஞானவன நீளிடையி நாளிம்
போவிசவ னேயவர்போ ருந்துவரெ னாமுன்
றாவரிய தேவர்பதி தன்னையக றாய்மார்
மூவருமி மாசலமு கட்டிடைய டைந்தார்.

(ச)

அத்திரித வத்திறைவ னன்னமுனி பன்னி
மெய்த்திரிவி லாளவடன் வீற்றிரு வோமென்
றத்திரிசு ணத்தர்செல்வ தேதமென வேத
முத்திரிக ளுக்குமன முற்றினகி லேசம்.

(சு)

ஏதினினி சராமதெ னப்பனிவ ரைக்கோ
மாகினொரு மூவருமி மாசலம கன்றே
மேதினினிசொல் ஞானவன மேவிமக வாவி
போதிநிழன் பீதவர்பொ ருந்தினரு வந்தே.

(ஊ)

ஆதியிறை யோருறைத லானவன ஞானச்
சோதிமய மாய்நிறைதல் கண்டிடறு வண்டிடே
தீபர ரிங்குறைத னிச்சயமெ னக்கா
சோதியர்கண் மூவரவ ணுற்றனரு வப்பால்:

(எ)

ஆயுப்பொழு தத்திரிதன் னுக்கிதம மெல்லாந்
தாயரிவர் மெய்யிலுறு சோதியுற வாழே
மேயபக லெககனயீ திலுறு சோதி
யேயும்வகை யாதெனவி ருந்தவரெ முந்தார்.

(அ)

மாதவரெ லாருமத வானியரு கேபோ
யாதவரு மேபரவு மனனையரை யுன்னுள்
சூதுறுபுள் ளேறுமிசை சூட்டிபெறு கூட்சி
திதறிவி னூடுதெரி சித்தங்கி யித்தார்.

(ஆ)

தெரிசனேசெய் தேயதிச யித்தவரெல் லோருந்
துரிசறும னத்தொடன சூயையொடு கூறப
பரிசுபெரு மத்திரிப தத்தினைநி னைத்தே
வரிசைபெறு புத்திரரை வாரமொடு பாரா.

(இ)

சீர்தனைசெய் தன்னவள்ளி றப்பவெவ ராலும்
வந்தனைசெய் மூவருமம் மாதவர்கள் சூழ
வந்தநிலை வானிலைய கன்றுமக வாவிச்
சந்தநிறை போதிநிழ றன்னிடை யடைந்தார்.

(ஈ)

பங்கயம ணித்தொடைப ரித்தயனை யுன்னி
யங்கயனெ னச்சிலவ ரங்கணமர் கின்றார்
பொங்குதுள பத்தொடைபு னைத்தரியை நாடிச்
செங்கண் முகிலன்னசில செல்வருறை கின்றார்.

(உ)

ஆக்கமணி மாலிகைய ணிரந்தரனை யுன்னிச்
செக்கர்முடி யோடுசில திவ்யருறை கின்றார்
பக்கமற மிக்கதொர்ப ரபயிதம மென்பா
செங்க்கவுணர் கிழ்குமவ ருங்குமுழு கின்றார்.

(ஊ)

ஆயவாசி றப்புமவ்வ ருந்தவரு வாகே
மேயவன மேன்மையும் வினாட்டிவெடு கேக்கித்
தாயவன மீதெனம கிழந்தநிறை கேக்கித்
வையுரு மாறியுயர் கன்னியர்க ளானார்.

(஋)

கன்னியர்க டம்வடிவு கண்டுசெனட்ட கொண்ட
சென்னியர்கள் வேதியர்கள் சீரியர்க ளன்னோர்
பன்னியர்க ணண்பினர்கள் பண்பினங்க ளல்லா
லன்னியர்க ளல்லவிவன வன்னவர்கள் சூழ.

(௨௫)

அன்னையனீ சூயைத் தனகத்திடைய டைந்தே
முன்னையர னாதியொரு மூவரையு மூவர்
மின்னைய பாலரென மெய்ப்பொடி வளர்ப்பா
யுன்னையென கூறுவ துளக்குறிக ருணடோ.

(௨௬)

வேறு

காமிநீ யெம்முயிர்க் கணவர்க் சூழ்ததா
யாமினி யென்றுனை யடைந்த வெங்கட
மாமிநீ பொறுமையின் வளத்தி னீகையிற்
பூமினீ யென்றவர் புகன்ற போதினில்

(௨௭)

சீரிய ராவாவர் தேவி மாரெனக்
கூரிய மனத்தினிற் குணித்துக் கொள்கையால்
வேரிய மலர்சொ டர்ச்சித்து வேட்கையா
லேரிய நீரென திடத்தி லெய்தவே.

(௨௮)

ஏதுமா தவஞ்செய்தே னெளிய னென்னவே
முதுததாழ்ந் தெழுவவள் வதன நோக்கிரிப்
போதிடுலெம் புருடர்நின் புதல்வ ராவதற்
கேதுநீ நினைத்தியென் நிரங்க லாபினார்.

(௨௯)

அன்றவ நிரந்தன ரன்னை முன்னையா
மின்றவர் தங்களை யிரக்கின் னோமென்பா
னன்றவர் தம்மைநீ நன்கி னென்கிறோ
கென்றவர் மொழிந்தவற் கிரக்க மெய்தினான்.

(௩௦)

அப்படி யாவதற் கைய மில்லையென்
மெய்ப்படி மாதவன் விண்ணு ளன்னோ
ளிப்படி வருமள விருத்தி நீர்க்குண
வழப்படி கண்ணினான் மெய்தக கூறினார்.

(௩௧)

சூழிய வார்த்தையுட் கொண்டன் னோர்மனங்
தேறிய துணர்ந்துகாய் கிழங்கு நீக்கனி
தேறிய போகம்பா னிய வேணுகர்
தாறிய வுளத்தொடிங் கனமதி ரன்னைமீர்.

(௨௨)

என்றிம்மா துடைப்பவெம் மிறைவ ரெம்மிடத்
தொன்றினு லல்லதொன் றுண்ப துத்தம
மன்றுநீ யருள்செயு மளவு நோற்பதற்
கின்றுநீ யோரிட மிதுவென் றோதென்றார்.

(௨௩)

கனிவரு மொழியினுள் சுழறு வாளெழி
ளனிவரு ஞானகா னனமொன் றுணடருட்
டனிவரு ஞானதீர்த் தமுமுண் டாங்கதின்
முனிவர ரெழுவரு முயல்கின றுர்தவம்.

(௨௪)

தவமியற் றிபெவர்க் கேற்ற தானமற்
றவமகற் றிடுமுமக் கன்ப ராகிய
சிவன்முதற் றிலவரைச் சேர்க்கு மென்னவங்
'சுவகைபெற் றத்தலத் துற்று நோற்கின்றார்.

(௨௫)

நோற்றிடு மூவரு நோன்மை நீர்ப்படிந்
தேற்றிடப் பாதலத் திருந்து மூவரொத்
தாற்றிடு முந்நதி யந்த வாவியிற்
றோற்றிடுந் தன்மையார் சொல்லம் பாலரோ.

(௨௬)

பாற்பதி கங்கையிற் பங்க யாசனி
மாற்பதி யமுனையில் வாணி வாணியி
லேற்பதின் மூழ்கித்தம் மிறைவர் மூவர்தம்
மேற்பதி யன்பினுல் விரத முற்றுளார்.

(௨௭)

தன்மமா ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்குவார்
சென்மமாந் கடலையிட் டேறித் தேறருங்
கன்மமாந் தீவினை கடந்து காண்பரும்
வன்மமா முத்தியின் மார்க்கஞ் சேர்வரால்.

(௨௮)

தங்கிய ஞானதீர்த் தத்தி னுத்திரம்
கங்குகதென் கீழதா யமுனை காமுறப்
பொங்குதென் மேற்கதாய் வாணி பொற்பினே
டங்குறு மவற்றில்லின் ணவர்வந் தாடுவார்.

(௨௯)

எந்நதி படிந்திடும பலனு மேற்றமா
முந்நதி மூழ்கிடி னுதவு மோகமா
மந்நதி மூன்றுபிங் கமைத லாலதி
னன்னதி யாகுமிஞ் ஞான வாவியே.

(௩௦)

அன்னவா வியினரு கா க வங்கவன்
சொன்னவா றருந்தவந் தொடங்கி மூவரு
மின்னவா றிருந்தன ரென்னச் சூதனு
முன்னவா வற்றமா முனிவர்க் கோதினா.

(௩௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௬௪.

ச-வது தேவிமார் விரதச் சருக்கம்.

இங்கே யிப்படியிருக்க விம்முவர் தேவிமார் தேவலோகத்திற்போய்
சுரரிடம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும் காலையில் நாரதர் சந்தித்தன்னையரே
கேண் மின் பூலோகத்தில் நாவலந்திவில் அத்திரிமுனிவன் பத்தினி கற்பை
மலையமுத்திரம் நடத்து மூவரும் கிழவுருவாய்ச் சென்றார் எத்திரம் வினைந்
ததோ தெரியாது, ஆதலால் நீவிந் அவ்வனத்திற்கிப்போதே பொனற்காண
லாம் என்றோது முன மூவரை நீங்கிய தாய்மூர் அவ்விடம் விட்டி இமைய
பருவத்தையடைந்து அனஞயை கற்பின் வலியையறிவே மென்றும் இத்
திரி குணத்தர் சென்றது குற்றமென்றும் முத்திரிகளும் மனக்கவலையுற்று
ஒரு வாயு தேறிமலை மகளோடு அவ்விட நீங்கி ஞானகானனத்தில் யாகதீர்
த்தத்தில் அரசின் நிழற்கண்ணிருந்து ஆதியிறைவர் இங்குறைதலால் இவ்வ
னம் ஞானச்சோதிமாய்நிறைதல் கணபி உடறு வண்டு நீதிபரரிக்குவதிதனி
ச்சயமென்று மூவருமுவந்தார். அக்காலத்தில் அத்திரியாச்சிரமமுற்றுமிவர்.
மேனிலின் காந்திபடலால் பகலோனைப்போன்ற விதமியாதென்று முனிவ
மெழுந்தார் எழுந்து குரியர்கள் தெரிசிக்கும் அன்னையரையும் அச்சாலத்திற்
றமரைப்பூமிது அன்னமேறி யிருத்தலையும் குற்றமற்ற விடத்திற் றரிசித்து
அதிசயித்து பரிசுத்தமான மனதோடு அனஞயையுடன் கூற, இவரும் அத்தி
ரிமுனிவன் கழனினைந்து உரிமையுடன் புத்திரரைப்பார்த்துச் சந்தனைசெ

புது சிறப்புற்றிருப்ப எவரானும் வந்திக்கப்பட்ட அம்மூவரும் தாமரை மணிமாலையுத்தரித்துச் சிலர் பங்கயனை நினைந்து தவம்புரிதலும் துலகியாலையுத்தரித்துச் சிலர் அரியை நினைந்து தவம்புரிதலும் உருத்திராங்கடாலையுத்தரித்துச் சிலர் அரணை நினைந்து தவம்புரிதலும் உலகனைத்தும் பரப்பி ரமமாயிலருவதறிந்து சிலர் தவம்புரிதலும் சில முனிவர் பிரமானந்தமடைந்திருத்தலும் ஆகிய விவற்றை விருப்பத்தோடு பார்த்து பரிசுத்தமாகிய வனமிது வென்று மகிழ்ந்து அச்சோதிக்காயவுருமாறிக் கன்னியர்களானார்கள் அக்கன்னியர் வடிவையகண்டு சடைகொண்ட சென்னியர் வேதியர் சீரியரிவர் பன்னியர் ஈனபினர் பணபினர் அன்னியரல்லனர் இவர் கடற்குழு அன்னையர் அனகுபையிலலத்திடை யடைந்து மினைனையொப்பாய்! முன்னையரானுதி மூவரையும் வளர்க்கப்பட்ட வுண்ணை என்னை கூறுவாம் உனக்கு நிகருண்டா! எம்முயிர்க் கணவர்க்குத்தாயா மென்றுணையடைந்தேம் எங்கடம்மாமியே பொறுமையில் வளத்தில் ஈகையிற் பூழியெமென்றிவர் கூறுங்கால், அவள் இவர் தேவிமாரென்று மனத்திற் குணித்து மலர்கொண்டார் ச்சித்து நீ விரௌணிதத்தெய்த எளியேனியாது தவம்புரித்தேனென்று அம்மாது தாழ்ந்தெழ; அவள் வதன லோக்கி இப்போ தெம்புருடர் நின்றபுதலவராதற் கேது நினைந்தாயென்றிரங்கினார். அக்காலத்தில் நின்பாலன்ன மிரந்தனர், அவர்களையிப்போ துன்பாலிரக்கின்றோம் எம்பாலவர்களை நல்கின்றளரேம் என்று சொன்னவர்க்கிரங்கி அப்படி யாவதற்கய்யமில்லை, முனிவர் தேவலோகத்துப் போயிருக்கின்றாரவர் உரும் வரை யிங்கிருத்திரோன்று மைச்சருங்கணனார் மகிழ்ச்சியிடுகூற, கேட்டு மனந்தேறியதுணர்ந்து காப் கனி கிழங்கிவன் புசித்துச்சந்தோஷ மடைந்துடன் இங்கிருங்குளன்னையர்களேயென, ஆதற்கவர்கள் எம்மிடத்தெய்தியிறைவர் வந்தாலன்றி ஒன்று முண்ணேமென, அப்படியானால் அழகு பொருந்திய ஞானகானனத்தி ல் ஞான தீர்த்தமொன்றுண்டு அதிற் ச்த்திரிவி கடவஞ்செய்கின்றனர், அதுதவசிகட் கேற்றவிடம் அங்கே யுபவித்துத்தவமுயல் வ்ரேம் சிவன் முதற்றலைவரைச்சேர்க்கு மென்றுகூற நன்றென்று அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் படிந்து தவம் நோற்றிட பாதலத்திருந்து மூன்று நதியந்தவாலியிற் றோன்றின பார்வதி சரஸ்வதி இலக்குமி யிவர்கள் கண்கை சரஸ்வதி யருணையிவற்றின் முறையே யாடித்தத்தமிறைவர் மேற்பதியன்புபூண்மிவரதம் நோற்றார். ஞான தீர்த்தத்தின் மூழ்குவோர் சென்மக்கடலும் கன்மமார் தீவினையும் கடந்து முத்தியடைவர். ஞான தீர்த்தத்தின் வடக்கில் கண்கையுப் கிழக்கில் யமுனையும் தென்மேற்கில வானியுமாக விளங்கும் இவற்றின் விண்ணவராமவர். எத்திர்த்தத்தின்படிந்த பலனும் இம்முத்திர்த்தும் உதையும்; ஆனான் இந்த ஞான தீர்த்தமிக்கமேலாயது என்று அனகுபையின்கால், அத்திர்த்தத்தற்குே மூவருமாதவன் செயயத்துடங்கியிருந்தார் என்று குதர் ஸ்மினாரண்ய வாசிசுக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

சூதனை வணங்கிக்கேட்பச சொல்லுவான் முனிவர்க் கனனான்
வேதனை முகுந்தன்மனை விமலனை யமல மான
மாதனை யர்களா யனனான் வளர்க்கவிக் கன்னிமார்கள்
பேரதனை யாது காதல் புரிந்துமா தவஞ்செய் போது. (க)

நாரதன் வானி னீன்று ஓநானகா னனத்தை நண்ணிச்
சீரது தவறாக் கற்பினை செல்லியாச் சிரமத் திற்போய்
மாரத மழலைச் செவ்வாய் மைந்தரைக் கண்டார் னன்பு
கூரதி சயமுற் றுனக் கோதைவந தடியிற் றுழந்தாள். (உ)

அடியினை விளக்கி யனபோ டறுசுவை யுண்டி யிந்தா
டிடியிடை யவளை நோக்கித் துதியுஞ்செய தமுதந் தய்த்த
முடியுடை முனிவன சொல்வா னயனமக முடித்து வானில்
வடிவுடை வேந்தன் யாகம் வளர்க்கமா தவனம் குற்றான. (ங)

அத்திவி முனிவ னங்கே யாயிழை நீயிங் கேயிப்
புத்திர ரார்கொ ஸென்று புகழ்மனை புகலக் கேட்டுச்
சித்திர மனையார் சொல்வார் திறுவாதந் செயலும் பொதபு
மித்திர மெனை நீயே யறிவையா னறியே னெனறான். (ச)

என்றிவள் சொல்லக் கேட்ட லிருடியிங் கிரை நாடி
பொன்றியமடவா தாமெங் குறைய நுமையேன னேத
வன்றவர் ஓரூன வாவியருக் கிற் தவஞ்செய் கெனறா
துன்றென வன்னுன் கூறத் துன்னியன னவாபாற் கெனறான். (ரு)

அன்னையர் மூவ னுணி லாதுமாய் வமே லெடபு
முன்னைய முனிவர் பன்னி லாது முடா னெடபு
சின்னையிம மூவா தன்மை தேர்த்தடி மென வனனோ
கன்னைய முனிக்கு கெஞ்சத் தாலுப சாரஞ் செயதார. (சு)

அஞ்சுவந் நிற்ப வேகண டதெயிற் தன்ன மாப
நீனையறத் தவஞ்செய் துள்ள நலியுமா ஓதனகொ லுங்கட்
லசைவுறு மிறைவர் தாமவந் தெய்துதற் கேற்ற தாய
வசையறு விரத மொன்றுண் கிரைக்குவன மனக்கொள் வீரால். (ஃ)

ஆதிரை விரத மாம தாரணுட் டித்தா ரேணுந்
திதினை யகற்றி யேசுந் தித்ததெல் லாம்பெற் றுய்வா
ரகீதரம் பெருகு ஁ன்மா டி கழித்திங் ளாதி ரைக்கு
மாதரீர் ழோற்கு ழோனபா மதின்வர லாறு சொல்கேன. (அ)

ஆதியிற் றேறன்று மாயை யகன்றநின் மலன்றன் மெய்யிற்
சோதியிற் பஞ்ச பூதந் தொல்லுயிர்க் கணங்கள் யாவும்
பேதியற் றொடுங்கு மாயை பின்புபு லீனக்கு, ளன்பின்
னேதமற் றமித ளுபியாயுளத் திருத்த மனனால். (ஆ)

நீடுமிக் குணங்க ழாந்த ரிருமல ஞான சத்தி
கூடுமப் பொழுதி லேழுக் குணங்களோ டுணங்கு கோலம்
பித்தப புவன மெல்லாம் பிறப்பன வுதிப்பச் செய்த
தாடனமா கழித்திங் கட்கே யாமதா லதுமிக் காகும். (இ)

முன்னுறு புவனம் யாவு முற்றுற வுற்ற தாலப்
பணனிரு திங்க ளுக்குட் பகருமார் கழிமிக் காகுந்
தனனரு ஁தவு ஞான சத்தியா கையினு லந்நாட்
டுணனிரு பத்தெ முக்குந் தூயவா திரைமிக் காகும். (ஈ)

அக்கணி சடில முக்க ணுதிதன் சோதி யாகு
மிக்கவா திரைநா ளனறி மிக்கநா ளின்றற் றாளிற்
றொக்கதோர் ஞான சத்தி தோன்றுகா ரணத்தி னாலே
தக்கதேரனந்த ஞான சத்தியி னின்றும் போந்தே. (உ)

ஒன்றுமுக் குணங்க ளாகி யுற்றமுகத் தொழிற்கு நாத
னன்றுற ஞான சத்தி யகண்டமும் பொதிந்து தானுய்த்
துன்றுறு குடிலை ளுப மாகியே தோன்று றும
லின்றுமு வரையும் பேத மாக்கிய தென்ன சொல்வோம். (ஊ)

முற்குணத் தோடு நான்கு முகத்தோடுங் கமலை யோடு
மெற்குணத் தரிய வாதி யெழுத்திலுற் பவித்தான் வேதன்
சற்குணத் துவுரி யோடுந் தங்கிரா சதகு ணத்தோ
டற்குண் மாய மாயை யக்கரத் தரிவந் துற்றான். (கூ)

சோதியாக் கலைமா தோடுஞ் சொலுந்தமோ குணத்தி னோடு
மாதியந் தமதாய்ப் பெற்ற வக்கரத் தரன்னான் வந்தான்
பேதியா திவர்கண மூவர் பேதைமார் மூவ ரோடுஞ்
சாதியா ஞான சூத்தி தனைப்பணிந் துரைக்கின் றுரால். (௧௩)

நாயெனுந் குழிலை ரூப சத்திகே டனைய ரானோர்
நீயென வியற்றுஞ் செய்கை நிகழ்த்தென வன்னை சொல்வான்
மேயநான் முகநீ வாணி மின்னெடும் படைத்தி பின்னர்
மாயநீ கமலை யோடு மருவியே யுலகைக் காத்தீ. (௧௪)

பரமவென் வடிவ மான பார்ப்பதி யோடுநீ கூடி
யுரமறு கால மேபார்த் தொடுக்குதி யுலகை யென்னத்
திரமுற மனத்திற் கொண்ட செய்கையா ரானு ரந்நான்
வரமரு னாளிந் நாளின் மற்றினோன் பியற்று வீரால். (௧௫)

இந்த நோன் பியற்றிற் காளி யென்னுமோர் ஞான சத்தி
யுநீதனோன் பின்ப லத்தை யுடனுமக் குதவு முண்மை
யுந்தனோன் பியற்றுஞ் செய்கை யறையனேழ் தினமில் வாவி
சந்தநீர் படிந்து ஞான சத்தியைக் கருத்துள் வைத்தே. (௧௬)

பித்திகை புன்னை தாழை பெருகுமல் லிகைச ரோச
மித்திரு வலரி சாதி யென்னுமேழ் மலரான் ஞான
சத்தியை யிறைஞ்சச் சத்தி சக்கரத் தியல்பு கேண்மின்
மத்திசே டுநக சத்தி பல்குமப் படிவந் தானே. (௧௭)

ஏழுகோ ணெழுதி நாப்பண் ணியனுமோர் வட்ட மிட்டி
ளாழமா யையி னெழுத்தை யழுத்தியேழ் கோணஞ் சூழ
வாழமா நெழுதி நானகு வாயிலும வகுத்தப பாலிற்
றுழுமெட் டிதழிட்ட ந்தச் சத்தியை யறிற்றா பித்தே. (௧௮)

வேறு

ஒதன மேழ்வித முற்ற தீஞ்சுவைப்
பேதன மேழ்விதம் பெறநீ வெதித்தே
சேதனச் சத்திமந் திரத்தை மூலத்தோ
டேதனிச் செவித்திடி னெய்துஞ் சித்தியே. (௧௯)

திண்ணமென் நிவர்க்கிது செப்பி நாரதன்
விண்ணை விளனதை மேற்கொண் டங்கிய
பெண்ணை வியற்றின ரிந்த நோனமையென்
மன்னலாஞ் சூதனங் கவருக் கோதுவான்.

(உஉ.)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ஈழகூ.

நிவது நாரதனவரு சருத்தம்

சூதரை கையிசார்வயவ கிகள் பின் நடந்தவற்றைக் கேட்கச் சொல்
லுகிறார். அந்நாளில் அபன் அரி அரணைத்தனையர்களா யங்குவளர்க்க இங்
கே களானிமார்கள அடிகள் யீது நாதலோடு மாதவஞ்செய்ய, அக்காலே நா
ரதன தேவலோக பிள்ளும் ஞானகாளாம் நண்ணிகற்பினளாச்சிரமத்திற்
போய மழலைச்செவ்வாய மைந்தரைத்தரிசித்து அனபுகூர்ந்ததெயமுற்றான
அக்கோதை வந்தடியித்தறழ்த்து அடியினை விளங்கி யனபேடறுசுவையு
ண்டயனித்தனன், அவனை கோர்க்கிது தவஞ்செயது அமுதருங்கி முனிவர்
சொல்வார் அபன் மகமுடித்துத் தேவலோகத்திருநதிரன்யாகுட்வளர்க்க அதி
ரிமுனிவனாகசே சென்றனனே பாவா! பிங்கேயிபு திரரார எது கொல எ
ன்று கேட்க, சித்திர பனையாளிசசிறுவஞ்செயலுமழகுடஇத்தனமையதெ
ன்று தேவரார அறிவீர்யானறியேனென்றான, கேட்ட நாரதர் இவரை நாடி
வந்த மாதவெங்குற்றனரென, ஞானவாயி பருகே தவஞ்செயகிளறனார்
போயப்பாரிரென, முனிவர் அவரிடஞ்சென்று மூவருமுனிவரது மாதவஞ்
செயவதும் அவர்கள் முனபாக மூற முனிவர் பன்னியர் தவஞ்செய்து நிற்
பதும் உணர்ந்து அடிபெண, அனனேர் முனிக்கு உள்ளத்தாலுபசரிக்க; மு
னியுமிவர்களவைவந்திறல கண்டதெயித்து, அனனேமீர்யாள! தவஞ்செய
து உள்ளம் நலியுமாறெனகொள்! உங்கட்கிசைவுறுமிதெவா, வந்தெயது த
ற்கேற்ற விரதமொனதுண்டு அறைகுடன் கொளவீரென்றான. அந்தாவது
ஆந்தரை விரதமாம், அதுமடித்தவரெவரும் தீதகன்று சிந்தித்தலெல்லாம்
பெற்றுப்பீர். அதனினு மார்கழித்திங்களில் வருமாதிரையெ கோற்குநோ
ன்பாம், அதின் வரலாறு சொல்லக்கேணமின; ஆதியில் அகண்டபரிபூர
ணமான பிரமத்திலிருந்து மாயை தோன்றி, அதினின் பஞ்சபூதங்களும்
பாஞ்சடௌதிகங்களான உயிர் உலகங்களுந்தோன்றி யொழங்கும். பின்
னரந்தபாயையிற் குற்றமற்ற வமித்தருபியா யதனுள்ளக்காலத்திருந்தீர், மு
க்குணங்கணிக்கிய நின்மலன ஞானசத்தியைக்கூடும்போது, முக்குணங்க
ளோடிணங்கும் வடிவமாயபுவனங்களனைததையுஞ் சிருட்டித்து அவையி
யங்குதற்குத்தானடித்தலே மார்கழித்திங்களாம் இங்கே காணபுடிகின்
ற புவனங்களியாவும் ஒடுங்கியதாற் பன்னிரு திங்களின். மார்கழி மேலான
தாம். தன்னருந்தவுகினது ஞானசத்தியாதலால்வருகோப் பெருந்து
காள் இருபத்தேழு காளினுமுயர்ந்த வாதிரையாம். இந்நாளையங்கி நாளெ
ன்று மீச் னுளென்றுக் கூறப்படுதலாலதற்குமேலான நாளிலையார். அ

ந்நாளில் ஞானசக்தி தோன்றுங்காரணத்தாம் தங்க்பேருள்ள அனந்த ஞானசக்தி தோனறி ஒவ்வொன்று முக்குணத்ததாகியதனைமுடி தொழிற்கு முரிய பொருந்த அச்சத்தி யகண்டமாய்த தன்னுளடக்கித்தாமாயப் பிரணவரு பமாகித்தோற்று விப்பாமல் மூவரையுட பேதாபேத மாக்கிற்று சத்துவகுணம் ஞானகுமுகம் இலகூமி இவமரேமும் ஆதி யெழுத்தில் வேதனும் இராசகுணம் செஷரி இவற்றோடு மாயைபகர தினரியும் தாமதகுணம் சரஸ்வதி இவற்றோடு ஆதியந்த மெனுமக்கரத்தினரனீழும்பலித்தான பேதித்த இடமூவருட் முடிபதையரோடுந் சோதிருபமான ஞானசக்தியைப் பணிநது பிரணவருபச தியே எங்குனை யினனாதினன தொழிலியற்று வீரென்றருள்வாயென, ஞானமுகன்வாணியோடு படைத்தலையும் பாடன் கமலை யோடு புரத்தலையும் பரமன பாவந்யோடொடுகரு தலையும் உலகத்தியற்று வீரென்றருள், அதை மனநிறைந்தவராநர். ஆதலாலருளின நாளாம் அந்நாளிநாளாய இதின் னோன்பியறுவனீர், இந்த நோன்பியற்றிற் காளியென்னும் ஞானசக்தி தன்னோன்பின் பலத்தை உமக்குதவும் இஃதுண்மை; இன்னோன்பியற்றும் விதம் ஏழுநாளித்தீர்த்தத்தின் மூழ்கி ஞானசக்தியைச் சித்திபது, உறுசனைபகம் புன்னை தாழைமலலிகை தாமரை அலரிசாதி பெருகமேழ் மலரானருச்சிக்குந் சதுதி சக்கரமிப்புவன, எழுகொண்டுகிறி நடுவில் வட்டமிட்டுள்ளே மாயையெழுந்தைவரைந்து கோண, தைச்சுவாழ்பவரைபெழுதி யப்பாலெட்டி தழிட்டு அந்தச்சத்தியையதிர்த்துபித்து நாலவயிலும் வகுத்து, ஏழுகையனனம் எழுகவைபபதார்த்தம் நெய் வேடித்துச் சித்தியநதிரததை மூலத்தோடு செபிககிற் சித்தி யெய்துமி இது நிச்சயமென்று வகுத்து நாரதன் விண்ணுலகடைந்தான இங்கிலரிவவாறு நோன்பியற்றி இருந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று

சு-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

வரமுனி நாரதன வானத் தெய்திவச்
சிரன்முனி யாகத்தைச் செய்யு மத்திரிப்
பரமுனி வனைத்தொரி சித்துப் பத்திகேர்
சூரமுனி வரர்க்கு ரிருக்குந் சாலையில்.

(௧)

இருந்தன னிருந்தன சூயை யில்லகம்
பொருந்தின புதல்வர்தம் புதுமை யானவியுந்
திருந்தநல் லுரைகொடு செப்பக் காதினு
லருந்தின னருந்தவத் தருச னத்திரி,

(௨)

முயலுமம் மகத்தினை முடித்து வச்சிரத்
தியலின னேத்தவங் கெழுந்து மாதவச்
செயலினர் சூழ வாச் சிரமத் தெய்தும்வா
றியலின முனிவர்கண டருகி லெய்தினார்.

(௩)

எய்தின ரடிபணிந் தேத்தி னாருற்ற
செய்தினன் முனிவரர் திருவன் னூர்களின்
றுய்தின மெனவனைக் குரைப்ப வன்னவன்
மெய்திகழ் கோலமயார் விளம்பற் பாலரோ.

(௪)

அன்னபோ தாச்சிர மத்தை யணமிய
பொன்னதா முனிவனைப் பூவை கண்ணுறீஇ
முன்னதா யாதவன் முளைத்த போதளி
மன்னுதா மரையென மகிழ்ச்சி யெய்தினான்.

(௫)

மருக்கிளர் மலரடி விளக்கி மாதவம்
கருக்கிய முதலிய வளிந்துப் பூசனைக்
கருக்கிய லக்கத முதலி யாவையும்
பொருக்கென வமைத்தனள் பொற்க லத்தினே.

(௬)

அமைத்தடந் தேளினா ளவனை யம்மலர்ச்
சுமைத்திரள் கொண்டருச் சித்துச் சூழ்தவர்
தமைத்தனி பூசனை புரிந்து தாபதூ
செமைத்தனி பயந்தகா யென்ன வாழ்த்தவே.

(௭)

அங்கவர் பணிந்தன ளத்தி ரிப்பெயர்ப்
புங்கவ னமர்ந்தன னமர்ந்து புண்ணிய
ரிங்கவர் சிறுவரா யிருத்தல் கண்டியிர்
மங்கலே யோடொரு வார்த்தை கூறுவார்.

(௮)

ஆதவ சனையுமிப் புதல்வ ராரென
மாதவன் விவவலு மனது தான்பந்தத்
தேதவ னெண்ணமோ வென்ன வஞ்சியப்
பேரதவ் னுரைத்தனள் புக்க வாழெலாம்.

(௯)

புக்கது கேட்டவட் புகழ்ந்து கற்பினின்
மிக்கதொன் நிலதென வியந்து மூவர்தந்
தக்கதோ ருருவையுன் மனது கற்பினம்
ஞெக்கைத விரித்திநீ யென்று சொல்லினான். (௨)

வேறு

சொற்ற போதுணர் தேயன சூயைதன் கரத்தின்
முற்ற போதனன் பாத்திர்த் தத்தினை முகந்து
நற்ற போதனம் கேவல்செய் தேனெனி என்னம
யுற்ற போதமோ மியாந்தகம் பென்னிடத் துளதேல். (௧௧)

வேறு

பொய்வி டப்படு மூவர்தம் முருமுன் போலாமென்
றுய்வி டப்புனல் விசிறினன் விசிறின வுடனோமஞ்
செய்விடத்தழன மூன்றுமம் முனிமறைத திறமொதி
நெய்வி டப்பெருத் தெழுந்தன வெழுந்துமுன னின்றாரால் (௧௨)
தெண்டு பொத்தகம் கமலாடலங் குடைகையிற் சிறந்தோங்கக்
கோண்டு மார்பினா லிலங்கிடக் குடுமியுங் குழைவாகப்
பண்டு டார்படைத் தவனன சூயைதன படைப்பாகக்
கண்டு பாரினின் னுனெனிற் பெரியது கற்பாமே. (௧௩)

சங்கு சக்கரம் பங்கயம் வெங்கைத தாமேந்தி
பொங்கு செம்பொன டையுந்தரித் தியலுமைப் புயலேபோ
லடிகண் மாநில மளிப்பவ னொருத்திதண் னெளியேற்றே
யிங்கு நின்றன னெனிலிவள் கற்பினுக் கெதிருண்டோ. (௧௪)

பற்று சூலமான் மழுவலங் கையிற் பரிந்தேந்திப்
புற்ற ராவணந் திளம்பிறை புனைந்துதிண் புலியேழு
மற்று நீறெழவழிப் பவனொ ருத்தியா லழித்தாக்க
பெற்று நின்றன னெனிலிவள் கற்பலாற் பெரி தியாதோ. (௧௫)

வேறு

மூல ரிவ்வண நின்றிடச் சென்றிடு முனிவர் சாரணர் சித்தர்
தேவர் பன்னகர் கின்னர ரத்திரிச் செழுந்த வன்பணி கேட்டுத்
தாய் ருமன சூயைதன் பொருட்டொ ருத்தரு மறிவுரி யாத
மேவருந்திருக்காட்சிதண்டானந்தவெள்ளத்தினிடை-தாழ்ந்தார். (1)

சூட்சு யானவம் மூவரத் திரிதனைக் கற்பி னுக்கர சாரை-
யாட்சு யானதன் ணளியின னுக்கியு மன்பெ னுந்தனை நீக்கி
மீட்சு யாவதற் கிலைமன மீண்டுதும் மீதுபூண டது நும்போன
மாட்சு யிலலறத திருந்துமா தவஞ்செயு மாதவ் ரிலை யென்றும்.()

பினனு மன்னவ ரோடுகூ றுவாகளெப் பேற்றுமே ண வெ து
ங்கட், குன்னும போதினி லீய்குதுங் கேணமென வுரைக்கவம
முனி சொல்வா, னினனு நுங்கடங் காட்சிகண வெந்தினி திருப்
பதே விருப் பல்லான, மன்னு மோவிருப் பிலையெங்க னுக்கினி
மற்றெலாம வெறுப் பாமால். (க-அ)

என்று கூறிய முனிவனுக் கருகினினை நியம்புவ ளன சூ
யை, யொன்று நீர்தர நானபெறும் பேறுமுன் னுளவென துயி
ராகத், துன்று மாதவன் மீதவா வெனக்கு நாடொறும் ளளர்குவ
தாமொன், மனறி யினனமென சிறுர்களா யுதித்தெமை யாள்வ
தொன நக லாதே. (க-க)

கனனி மாரொரு மூவாளுந் தைதடங் கரையினின் னுதமக்
காண்பா, னுன்னி மாதவரு செய்யுமபன் கையில்வந் துற்றதங்
கவா பானீர், துனனி மாதய வளித்தவ ரோடதி சுத்தநம் நவ
ரனனோ, பனனி மாந்தொழ விக்குவந் தெமக்கருள பயப்பதொ
ன் மெனச் சொனனுள். (உ-அ)

நன்று தானபெறும் பேறுவேண் டியதெமை நயந்துநீ தரு
ம் போக, மொன்று நாமறக் கினறில மென்றுகேட் டிற்றன வற்
ருகத், துன்று நானமதி யென்றுந்தத் தாத்திரை யன்னென்றுந்
துரு வரசா, வென்று போகொடு மூவரா யாமும திடத்திலுற்
பவிப் பேமால். (உ-க)

ஒன்று வேண்டியே யிரண்டினை வெறுததுமுன் னுணர்ந்து
நான்கினை சேர்த்தே, யென்று மைந்தினை யடக்கியா நினைமுனிந்
தெழுமெழு முனி வீராருளு, சென்று ஞானவா விக்கரை தனிற்
நவரு செய்கின்ற பொருட் டங்கண், மின்றி யெம்மையாம் பூசிப்
பெம் யர்வருஞ் சுகா னந்தம் பெறவேண்டி, (உ-உ)

மற்று மின்னன வன்னவ ரோடுகை வழங்கின பொழுதின்கண்.
சுநீறு மந்தர தூந்துமி முழங்கின சொரிந்த னபூமாரி
முற்று மத்திரி யோடன சூயைதன் மகிமையை மொழிவாரியர
ரிற்ற தோர்வகை யுவகையி னியம்பின னென்றன னுயர்குதன். ()

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உாக

சு-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

நாரதன் தேவலோகத்தில் இந்திரனடியாகம் வளர்க்கு மத்திரிமுனி
யைத்தரிசித்து சுரர் முனிவரிருக்குஞ் சாலையிலிருந்து அனஞ்சயையில்லத்துப்
பொருந்திய புதல்வரது புதுமையாவையுஞ்செப்ப, அருந்தவன கேட்டு மகத்
தைமுடித்தெழுந்து மாதவர் சூழவாச்சிரமத்தைநோக்கிவரக், கண்டமுனிவ
ர்முன் வந்தன்னேக்குரைப்ப அவண்மலிழ்ந்திருக்கையில் அத்திரி யாச்சிரமத்
தன்வர, தரிசித்துச் சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர் போனதுவந்து பாத
ம் விளக்கி யாகுகியபாத்தியத்துடன் அட்சதை மலர்கொண்டு பூசனை
புரிந்து, மற்றமுனிவருக்கும் தக்கதக்கபடி பூசித்து, என்னைப்பெற்றவனை
னையே யென்று அங்குள்ளார் வாழ்த்தப்பணிந்தனர். முனிவரமர்ந்து புண்
னியர் சிதவராயிருத்தல்கண்டு ஆதவரையுமிப்புதல்வர் யார் என்று வின
வ; மாதவனெண்ண மியாதோவென்று மனப்பதைத்து அஞ்சியுள்ளவா
றெல்லாமுரைத்தனர் கேட்டு அவனைப்புகழ்ந்து சிறப்பித்த தியாதோ
ன்று மின்றென்று வியந்து, மூவருருவைமுன்போல விரித்தியென்று சொ
ல்ல, அவன் சுரத்திற் பாததிர்த்தத்தை முகந்து நற்றவனபணி சூற்றமறச்செ
ய்தவளாயிருப்பேனலை, உயர்ந்த கற்பென்னிடத்துளாதானல் இம்மூவரும்
மீழவுருப்போய் பழையவுருவாகக் கடவவென்று வீசினான், ஓடாக்கினியா
னது முறைமோதி நெயவார்க்கப்பெருத்தெழுந்ததுபோல வெழுந்து முன்
னின்றார். தண்டு புத்தகம் கமண்டலம் குடைமுருதுல சூடுமியிவை யிலங்க
ப்பண்டு பார்படைத்தவன அனஞ்சயையின் படைப்பாக வுலகங்கண்டிட நின்
றானெனிற்பெரியது கற்பாம்; சங்கு சக்கரம் பங்கயம் கதை செம்பொரு
டையிவை யிலங்கவுலகனிப்பவன் ஒருத்தி தவணனிற்பெற்று மேகம்போல
விளங்கினனெனிற்ப் கற்புக்கெதிருண்டோ! சூலம்மானமழு ஆராவின் பி
றை விளங்க வுலகழிப்பான் ஒருத்தியாலளித் தாக்கப்பெற்று நின்றனனெ
னில் இவன் கற்பிற் பெரிதியாதோ! மூவருமிப்பிரகாரம் நிற்கத் தேவர் மீ
னிலுச் சாரணர் சித்தர் பன்னகர் கினனவர் இவ்வொருத்தருமறிவரிய காட்
சியை யொருத்தி பொருட்டளித்தான். தெரிவித் தானந்த வெள்ளத்திடை
யமிழ்ந்தார் காட்சியானவம்முவர் அத்திரியையும் அனஞ்சகையையும் கிரு
பையோடு பார்த்து உங்களைப்பென்னுந் தனையுநீக்கி மீட்சியவாதற்கிலை,
மனம் மீண்டும் நும்பீது பூண்டது; நும்போலில் லறத்திருந்து பாதவரு

செய்வாரொருபுருமில்லை; ஆதலின் துங்கட்குவேண்டுவதியாதோ அதைக் கேண்மின் ஈகுதுமென்றருள; முனி இன்னுந்தேவரீரது காட்சி தரிசித்து ஆனந்தமடைந்திருப்பதைத் தவிர வேறொரு விருப்பமுமில்லை யென்று கூற; ஆவனருகினின்றவனசூயை யான்பெறும்பேறுமூன்றுள, அஃதாவது என பிராணநாடிகன் மீது நாடோறும்புலவர்வதொன்று, தேவரீரின் மென்சிறாகளாயுதித்து எம்மையாள்வதொன்று, மூன்று கன்னிமாரும் ஞானதீர்த்தக் கரையிலும்மைத்தரிசிச்சுக் கருதித்தயஞ்செய்கின்றனர் அவர் க்குப்பலனளித்துக் கருணைகூர்ந்து அவரோடும் முனிவரோடும் அவர் பள்ளியர் முதலானவரோடும் ஈங்கெழுந்தருளிவந்து அருள்பாலிப்பதொன்று என்று சொன்னார். அதற்கு நீ கேட்டதொன்றும் யாமறக்கின்றிலம் அப்படியாகுகவென்றருளிச் சுந்திரன் தத்தாத்திரையன் துருவாசன் என்ற பெயரோடு மூவரும் உம்மிடத்துப்பவிப்போம், முத்தியை வேண்டியிருவினைகளைந்து ஜீவசேரசுகந்தை யுணர்ந்து நான்கு மகாவாக்கியப் பொருளையுட்கொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையுட்க்கிக் காமாகியாறினை வெறுத்து எழுமுனிவரும் ஞானகானனத்திற போய்த்தவஞ்செய்கின்றனர், யாவரும் சுகானந்தம் பெறவேண்டியங்கே சென்றுயாம் எம்மைப்பூசிப்பேம் கொள்வேம் என்று இப்பேர்ப்பட்டவைகளை யன்னவரோடருளின காலத்தில, அந்தரதுநதுபிமுளங்கின பூமாரிபொழிந்தன. ஆகையால் அத்திரியன்கூலையிவர் மகிமையை மொழிபவரெவா! இஃதோரானந்தத்தினறைந்தனன் என்று சூதர் சொன்னார்.

முறநின்று

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

தூய மாதவர் கேட்டன சூயையே

யாய கற்புக் கரசென வேமகிழ்ந்

தேயு மூவர்பின் பெய்திய செய்திசொன்

னியெ னாமுன் னிகழ்த்துவன் சூதனே.

(க)

வேறு

இந்திரன்கான் பரும்பிரமன் முதன்மூவ ரத்திரிக்கண் ணா தையங் கைமேற், சுந்திரன்றத் தாத்தினாயன் துருவாச னின ன்றுபெயர் தாங்கி வேத, மந்திரமூன் றும்மூன்று வடிவாய்வந் துதித்ததெண்வந்து தோன்றிச், சுந்தரநா தாந்தபரஞ் சோதிமய மெனமுன்னோர் சொலரின் றுரால்.

(உ)

நின்றவர்ப்பு வருந்தாலை யென்றமுனி வனையவன்பன் னி
யெனு மன்னை, யென்றவன சூயையைமா மலர்கொடருச் சிக்க
விவ ரிருவர் போல, முன்றவஞ்செய் தோரொருவ றிலையென்மா
தவர்தொழுது முழுதும் வாழ்த்த, வன்றவர்முன் னரதன்வர்
தமிர்தகா னம்பொழிய லாயி னானே. (ங)

கானரசங் கற்பகப்பூங் கணியிரச மரம்பையர்க்குக் கானிற்
சூழ்பூந், தேனிரசந் தேனினத்திற் கமிர்தரசம் வானவர்க்குச் செ
ந்துக் கட்டே, பானரச மானிடருக் கன்னரச மத்திரியொப் பா
முன் னோர்க்கு, ஞானரச மெனதுகரப் பொழிந்தமுனிக் கிணையெ
வரை நான்கொல் வேனே. (ச)

ஐந்துவகை யிந்தியங்கட் கமிர்தகா னத்தைவிருந் தளித்தே
யன்பு, முந்துவகை முனிவனையத் திரிமுனிவ னுபசார மொழிந்
து வாழ்த்திக், கொந்துவன மலர்கொடருச் சிக்கமிக்க முனிவனன்
பு கட்டித்தே முன்பு, செந்துவர்வா யனசூயை தாய்மார்மு வருக்
குறைத்த திறஞ் சொல்வானே. (ரு)

பன்னியநான் மறைபகரத் திரியேநின் பன்னிசொன்ன டிடி
யே கேட்டுக், கன்னியரா மன்னையர்மு வருஞான வாவிநெடுங்
கரையி லேபோய்த், துன்னியநே கந்நளாயத் தவம்புரிந்தா
திரைவிசைத் தொடுததுக் கேள்வ, ரன்னியமல் லாரொனினு மன்பு
பிராந் திடவினிகா யனுட்டித் தாரால. (சு)

வேறு.

ஆகிரைந் னானையெய்யோ னுதிகரும் போதி லங்கவரை மண
ம்புரிவா ரயன்மா லீசன், நீதியாயா தகலவென்றோர் காணக் காட்
டுந் திருமணக்கோ லக்காட்சி சேவிப் பானீர், போதியாயா னன்
ன்போன்ற முனிவ ரோடுப் போந்ததுநா னுமக்கிது புகழற் கென்
றே, மந்தியாயா ரமுதெனநா ரதன்முன் சொல்ல வல்லவனும்
பன்னியுமுன் மகிழ்வுற் றானே. (ஏ)

அங்குநின்று நாரதன்சந் தான கானத் தடைந்திருந் தனத்தட
த்து ளகன்றீ ரத்தில், இங்குநின்று தவஞ்செயுமு வனாக்கண் டிங்க

ஸிதைவரும்பா லுறைவரின்து ளென்ன முன்னம், கங்குனின்று
நீமியும்புட் சேவல் நீக்கிக் கடிதுவர விடிவரவுக் கண்டாலென்ன.
க், கொங்குநின்ற குழலியர்க ளுலவும் போது குலவுமன்னங் கரு
டனெடு குண்டை மீது. (அ)

கோவிசந்த நீறணிந்து கஞ்சம் வேய்ந்து குல்லைப்பினைத் தலர்ந்த ந
றுங் கொன்றை சூழ்த், தாவினும்பர் மலர்மாரி வழங்க வானிற் மழ
ங்குறுபல் லியமுழங்கத் தாழ்த்து ஞான, வாவினின்க ணேழ்முனி
வர் குழமுவர் வந்தனர்கண் மெய்தவரம் மாதர் மூவு, ரோவியங்க
ளாருயிர் பெற் றிருக்குந் தானத் தொன்றினு லெனவவர்பாற் றுன்
றி னோ. (க)

ஆரணநான் கறிவருமு வருந்தம் பானின் நகலாத மூவரு
மொன் றாகும் காட்சி, பூரணசோ திச்சபைக்குட் கண்டி தேதும் பூரி
த்தார் முனிவரரிப் புதுமைக் கெல்லாங், கரணமா மத்திரிமா மு
னரீபு முள்ளங் கனியுமன சூயையும்க் கடவு ளோனா, யெரணவு ம
ருமலர்கொண் டருச்சித் தோர்சொல் லியம்புவரம் மூவருக்கு மிரு
வர் தாமே. (ஐ)

ஆதரித்து யாமியற்றம் பூசை நீர்கொண் டருள்புரிய வேண்டுமெ
ன்ற ரவரப் போதிற், ருதலர்த்துந் தாமரைக்கண் ணவன்சொல்
வானித் தலத்திலொரு லிங்கமதி சயமாய்த் தோன்றுங், காதலித்
தெங் கலைகளொமி மலைவி லாதெக் கரலமுஞ்சேர்ந் துறுங்கோவங்
காணுங் காணும், பாதலத்தி லிருந்தொரர செழும்பு மந்தப் படி
வமுமெம் வடிவமெனப் பாரும் பாரும். (கக)

அந்தவர சாதிரி வந்தம் யாங்க ளமராகொம்பு முனிவர்தழை
யாரும் யோகு, தந்தவடி முதலெழுத்து நிறம்பொன் னேரா சதகு
ணத்தோ மிலகியற்று நடுவோ மற்றைத், தொந்தவெழுத் தாய்நிற
மிந் திரநீ லஞ்சாத் துவிதகுணத் தொமிகாவற் றெழிலே செய்
பும், வந்தமுடி மகாரநிறம் வெள்ளை யாந்தா மதகுணத்தோ மில
கொடுக்கம் வருத்துந் தானே. (கஉ)

தானிலங்கு குடிலைவடி வதற்கெக் காலுஞ் சலனமில்லை யதன்

மேற்காய்த் தங்குஞ் சோதி, யானலிங்கந் தனக்காவி யதுவே லிங்க
மதற்காவி மூலமொன்று மவைரண் டிற்கும், ஞானலிங்கந் தனக்கு
மிட்தத் தகைமை யாவு நண்ணுமெழுத் தைந்துமைந்து முகமாய்
நாடி, மாலைக்கொண் டிருக்குமிது நிற்க யாமே மறநெமைப்பூ
சித்துமன மகிழ்விப் போமே. (௧௩)

எனதுசொல்லா லேழ்முனிவ ரற்றை நானும் நிற்றைவரை
தவஞ்செய்கின்ற ரிவர்த்கு முங்கண், மனதுருகும் படிக்குவிண்
ணு ளார்க்கும் யாமே மறநெமைப்பூ சித்திதிஞ்சின் மயங்காண்
பிப்பா, முனதுளமு மனஞயை மனமு மெம்பா லுறைகவென
மூவருமக் குறைந்தார் பின்னர், தனதுயிர்ப்படன்னியுமுனியு மரசி
ன்றோற்றந் தனைப்பார்க்கத் தரையினைப்பார்த் தனரப் போதே. ()

வேறு

பாரிநின்றோரொலிதானெழுந்துலவுபான்மைகொண்டிதவமே
ன்மையோர், யாருகினறிலர்தள்ளாடுகின்றனர்பின்னுவதாயோரமு
லெழுவதா, னேரினினறெழுசுவாலெகொண்டெவருநெஞ்சமஞ்சி
முனிமஞ்சரரந், தீரென்றவரோர்மூவர்முன்றமூவல்செய்குவார்
கருணை பெய்குவார். (௧௫)

முனிவனங்கைமனம்விழியில்வந்தெழுமம்மூவருந்தமதுமூல
மாய்த், தனிவருஞ்சின்மயவடிவைநெஞ்சினிடதானினைந்துயரு
ஞானகா. னினிதுசென்றனர்பின்முனிவரென்றவர்கள்யாவரும்பழ
குதேவருந், தொனியகனறிதெனவினைவதென்றுநனிதூக்கினுர்த
ரையை நோக்கினுர். (௧௬)

காதலிற்குழிலைருபமாயபிரகாசமானதுபிரவேசமாய்ப்
பூகலத்திறைவர்கலைகளோமெறைபொங்குசாகையோடிணங்கியே
பாதலத்தினி நடனின்றெழுந்ததொருபாரநீளரசுபாருளோ
ராதரித் துவிழியாலளப்பரியதாக்கிநின்றதுவன்றியே. (௧௭)

ஆன்னதற்கருகுமேலதாயரனோடரிபிதாமகனுமாயவா, மன்
னுதற்கினியசோதியாயமிர்தமயமுமாயருளின்வடிவுமாய்த், துன்
னுசிப்பரமஞானலிங்கமதுதோற்றல்கண்டபொழுதாற்றலாம், பன்

ஹசித்தரீமுனிவரர்வினோர்கனிசைபாடினூர்நடனமாடினார். (கஅ)

பர்லிலொன்றியநெய்போலவெங்குமொருபான்மைகொண்ட
ல்குமேன்மையாய், மாலிலொன்றுபுலனெலியன்றவுயிர்மாய்விலாது
லவவேசெய்வாய், நாலிலொன்றுபொருளேதெரிந்தமறைநேர்ன்
மையந்தணர்களுல்வரோ, டாலிலொன்றுபரஞானவீன்பமுனையா
ரறிந்துரைசெய்வார்களே. (கக)

தருவுமாயுதவுகருவுமாய்விரவுதழைகணிபிபணைநிழல்களாய்
முருவுமாய்மலருமாயமலாந்தகனிவர்க்கமாயிரசுவர்க்கமா
யுருவுமாயுருவிவயிருமாயுயிருளுணர்வுமாயுணர்வுமுணர்வுரு
தருவுமாயருவிலருளுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (க)

பஞ்சமாய்முறுகுதாலுமாயிறுபடமுமாயுடைகொளிடமு
மாய், நெஞ்சமாய்நினைவுமாயமர்ந்திடுமோநெறியுமாய்நெறிகொள்
குறியுமாய், நஞ்சமாய்முதுமாயுடன்பருகுநாதனாதிசுத்ததேவா, ர
ஞ்சமாய்மறைகணலுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (உக)

சுகரமால்வரைகடரைகள்வாரிதிகடேவர்மானிடவரியாவரும்,
பகருமாறுதவதந்தைதாயெனுமோர்பண்பனையவுயர்நண்பன், நிகரி
லாதொரளஞ்சுயைமைந்தநெனநின்றவாறுபுக்கல்கின்றதே, தகரமாயு
லிபியெனவிரவுமுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (உ)

உணர்செய்நாடுகொலிசாயெழுந்துமெழுதுரையுமாயுரைசெ
ய்பொருளுமாய்ப், பரசுபாணிமுதன்முலவராயருள்செய்பவருமாய
துகொள்பவருமாய்ச், சரசுமாயுரசுபதமுமாயினியதேகமாய்நிறம
நேகமா, யரசுமாயமிரதலிங்கமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே

நீதியாயதின்விரோதியாய்வெளியினிறைவுமாயிருளின்மறை
வுமாய்ப், பேதியாதநவபேதமாய்மருவுபெண்ணுமாயலியோடா
னுமாய்ச், சாதியாய்வுருசமாதியாய்திற்கொடாணுமாலயனுநான
தோ, ராதியாயொளிகொள்சோதியாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வா
ர்களே. (உச)

என்றுரைத்தமரோதுதித்துமகிழ்வெய்தநீடுலகமெங்கணுங்.
துன் அமற்புதமதாகமாதவர்கள்கள்கின்னராகளாதியா, யன்று
தித்தவரசைப்பின்முயவரெனலாயிலக்கவடிவத்தைநேர், சென்றுப்
ந்தியொடுகண்டுமுத்திதருசித்திபெற்றனர்எளித்தமே. (உரு)

ஓதுஞ்ஞவனமுற்றவுற்றவுயிரொக்கஞானவனமாகியப், போ
துஞானரசமேநிறைந்ததிதுபோதுசொல்லமுடியாதுபா, மீதுஞா
ன்வனமேவை சூண்டிவிதுவேமனோவகியவெள்ளிவெழ், பிதுஞான
நிலைதாமெனத்தவரோடறிஞ்சுதமுனிகூறினன். (உ௬)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உரு.

எ-வது இலங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

மூவரும் பின்னரெயதிய செப்திமைச்சொல்லுமென்று கேடகச் சூத
ர்சொல்வார் பிரமன முதலமாவரும் அத்திரிமுனிவனிடத்தில் சந்திரன தத்
தாத்திரையன் துருவாசன் யென்று நாமந்தரித்து வேதமாதிரம் மூன்று
மூன்றுருவாய் வந்தமைபோல வந்துதித்து அழகு பொருந்திய பரஞ்சோ
தி மயமென்று பழையோர்கூற நினரார் நின்றமூவரும் பிதாவாகிய முனி
பையும் அன்னையாகிய வனஞ்சையும் மலர்கொண்டருச்சிக்க மறமுனிவர்
ர் வாழ்த்த இவர் முன நாரதனவந்து கானரசப் பொழியலாயினன். ஐவ
கையிந்திரியங்களுக்கும் அமிர்நகானத்தை விருந்தாயுழித்த முனிவனையத்
திரியுபசரித்து வாழ்த்தி யருச்சிக்க, அதற்கன்புசூரது அவர் முன்னக அ
னஞ்சைய முந்தாயாக்கு மொழிந்ததை மொழியலாயினன். அத்திரியே கன்
னியா மூவரும் நின்றபனனி சொன்னபடி கேட்டு, ஞானதீர்த்தக் கரைபி
னெடுங்காலம் தவம் புரிந்து, ஆதிரை விரதமனுட்டித்து, கேள்வூர்நிய ம
ல்லாரெனினு மந்தியமாம்படிக்கு நோற்றார் ஆதிரையில் சூரியனுதிக்கும்
வேளை அவரை மணம்புரிவார், சூற்றமற்றோர் தரிசிக்க அயன் மாலீசன தி
ருமணக்கோலக்காடசி கொடுத்தருள்வார். சேவிக்கும் பொருட்டு அன்பு
பொருந்திய முனிவரோடு சென்றயான்உமக்குரைக்க வந்தேனென்று சொ
ல்ல; முனியும் பன்னியுமகிழ்ச்சி கொண்டார் நாரதனங்கிருந்து சந்தானகா
னத்தில ஞானதீர்த்தத்தினின்று தவஞ்செய்ய மூவரைக்கண்டு உம்பால் உம்
நிறைவுர் இந்நாளுமைவர் என்றுரைக்கும்போது பொழுது விடிந்தது. அ
ப்பால் முத்தேவிமாரும் உலாவும்போது அன்மை கருடன் இடபம் இவற்
ரின் மீது கோபி சந்தனம் திருநீறு தரித்து, தாமரை தளசி கொ
ன்மைமாலேசுடி, உம்பர் பூமாரிவழங்கப் பல்லியமுழங்க ஞானவாவியின்
னேழ் முனிவர்குழ மூவர்வந்தனர் தரிசித்துவந்தனர், ஓவியம் உயிர் பெற்றி

ருக்கும் தானத்திலென்றிஹம்போலதேவியர் மூவரும் தத்தம் பிறைவர் பாற்றுன்றினர். மறைகளானறிதற்கரிய மூவரும் தம்பாணிற்றகளைதழை வரும் ஏக மாங்காட்சி பூரணசபைக்குட் கொடுத்தருள; முனிவர் தரிசித் துத் தேகம் பூரித்தார். இவ்வற்புதத்துக்குக் காரணமான வத்திரியு மனஞபையும் அக்கடவுளரை உருசசிந்து அடியேங்கள் செய்யும் பூசை பைத் திருவுளங்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க, தாமரைக்கண்ணன் அவரைப்பார்த்து இத்தலத்தி லெமதுகலைகளோ டி கூட ஒருலிங்கத்தோன்றும். எங்காலமுமியா மூவருமதிற் சேர்ந்திருக் குங் கோலங்காணப்படும், அன்றியும் பாதலத்திலிருந்து ஒரு அரசமுனை த்தெழும் அதன ஆதி நடுவந்தம்யாங்கள், அமரர் கொம்பு முனிவர்தழை களாம் அதனடி அகாரம் நிறம்பொன் குணம் இராசதம் தொழில் சிரு ட்டியாம்; நடு உகாரம் நிறம் இந்திர நீலம் குணம் சத்துவம் தொழி ல் காத்தலாம்; முடிமகாரம் நிறம் வெள்ளை குணம் தாமதம் தொழில் ஒடுக்கமாம்; எங்காலமு மதுபிரணவசொரூபமாகவே விளங்கும். அதன் மேற் காய விளங்குஞ் சோதியானலிங்கமே தனக்காவியானலிங்கமாம்; அ ந்தலிவசத்துக் காலுமலமொன்றும்; அவையிரண்டுக்கும் ஞானலிங்கத்துக் குமித்தகைமை பொருந்தும், பஞ்சாக்கரமைநது மைந்துமுகமாக மகிமை கொண்டிருக்கும். இது நிற்க யாமேஎம்மைப்பூசித்து மனமகிழ்விப்பேம்; எமது சொல்லை அர்றை நாடொழித்து இறறை நான்வரை எழுமுனிவர்கே ட்டிததவஞ்செய்கின்றார், இவர்க்கும் உலகஞ்சும் தேவர்க்கும் மனது ருக்கும்படி எமைப்பூசிக்குஞ் சின்மயசொரூபக் காட்சியளிப்பேம், உல்களிரு வருள்ளமு எம்பாலுறைக வெ ன்றருளி அங்குறைந்தார். பின்னர் முனிபு ம பத்திரியு அரகிளேற்ற மரியபபூமியைப்பார்த்திருந்தார்; அப்பே து பாரிளமு சிவரெவரு நிலைகொள்ளாமற் தள்ளாடும்படியாய் உலகினிள் று ஒரொலிகள மயி அதிலின்று மழலெழும்ப அடின்ச வாலையைக்கண்டீவ ரெவரும் உள்ளம் பயந்து இளமையுந் தீரமுமுடைய முனிவர் ஒரு மூவ ரையுந்தழுவக்கருணைசெய்து அளருயையின் மனம் விழிகையில் வந்தெழுமி ம்மூவரும் தமது மூலமாய் வரும் சின்மயவடிவைத்தியாசித்து ஞானகான னஞ்சென்றனர் பின்னர் முனிவரியாவரும் தேவரும்பயந்தீர்த்த மேல் வி னைவதென்னென்று தரையை கோக்கியிருந்தார்; பிரணவரூபமாகிய பிரகா சமானது பிரவேசமாய் இறைவர்கலைகளோடும் மறைபொங்குஞ் சாகை போடும் இளைங்கி, பாதலத்திலிருந்து ஓரசரச எழுந்து உலகத்தோர் கண் னுளவடபரிதாய சின்றது, அதற்கு மேல்புரம் அயனரிப்பரணுமரய நிலைபெற் ற சோதியாய் அமிர்தமயமாய் அருள்வடிவாய் சிற்பர ஞானலிங்கத்தோற் றுதல் கண்டு, தேவர் முனிவர் இசைபாடி நடனமாடினார். பாலினெய் போல பெய்க்குங்கலத்து மறைந்து விளங்குமகிமையுடையவனே! மயக்கம் பொருந்திய புலனூலாகிய ஜீவர்களழியாமல் வாழுமாறுசெய்யவனே! தூலி லடனாகிய பொருளைத்தெரிந்தவேதவலிமையுள்ளவந்தனர் கால்வரோடு நீரா

லககட்டியைப்போலவதியும் ஞானமூர்த்தமான வுண்ணை உணர்ந்து துதிப்ப வரியாவர்! விருக்கமாய் வித்தாய்தனை பொருந்திய கிணைகளாய் அதன் நிழலாய் மணமாய்மலராய்க் கனியாய் இரசமாய் உருவாய் அருவாய் உயிராய் உணர்வாய் உணர்வும் உணர்வரிய அருவாய் அருளாய் விளங்கும் உண்ணை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! பஞ்சாய் தூலாய் படமாய் அஃதணியுமிடமாய் மன்மாய் நினைவாய் மறப்பாய் நெறியாய்க்குறியாய் ஈஞ்சாய் அமுதமாய் அதைப்பருகி நாதனாய் ஐம்புதமாய் நால்வேதமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! வரையாய்த்தரையாய்க்கடலாய்ச் சுரராய் நரராய் அன னையாய் அப்பனாய்ப்பண்பனாய் கண்பனாய் அனருகைய மைந்தராய் தகராசமாய் அக்கரப்பொருளாய்க்கலந்து விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நாதவொலியாய் எழுத்தாய்ப்பதமாய்ப் பதார்த்தமாய் அரனாதி மூவ ராய் அருளளிப்பவனாய் ஏற்பவனாய்ச் சிரசாய்ப் பாதமாய்த்தேசமாய்ப் புலவ ன்ணமாய் அரசாய் அமிர்தலிங்கமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவ ரியாவர்! நீதியாய் அவிரோதியாய் வெளியினிறைவாய் இருளின்மறைவாய் அபேதமாய் நவபேதமாய்ப்பெண்ணுணலியாய்ச்சாதியாய்ச் சமாதியாய்த்தா ணுமாலையனாய் ஆதியாய் சோதியாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! இரதப்பிரகாரம் தேவர்கள் துதித்து ஆனந்தமடைய, உலகமெங்கும் அம்புதநாக மாதவர் முனிவர் கின்னரர் முதலியோர் அரசை இலிங்கத்தை பெதிர்சென்று தரிசித்துப் பத்தியோடு முத்திரரும் சித்திபெற்றனர். ஞானகானனத்திலுள்ள வுயிர்களெல்லாம் ஞானவனமாகியது, அப்போது ஞானரசம் நிறைந்தது; ஞானவனமே வைகுண்டம் மனோவதி நகரம் கையிலாயம், இதன்மகிமை சொல்லிமுடியாது; இது ஞான நிலையேதானென்று சூதா நைமிசாரண்யவாசிகளுக்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

அ-வது அிருச்சுனைச் சுருக்கம்.

அன்னவா மரசின் தன்மை யமிர்தலிங்கத்தின் மேன்மை
பின்னவா வுடனார்ச் சித்தோர் பெருமையார்ச் சிக்கும் டான்மை
யின்ன வாழ்ந் நெலங்கேட் டிவருப் புடையே நீமுன்
சொன்னவா ரதைதி யென்னச் சூதமா முனிவன சொல்லான்.(க)

அன்மெழு மரசின் மூல மமிர்தெழு மிலிங்க மூல
மொன்மெழு முனிவர் காண வொருமுனி விழியுள் ளங்கை
நின்மெழு மூவர் செய்தார் நெறிகெழு பூசை செம்பொற்
குன்மெழு வணிய தோண்முகக் குணத்தொரு மூவர் கொள்ள.(உ)

ஆர்ஷு மிலிங்க மூலத் தயனைச்சந் திரனு நாப்பண்
சேர்வுறு மரியைத் தத்தாத் திரையனுஞ் சிவனை யந்தத்
தோர்வுறு துருவா சாவு முஞற்றினர் பூசை யங்கண்
சார்வுறு பவர்க்கு முத்தி யளித்திட தம்மைத் தாமே. (௩)

பூசைசெய் பவருஞ் செய்யும் பூசைகொள் பவரும் பூசைக்
காசைசெய் பவனைச் செய்யு மவருமிக் கிவரென் றுள்ளக்
காசையங் ககற்றும் வானேர் கணித்துமா நிலத்துண் மூன்று
தேசையிங் கியற்றும் லிங்கத் தேயருச் சிப்பான் மெய்ப்பான். (௪)

யந்தரு பொருள்கொண் டின்ன மியற்றுவிர் பூசை யென்னப்
போந்தரு மலரோ டாதி பூசனைக் கேற்ற யாவு
யீந்தருள் செயுமென் றுரவ வியல்புகண் டயலே நின்ற
தேந்தரு வளித்த மென்பூத் திங்கனி முதல நேகம். (௫)

தேனுநெய் தயிர் பா லீந்த திரைதட லென்னத் திக்கின்
வானுளோர் கரிக ளெட்டு வரைகளெண் வசக்கள் கூர்மந்
தானுளா மனந்த னாதி தனித்தனி யிவர்கள் பூசைக்
தானவை வேறு வேற தாய்க்கொணர்ந் தவர்மு னுய்த்தார். (௬)

அரனரி யயனா மூவ ராமிவர் மூவ ருந்தா
மரனரி யயனா மூவ ராந்தமைப் பூசை செய்ய
வரனரி யயனாந் தாணு வவர்முக நோக்கி யவ்வா
றரனரி யயனாந் தோன்று மரசையர்ச் சிப்பி, ரென்றும். (௭)

அரிதனி லரசைப் பூசி யாதிவிங் கத்தைப் பூசை
புரிதல்வே தியர்வே தத்தைப் புகல்கிலார் புறநா லோதித்
திரிதல்தாய் தந்தை தாகஞ் சேரவந் தணருக் கன்னஞ்
சொரிதலோ டொப்ப தாமச் சுவத்தமுத் தொழிலுஞ் செய்யும். (௮)

அச்சுவத்தத்தை பூசித் தாலதற் கொப்ப தில்லை
யச்சுவத் தம்மே முன்ன தாஞ்சிவ லிங்கம் பின்ன
மச்சுவத் தம்மே லிங்க மிலிங்கமே யச்சு வத்த்
மச்சுவத் தம்மே முத்தி யளிப்பதற் காகி யென்றும். (௯)

தேவர்தம் பெருமான் சொல்லச் சினையா சினையர்ச் சித்தார்
மூவீரப் பூசைகொண்டார் மூவரும் பின்னர் மூவர்
தாவர லிங்கத் தாதி தனிநடு வினிலந் தத்தின்
மேவர மடவா ரோடும் வெளிவர நின்ற காட்சி.

(௨)

வேறு

கண்டார்களி கொண்டாரிடர் காணுநாயர் சேணர்
விண்டாரமு துண்டாரென வியந்தார்தவத் துயர்ந்தா
ரெண்டாரணி கொண்டாடுமீ லிங்கத்தி வியங்கு
மண்டான்முத லுண்டாயடை வதுமங்கதி லாமால்.

(கக)

முத்திக்கொரு லோகம்வழி மூவர்க்குயர் தேகஞ்
சித்திகருமெய் ஞானந்தவர் சேமித்தநி தானம்
பத்திக்குது மோகம்மது பாலித்திடு மேகஞ்
சத்திக்கரு ளங்கத்திகழ் தானுச்சிவ லிங்கம்.

(கஉ)

பூசித்தவ ரும்பூசனை பூண்டேற்பவ ரும்மாய்
நேசித்தவ ரவர்மூவர்தந் நிலைகண்டிநி லேத்துப்
பாசத்தனை தானற்றுள பசையற்றிசை வற்றே
யோசித்தெழு மெழுமாதவ ருயிர்முத்தியி லுற்றார்.

(கங)

ஒருமூவரு முனிலோசன முள்ளங்கையு வந்தே
ஒருமூவரு மானாவர் தாதைக்குறை செய்வார்
வருமூவரை நீர்பூசனை வழிபாடுசெய் விரென்
றருமூவரு மிலிங்கத்துற லானாரென லானார்.

(கச)

அன்னோருரை கொண்டத்திரி யானேனய னாதி
முன்னோர்துரு வாசாதிய முதலோரவர் முதலாய்
மன்னோர்சிவ லிங்கத்தரு வானோர்தமை முனிவன்
றன்னோரிதை யப்பாவனை தானோதல்செய் தானால்.

(கரு)

தேர்ந்தேமன திற்பாவனை செய்தேயக ரத்தோ
டார்ந்தேபர நாதத்துரு வாயும்முக ரத்தோ
டேடர்ந்தேயுயர் விந்துத்தனி லுயர்ஞானம தாயும்
வார்ந்தேமக ரத்தோடுசின் மயுசிற்பா மாயும்.

(கௌ)

மூவாழ்த ஷாயும்மருள் முகலிங்கம் தாயுந்
தாவாதுய் ரரசாகிய தருராசனை யுள்ளத்
தோவாமுனி வன்பூசைசெய் துறுதன்மையை ஞானக்
கோவாலெதிர் கண்டாண்மகிழ் கொண்டாளன் ஞாயை. (க௭)

திருமாதவன் மெய்யைப்பரி சித்தேதரி சித்தே
யொருமாதர சினையன்னவ னுள்ளத்தது வாகத்
தருமானத பூசைத்தொழி நவருதுமை முக்கட்
பெருமானையர்ச் சிக்கும்படி பெரிதர்ச்சனை புரிவாள். (க௮)

எவ்வாறருச் சனைசெய்தன னென்றாலது வொன்ற
லவ்வாறறி சுவதாரவ னவளாயது வானோர்க்
கிவ்வாறியல் பவராமிய நிருவர்க்கருள் புரிவான்
வெவ்வாறணி யரனாகியர் வெளியாயின ரொளியாய். (௧௯)

வெளிவந்திவ நிருவோரிரு வினேவேரற தூறி
யெளிவந்ததுவெனவிம்பரி லேழுத்திய ளித்துத்
தெளிவந்தன ரவ்வேனையிற் செழுமாதவ ரெழுவோ
ர்ளிவந்தொரு மொழிசூறுது மடியோமென நொடியா. (௨௦)

ஓராயிரம் யுகமாயுழன் றுயர்மாதவம் புரிந்தோ
மேராயருச் சிப்போர்செயு லேம்போர்செய நெரிந்தோ
மாராயருச் சனையின்செய லறிந்தோவினி யாமே
நேராயியுட் றும்பூசனை நீர்க்கொண்டருள் வீரே. (௨௧)

என்னமுன நந்தாணுவி யம்பும்முதல் யுகம்போய்ப்
பின்னையு கத்திறழும் பிழம்பாமிலிக் கவத்தின்
முன்னகவர்ச் சிப்பிரென மொழியத்தவர் மொழிவா
ரந்நாளது வெந்நாளாதி யாரேயறி வாரே. (௨௨)

இயலாயுக பேதத்தினை யெவரேயறி சுவரென்
றயலாயெழு முணியோர்செயுல வவர்மூவரு ளாறுதிச்
செயலான்மொழி சுவனாறுது திரேதாயுக காலம்
புயலாரா செனல்போயொரு துளவாயலர் பொதுளும். (௨௩)

அக்காலம் நிந்தேயெமை யர்ச்சித்திடு மென்றே
பிக்காலது கர்ந்தோனவி விங்கத்திடை பக்கான்
மூக்காலமு ணர்ந்தோரொழு முனிவோரெதிர் கால
மெக்காலம் தென்றெண்ணமோ டேயங்கணி ருந்தார். (௨௪)

முந்தையுக் தரசாமிது முறைபின்றுள வேயா
மெந்தையவ ருருவாமதி விங்கத்தினி யற்கை
யந்தமறை முதலாயறை வரிதாமென மறையின்
சந்தந்தரு சூதன்பெருந் தவரோடுரைத் தனனால். (௨௫)

மூற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௨௬௩.

அவது அருச்சுணைச்சருக்கம்.

அரசு இலிங்கம் இவற்றையருச்சித்தோர் பெருமை அருச்சுணைவிதி—
இவையனைத்துக்கேட்க விரும்பினோம், முன்னுரைத்தபடியுரைப்போன்று
கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார். அரசினமூலமும் இலிங்கமூலமும் ஒன்று
தான்; சப்தரிவிகள்காண முனியின் விழிஉள்ளம் கை இவற்றினின்றொழு
மூவருமக்குணத்தொரு மூவர் கொள்ளும்படி பூசை செய்தார். இலிங்
கத்தடியில யனைச்சந்திரனும், நடுவிலரியை தத்தாத்திரையனும், முடியிலந்
னைத்தருவாசனுமாய முத்தியளிக்கத் தம்மைத்தாமே பூசை செய்தார்.
பூசைசெய்பவருங்கொள்பவரும். அதன்பலனளிப்பவருயிவரென்று மயக்க
மறுத்ததேவர்கணினைத்து உலகத்தின் மூன்று தேவையியற்றுமிலிங்கத்தி
லருச்சிப்பார். பார்த்தருபவற்றைக்கொண்ட ருச்சியுங்கொண்டு அருகேநின்
ற திருக்கள் பத்திரம் பூ பழமுதலியதையும், பசுக்கள் நெய் பால் தயிர் மு
தலியதையும் அளித்தன. தேவர்கள் அஷ்டதிக்குப பாலர்கள் அஷ்டகபங்
கள் அஷ்டகுல பருவதங்கள் அஷ்டவசங்கள் அகந்தனாதி யஷ்டநாகங்கள்
ஆமை இவர்கள் தனித்தனி பூசைக்கேற்றன வேறுவேறுகக் கொணர்ந்து அ
வர் முன் குவித்தார். அயனரி யானாகிய மூவரா மிவர் மூவரும் தாமரான அ
யனரி யானாக் தாணுவியர்முக நோக்கி அயனரியாரும் அரசை யருச்சிப்
பீர் அரசைப் பூசியாது இலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தல் வேதியர் வேதத்தை
யோதாது, புறநாலோதித் திரிதலும், தந்தைதாய் தாடித்துநிற்க அத்தனார்
க்கு அன்னம் அளித்தலும் ஒப்பாம். அசுவத்த முன்னதாம் இலிங்கம்
பின்னதாம். அசுவத்தமேலிங்கம், இலிங்கமே யசுவத்தம். அசுவத்தமே
முத்தியளிப்பதம் காதி என்று தேவர் பெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க அரசினை
யருச்சித்தார். அருச்சுணையெற்றார். பிற்பாடு மூவரும் தாபுரலிங்கத்தின்
ஆதிமத்தி யந்தத்தின் மடவாரோடுங் காட்சிகண்டார், களிஞ்சொண்டார்,

இடர்காணர், தொழுதிட மனநாணர், தேவா மிர் துண்டா ரோனவியந்தார், தவத்துயர்ந்தார், தாரணி கொண்டாடு மிலங்கத்தில் விண்டு அரன் அயன் உண்டாவதாயும், ஒடுங்குவதாயும் முத்திக்கொரு லோகமாயும், மூவர்க்குயர் தேகமாயும், சித்திக்கு மெஞ்ஞானமாயும், தவச்சேமித்த நிதானமாயும், பத்திக்கேதுவான மோகமாயும், அதைப்பாலிக்கு மேகமாயும், சத்திக்கருள் ங்கமாயும் தாணுச் சிவலிங்கமாயும், பூசிப்பவராயும், அஃதேழ்ப்பவராயும், விளங்காநின்ற மூவர், நிலைகண்டு பாசத்தையென்று எழுமாதவரு முயிர்முத்தி யிறுந்தார். ஒருமூவரும் முனிகண்ணையி லுதித்துச் சந்திரன்முதலிய மூவ ருமானார்; அவர் தாதையைப்பார்த்து நீவிர் அருச்சிப்பீரென் றுரைத்து இலிங்கத் தொடுங்கினர். அவ்வுரையுட் கொண்டு அத்திரி அயனாதி மூவரும் சந்திரனாதி மூவருமாக விளங்கி இலிங்கமாத்திரமா யிலங்குந் தாணுவை யித்யபாவனையா லுணர்ந்து, அகரத்தை நாதத்தவமாயும் உகரத்தை விந்து தத்துவமாயும் மகரத்தை ஞானருபமான சின்மயசொருபமாயும் மூவர்முத லாயும் அருணமுந லிங்கமாயும் அரசவிருட்சமாயும் பூசைசெய்து தரிசித்து ஆனந்தமடைந்தார். அனகுயை முனிவர் பூசைசெய்த தன்மையை ஞான க் கோவால் தரிசித்து மகிழ்வடைந்தான் முனிவரது மெய்யைத்தொட்டு த் தரிசித்து அரசினையவனது இருதயலிங்கமாகப்பாவித்து மானதபூசை வி திதவறாமன் முக்கட்பெருமானையும் உமையையும்ருச்சனை செய்தார். அ ஃதெவ்வாறு செய்தாளெனின, அவன் அவன் அது வாயிலங்கும் கடவுளரு க்கு அப்படியே தாம் விளங்குதல் இவர் இயல்பான மானதபூசையாம். இ ல்விருவருக்கருள் புரியும்பொருட்டு அரசனாதி மூவரும் ஒளியாய் வெளியே தோன்றினர். வெளிவந்து இவ்விருவர் இருவினை வேறா அறுத்து இகத் தே முத்தியளித்த காலத்தில், சத்தரிஷிகள் வந்து அடியெங்கள் ஆயிரம்புக மாக அலைந்தலைந்து தவஞ்செய்து அருச்சனை செய்வோர் ஏற்போர் செய் வோர் தொழில் ஏற்போர்தொழில் இவையுணர்ந்தேம்; இனியர்மே இயற்றும் பூசையை தேவரீர் கொண்டருள்வீடு என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். எ ன்று சொல்லுமூன், தாணுமுதல் யுகளுசென்ற இரண்டாவது யுகத்தில்த முற்பிழம்பாயிலிங்கத்தில் அருச்சிப்பீரென; இவர்கள் அஃதெந்நான் எவா ரிருவர் என்று வினவ; அதற்குச் சிவன் கிரேதாயுகத்தில் அரசாயும் திரேத த்திறுதுளவாயும் விளங்கும், அதையறிந்து எம்மைப்பூசிப்பீரென்று சொ ல்லி இலிங்கத்தின் மறைந்தான். திரிகாலங்கையுணர்ந்த எழுவரும் அக் காலத்தை யெதிர்பார்த்து அங்கிருந்தார். இந்த விலிங்கமகிமையை மறை யும் அறையவரிதாமென்று சூதர்சொன்னார்.

கூ-வது சத்தவிருடிகள் பூசித்தசருக்கம். ௫௫

சாரு நான்மறை முனிவரர் கேட்டதி சயித்து
மேரு வாமெனச் சூதனை வியந்தனர் வியந்து
பாரும் வானமும் பிரணவ மெனும்பரப் பிரம
தாரு வின்செயல் சாற்றென விரித்தவன் சாற்றும். (க)

நற்கு ணந்தரு முக்குண மதுபிர ணவமாஞ்
சிற்கு ணந்தருந் தியாநிக்குந் பிரமமாஞ் சிறந்து
சொற்கு ணந்தரு மாயையின் புணர்ப்பின்பித்தோன்று
நிற்கு ணம்பெறுஞ் சின்மய வடிவமாய் நிற்கும். (உ)

ஆதி யாமுகத் தரசதாந் திரேதத்திற் றுளவாங்
காத லாந்துவா பரத்துயர் வில்வமாங் கலியிற்
சாதி யாந்நங் கொன்றையா மோருருத் தானே
சோதி லாய்ப்பல பேதமாய்த் தோன்றுமத் தொழில்போல். (ங)

மறையின் ஊண்ணமா மரசினி முலிலரு மறையோ
ரறையு மந்திர மோருருச் செபிக்கிலா விரந்தா
னீறைய வோதிய பலந்தரு மரும்பல நீஞ்ரு
மிறைவ னுமிதென் மெண்ணவெண் ணியவெலா மெய்தும். (ச)

எய்தி யவ்வர சடியினி விருந்தவ ரெழுவர்
ஞெய்தி யோகத்தாற் றமதருவனுநவெனச் செய்து
நெய்தி லீடுதற் பங்கள்சென்றிடத்தவ நோன்மை
மெய்தி கழந்திருந் தனரருச் சனைசெயும் விருப்பால். (ரு)

சென்ற கற்பங்கள் செல்லல் லோர்பர சிவமாய்
நின்ற பேரர சடியில்லீற் றிருக்குமந் நேர
மொன்ற வோரொலி யெழுந்ததேழ் கடலுமொன் றாய்ச்சேர்ந்
தன்று மேற்படக் கீழ்ப்பட லானதிவ் வகிலம். (௫)

உலகும் யாவையும் பரந்தெழுந் தோங்கும்வா நிதியாங்
கிலேகு ஞானகா னனத்தைநீங் கியதுமற் றெழுவர்
நிலவு சச்சிதா னந்தநா தார்தமா நெஞ்சி
லலகில் பல்வினைத் தொடர்பிரு ணீங்குமா றதுபோல். (எ)

சுற்ற வாரிதி பரந்தெழும் பிரனையக் தோறு
முற்ற தில்லைமெய் ஞானகா னனத்துண்மு வொளியாய்ப்
பெற்ற தாருவின பெருமையா ருநாசெய்வார் பினனர்
மற்ற ஷற்றிரே தாயுகம் பிறந்தகவ் வனாப்பின். (அ)

அன்ன போதியல் போதியாக தருவரு மறையிம்
பன்னு சாகைக ளோடுமெரு ஞானமே பரந்த
தென்ன வேதுழா யானது வானவ ரிறும்பு
துன்ன ஞானகா னனத்ததி சயத்தையா ருநாபபார். (ஆ)

போதி யாய்த்துள வாகிய தருவினைப் போத
நிதி யாய்த்தவம புரிந்ததோ ரொழுவரும றினைத்தே
பேதி யாத்தம துளத்தகத் திருத்தியே பேணி
யாதி யாய்ப்பதி னுறுப சாரத்தோ டமைத்தே. (இ)

பற்று மைம்புலன் வழிச்செலா துளத்தையுட் படுத்தி
மற்று நூற்றிரு பத்தையா யிரமெனு வருட
முற்று நாடொறு மூன்றுகா லத்துமுள் ளுவந்தே
முற்று நான்மறை முறையருச சனைசெய்தார் முனிவர். (கக)

செய்யும பூசனை முறைவழா தியற்றிய திறங்கண்
மிய்யு மெய்யெழு முனிவர்புன் மூன்றுரு வொன்றாய்க்
கையு மானமழு வுங்கறைக் கண்டமூங் கருணைத்
தையல் பாகமு மாயெதிர் தோன்றினன் ருணு. (கஉ)

தோற்றுந் தாணுவைத் தொழுதுதெண் டஞ்செய்து துதித்துப
போற்று மேழ்முனி வரரையும் பார்த்துமுப் பொழுதுந்
தேற்று சிந்தையோ டெமையருச் சித்தநுந் திறமை
சாற்றுந் தன்மையன றுமக்கெது வேண்டும்யாந் தருவோம். (க)

என்று கூறவம முனிவர்தா யினைக்கண்டா விளங்கோக்
கன்று போலநின் றிவங்கிவாய்க் கியைந்தன சுழறித்
துனறு நித்தியம பெற்றன நீயெதிர் தோன்ற
நன்று பொன்னடி யினனமர்ச சனைசெய நயந்தேம். (கச)

இங்தி தற்கரு னென்றலு மன்றவர்க் கேண்
றங்கி தற்குமே லுத்தர சோமதீர்த தந்தி
னங்கெமைத்திரு மாலென வேநினைத் தருச்சித்
தங்க ருத்துமும் ஹறப்பெறு வீரென ஷுனாத்தான். (௧௫)

மற்ற நற்றவர் பற்பல்கா லத்தவம் வருந்திப்
பெற்ற வப்பெரும் பேறுனைத் தரிசிக்கப் பெற்றோ
பிற்ற ஹற்றதான னுடனில் யானென தென்னும
பற்ற கறறுவ தெனறினி யெனறவர் பகர. (௧௬)

பகரல் கேட்டரு முனிவர்காள் பவககடல படியிர்
புகரின் முத்திய தேபெறு வீரவண்பொருந்தி
சிச ின்மலையா னெனவருச சலைசெய்வீர நீரென
றகர மாகிவின றுனகன றுனுட னங்கனா. (௧௭)

அச்ச வத்தகா னனமென ஞானகா னனநதான
கிசச கற்றுமப் பிரளைய கேததிர மெனனபு
பிச்ச கற்றுஞ்சிட டிக்கிர மமமெனப் பெயரா
யிசச கத்தினமு வருகருமவாழ வெண்ணிற நிருகரும. (௧௮)

ஆதித தொலறுகா சசகவத் தமமதா யதரபா
பேதித தியவுகத தி னா வாகிப் பனபு
சாதித் துத்துவா பாததினிற் கீவிலக தானப்
நீதிச சத்தமர் தவாத்தொழப பிம்மமாய நிறகும. (௧௯)

இத்து வார யுகத்தினில் வியாதனு மிதையத
தத்து வாவறி வாமதே வனுமவசிட டனுநே
ரொத்து வாமதி முகத்துமா பதியென ஷுடனே
சித்து வானவில் வத்தினை யருசசனே செயவா. (௨௦)

திரிமு கேதக மெனத்திரி வேணிப தெனா
சிரியு ஞானவா வியுந்தனி வில்வமும விளமபற்
கரிய லிககமுந் தங்குமெஞ் ஞானகா னனத்தி
னரிய மேனமையா ரறிவரென றொக்கல னுனாத்தான். (௨௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருந்தம். உரமுக

கூ-வது சத்தரிஷி புசித்த சருக்கம்.

வேதமுணராத கைமிசாரண்ய முனிவர்கேட்டு அதிசயித்து, சூதரை மகாமேருவுக்குச் சமானமென்று வியந்து, பிருதுவிருதல் ஆகாயம்வரை வியாபித்து விளங்கிய பிரணவமெனனும் பரப்பிரமதாருவின் மகிமையை நுளவீரென்று வினவச் சூதாசொல்லாரா சுதசாதுவத்தினின்று தோன்றியமுக்குணமேபிரணவபாம, அதனைத்தியாசி, சிந்திரமபாட்டுச் சிற்றணாதரும், மாயாசபாதினநி நிறகுணபினமயசொருபமாயத்தருவ்ளங்கும முதலாகியில் அரசாசம், இரணதிறனவாய, மூனதில் விவெகமாய, இச்சயிற் கொன்றையாம். ஒரு வஸ்துத்தானே சோதிபாயபபபேதமாய்த்தோனறுவதுபோலாய மெதவனனமாகிய அரங்கிழலினின்றுவெதேயாநிரத்தை ஒருருசெயிதின் துயிரமுருசெயித்த பலனளிக்கும் அவைரசைப பவர்ப்பாதிதேவ சிவமொழிநிற கருதிபவனைத்து கைகூடும் அதனை நினைவுமுடிகுருசெயி யோகத்தால் தமதுருவையணுவாகியநேககம் பமிருவது அநாசாயசாய வித்திருநதாரா அககாலையி ஓவொலிளையி எழுட்டவையொழிந்த சோடியமெய்திழின்றி உலகமெவற்றினைய பரந்தெழுத்து, சத்திரைந்தசொருபமாய நாதாந்தமாயும் விளங்கிய எழுவா நெருகில் பல வினைத்தொடா நீவகுமாறுபோல ஞானகானனத்தை நீங்கியது பிரளபத்தோறு அழிவிலில் ஞானகானனத்தின் முவொளியாய விளக்குத்தாருவிர மகிமையைபாருளா டார! திரேதாயுகம் பிறததகாலத்தில் அரையிருத்த தருவேமாதிய சாக்கைனோடு ஞானம் பரவியதுபோல துபாயாபிறந்து தேவாசனதிசகூடம் ஞானகானனத்ததிசயத்தை யாவருரைப்பார! அரசாய துளசிபாபிய தருவீன ஞானமுறைமை யாயெழுதரும் தவம் புரிந்து தமதிதயத்தமைத்து, சோடசோபசாரத்தோடு மனம் ஐம்புலனவுழி செல்லாதடகி, லடகத்திருபததையாயிரம் வருடம் மூன்று காலம் அகங்கிட்டு, யேதவிதிடபய யருசசனசெயதார, செயயுநதிறனநிறது அகவெழுதவா முன் முன்றுருவொன்றைப பான்மழு நீலகண்டம் உமையொருபாகமாபத் தானுகாட்சிசெடுத்தா அவரை மமஸகரிததுத் தோத்திரித்து வணக்குமுனிவரைப்பார்து. ஒரு நான்முக்காலத்திலும் அருச்சித்தது சொல்லுநதகைமையதனறு; நீலாவ்ருயினதியாது அன்னதளிக்குது மென்றுசுதற, முனிவர்கதருவைக்கண்ட கவநென நின்றிரங்கி வாயக்கியைந்தன கூறி நத்தியததுவம் பெற்றனம் இனனம் நினனடியருச்சிக்க விருப்பற்றனம் அருளவாயென, நசன் இதன வடமேறகில் சோம தீர்த்தத்தில் எம்மைமாலென நீனைத்து அருசசித்து துக்கருத்து முற்றப்பெறுவீரெனவுரைத்தான் மறமுனிசுன் டறபல காலம் வருந்தித்தவஞ்செயது பெறும்மேறனைத்தும் உனைத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், இனனம்துறந்து எனவகூற, உம்வாணகளிலி யானெனதென்னும் புறறுவீர் பவக்கடலடைவீர் முததிபேபெறுவீர் அங்கேடோய டாட்டொனன அருச்சனை செவ்வீர் என்று அசு

ரமாய் நின்றான உரைத்தகனறான். அசுவத்தகானனமென்ற ஞானகான
ணங் இச்சகத்திற் பிரளயகேஷத்திரம் எனவும் சிருட்டிக்குராமமெனவும்
பெயராய் மூவர் வாழிடமாயிருக்கும். முதலாவது உகத்தில அரசாய்கிரோ
தத்திற்றுளவாய் துவாபரத்தில் வில்வமாய் நிற்கும், இத்துவாபரத்தில் வி
யாதன் வாமதேவன் வசிஷ்டன் இம்மூவரும் உமாபதி யெனவுன்னிலில்வத்
தையருச்சுசேசையினார், திரிமுகோதகம் எனவும் திரிவேணி எனவும் விரியு
ம் ஞானவாவியுந் சொல்லற்கரிய விலிங்கமும் விளங்குகின்ற ஞானகானன
த்தின் மகிமையையாவறிவார்! என்று சூதா சொன்னார்.

மூற்றிற்று.

டு-வது வசிட்டாதியர் பூசித்தசருக்கம்.

கருமுனி வோர்தங் கதையினை யோர்ந்து களிகூர்ந்து
திருமுனி வோர்பூ சனைசெய்து மேவுந் திறன்யாவும்
வருமுனி வீசு மென்கை கூற மகிழ்வேடு
மொருமுனி சூதன் வரமுனி வோருக் குணாசெய்வான். (க)

ஐந்து வகைத்தொழி லுஞ்செய்வ தற்புத மாய்வந்த
தைந்து வகைப்படி வந்தவெ முத்தென லாயநின்ற
தைந்து வகைப்பர ராகிய கூவிள மகிலத்தோ
ரைந்து வகைக்கும டாதப சப்பிரம மஃதாமால். (உ)

மேவின கூவிள மூலிதழ் கொண்டரன் மெய்தீண்டித்
தூவின ரத்தரு வின்னடி மண்புன றேயந்தோர்வெண
சேவினர் சென்னியி லபிடேகஞ் செய்த செய்யோர்மா
லேவினர் தென்கை லைக்குள் விருப்போர் டிருப்பாரொ. (ங)

வேதியர் மூவர்கள் பூசைசெ யுந்திற மேசொல்கே
னையின் மாதுமை தாதையு மாகி யடங்காத
சோதிதன் மாதுல னாகிய தான்மிரு தூய்தாகித்
திதிய லாதவி மாசல மீது செறிந்தாரால். (சு)

செறிவுறு தேவர்கள் முனிவர்க டெக்கண திசைசெல்லு
மறிவுறு கங்கைபிறந்ததோர் தேயத் தவ்ணமேன்மை
செறிபுறல் கண்டன ராங்கவர் தங்கள்கண் ணேராஃப்,
பிறிவுறு முத்தொழின மூவரும் வந்தனர் பிந்தாமால். (ஐ)

மூன்புற வந்ததோர் மூவரை மாதவா மூவோரு
மின்புற யாங்கள் செய்கின்ற தவப்பய நெனநின்றீ
ரன்புற மூவடி வும்மொரு வடிவென வாய்நின்றே
துன்பற வாண்டருள் வீரென வன்னவர் சொன்னாரால். (சு)

சொற்ற துணர்ந்தொரு மூவரு நின்றெதிர் சொல்கின்றீர்
மற்றது தென்கட லின்கரை ஞானவ னஞ்சேரப்
பெற்றதோரா வில்வத் தருவதன் மேல்பரப் பிரமமமா
யுற்றது சிம்குண லிங்கம திறகண டீனாவிரே. (எ)

ஆங்கப பிரணவ லிங்கத் தெமதுரு வதுகாணத்
திங்கட செறிதரு ஞானவ னத்திடை சோவீரா
லுங்கட குறுதியெ னச்சொல மூவரு முடனேபோய்ச்
சங்கத தமிழ்மலை யினகட் குறுகினர் தங்காமல். (அ)

தம்மன திறநெளி மாணிக கச்சனே தலிணமுழுகி
வெமமைம திச்சடை யானைரி னோதனர் மெப்பபாலோர்
செமமன திற்களி கூடமுன் னுற்றெளி திற்போயர்
சம்மென மலாபபொழில் ஞானவ னத்தைய டிப்பிரால. (க)

என்றரு ணந்தியை ஞானவ னத்திவ ரினறையதச
செனறவ ணுய்த்தி டெனச்சர ணந்தொழு தேயங்க
ணன்றென நந்தியு முனபுசெ லப்பின டந்தேயங்
கொன்றினர் வில்வ வனந்தளி லும்பரோ டோமூவர். (ஈ)

புண்ணிய ஈலவடி வானவா போதுறு போதங்க
னண்ணிய பல்லுயிர யாவு முறுமபகை நாடாம
லெண்ணிப ஞானம யங்கொடி ருந்தன வெனிலஞாளக்
கண்ணிய னற்றவ ருற்றதை யாவா கணிப்பாரே. (கக)

ஆரவொடு மயிலு மரியொடு கரியு மருங்கோவு
முரவிடு புலியு மாதிய நட்புற் றுடனமேவி
விரவிடு மியுல்கண் டருள்முனி வோர்கள் வியபபெய்திப்
பரவிடு விலவ வனத்திடை வந்தளேர் பண்பாக, (கஉ)

துவகுறை பங்க்ய னேமுதன் மூவர்க ளெனவந்து
கங்குறை வற்றவ சிட்டா தியரிவர் தாமுவர்
கொங்குறை நற்றிரி வேணியின் மூழ்கிக் குழைவேடு
மங்குறை வில்வ வனப்பெரு மாணை யருச்சிப்பார். (கங)

வேறு.

தேவ லிங்கத்தின மூலத்தின வேதன்மந் திரத்தா
லாவ லால்வசிட் டனனருச் சித்தன னயனைக்
காவ லவகத னடுவினிற் கணணனமந் திரத்தான்
மாவ லவகொடு வியாதனாச் சித்தனன மாலை. (கசு)

தாணு லிங்கத்தின் முடியிலரு செழுத்தையுச் சரித்துப்
பூணு மாசசனை வாமதே வனநனி புரிந்தான்
பேணு மிச்சிலா தரனரு ணந்தியொம பெருமான்
காணு மாசசனை புரிந்தன னரனறனைக் கருத்தில். (கரு)

இந்த வாநீவா மூவரும பூசனை யியற்ற
வந்த வாறுமூ விடத்திவ ரருச்சித்த வாறம்
தெருத வாறுநத வாறொரு லிங்கத்தி னிடத்தி
லந்த வாறணி யொருவனை மூவரு மாணன். (கசு)

மூவி டத்தினிற் றேன்றிய மூவரை மூவர்
மேவி டப்படு காட்சிகண் டனருளம வியந்தோர்
தேவி டத்தினி லொன்றிலோன மபினமாய்ச் செலப்பார்த்,
தோவி டந்தரு மூவரு மதிசயித் துவந்தார். (கசு)

தேவ நந்திதன் றியாநபா வனையினுற் றெளிந்தே
யாவ னந்திடத் தனதுயிர் பரமனு வதுகண்
டோவ னந்தபே ரானந்த வாரியுள் னுறைந்தான்
பாவ நந்தவங் கியாருளு னக்கடல் படிந்தார். (கசு)

முத்த ராகிய வசிட்டன தியரொரு மூவ
ரத்த ராகிய மூவர்க்கும் வீற்று வீற்றாகிச்
சுத்த ராய்ச்சொலு நாமமா யிரங்களுந் துதிக்கச்
சித்த ராற்புகழ் தாணுவங் கெதிரின்று செப்பும். (கசு)

உங்கள் பூசனைக் குவந்துநாம் வரந்தா லுற்றோ
மெங்கள், வேட்கையீ துமதுவேட் கையதென்ன வெனவெண்
ழங்கள் சூடிய முதல்வனீ யாங்களே செயுநே
யங்கொள் பூசனை மகிழ்ந்திட வேண்டுமென் றன்றய. (உய)

என்னை யர்ச்சித்து வாமதே வாவிவ ணிருத்தி
தன்னை யொத்தவி யாதபொற் பதுமதீர்த் தத்து
என்னை யொத்தமா லேத்துதித் துறைவசிட் டாரீ
முன்னே யத்திரி தலத்திருந் தருச்சி னான முகனே. (உக)

என்று சோதிலிங் கத்திறை மறைந்தன னிவர்தா
மொன்று தேவர்கா லம்மறு பத்துமூன் றொழிய
வென்று பூசைசெய் தனர்கலி யுகம்வர வில்வங்
கொனமை யானதோர முனிபணிந் தனனெனக் குணித்தார். ()

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். ஈடாக

டு-வது வசிஷ்டாதியர் பூசித்த சருக்கம்.

சத்தரிவிகளருச்சித்த விதிகாசத்தையுணர்ந்து மகிழ்ந்தனம் மேல் வசி
ஷ்டாதியர் அருச்சித்தவிதயியாவும் உரைப்பீரெனுகூறச் சூதர்சொல்வா
ர். பஞ்சகிருத்தியஞ்செய்வதற்கைந்து முகூர்த்தமாய் வந்தவக்கரப்பொரு
ளாய் நின்ற வைமடரராகிய கூவினம் உலகத்திலைந்துவகைக்கும் வியாபித்
பிரமமாம் விலவதின் மூவிதழைத்தனக்கு வடிவமாகக்கொண்டபுரமசி
வத்தின் மேனியைத்தொட்டு அருச்சனை செய்தோரும்! அவ்வில்லமிருத்தி
கை அதன்பாததீர்த்தம் இவற்றிறறோய்ந்தோரும், சிவபெருமான முடியில்
அபிடேகஞ்செய்தோரும், தென்கைலையில் விருப்போடிருப்பார். இனிவசி
ஷ்டாதியர் மூலா பூசைசெய்த விதத்தைச்சொல்கேன்; ஆதியிலுமையவட
ந்தையுஞ் சோதியின மாமனுமாகிய தாம் தேவர் முனிவரோடு இமோர்ப்ப
ருவதத்துச்சியிற்போய்சசேர்ந்தார். சேர்ந்தவர்கள் தெக்ஷணதிகையிற் செ
ல்லுங்கங்கையையும் பிறந்ததேயத்தையும் அதன மகிமையையும் அவரவ
ரீதங்கள் கண்ணானவகை பெறக்கண்டனர். மூத்தொழிலியற்று மூரு
மவ்விடம்வர அவரை இம்மூன்று மாதவரும் தரிசித்து யாங்கள் செய்தவம்
பயனெனநின்றவரே! யாமியபுற அன்புறு மூவடிவும் ஒருவடிவாய் நின்று
துன்பற ஆண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பித்தார். அது கேட்டு மூவருந்
தென்கடற்கரையில் ஞானவனத்தின ஒருவிலவத்தருவுளது; அதன் மேல்பு
றம் பரப்பிரமமாகிய சிற்றுணலிங்கமுண்டு அதிற்றரிசித்தநீர், அந்தப்பி

ரணவலிங்கத்தில் எமதுருவைத்தரிசிக்க ஞானவனம்போய்ச் சேர்வீரேல் உ
ந்கனாக்குதுதியாயெய்து மென்றுசொல்ல, மூவருமுடனே போய பொதிய
மலையிற்றருகினர்; தருகி மாணிக்கச்சுணையின மூழ்கிச்சிவபெருமானைச் சிந்
தித்தார், அதற்குவந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஞானவனத்தை யடுப்பிரென்று
நூதிபருள, அவ்விடஞ் சோப்பிடப்பிரென்று அவர் பாதத்தை யிவர்தொழத்,
தேவாகளோழும் மூலவர் நந்தி முன செலப்பின் சென்றவவனம் அடைந்த
னா போதநண்ணிய வெண்ணரு சீவனாகளும் பகை நீடாமல் ஞானமய
பாயிருந்தன வெண்ணில, ஞானக்கண்ணியா நற்றவர் இவருற்றதையாவர் க
ணிடப்பா. அரவொடு மயிலும் யானையோ டாரியும் பசுவொடு புலியும் நட
பாகி ஒன்றோடொன்று கூடியிருத்தலகண்டு முனிவர்கள் வியப்பெய்தி வி
சாலபான விவவனத்திடை வந்தராசன் வந்த வசிஷ்டாதி மூவர் திரிவே
ணியின் மூழ்கிப்பத்தியோடும் வில்வவனப்பெருமானே யருச்சிப்பாரா. தே
வலிங்கத்தில், மூலத்தில் வேதமந்திரத்தாலயனைவசிஷ்டனும், நடுவின் கண்
னான மந்திரத்தான் மாலேவிபாதனும், மூடியிற் பஞ்சாசுரத்தாலரனை வா
மதேவனுமாக அருச்சிசெய்தார், மறுமையரும் நந்திபெருமானும் அரனை
யுரனிற்றறித்து அருச்சித்தார இந்தப்பிரகார மூவரும் பூசையியற்ற எட்டி
ரகாநுஞ் சிறுதித்தருச்சித்தாராகளோ, அப்பிரகாரமே ஒருலிங்கத்தில் ஒருவ
னே மூவராய் பூவிடத்திறேன்றிக் காட்சிகொடுத்தார், தரிசித்ததெயித்து
ஒளையிடத்திலொன்றிலொன்று அபின்னமாய்ப்போதல பார்த்து உவந்தார்,
நந்திதன்றியான பாவனையிறற்றெளிந்து அன்பிறைறனது சீவன் சிவமாத
லைக்கணி பேரானந்தக்கடலினமிழந்தினன் மற்றமுனிவரும் ஞானக்
டலின் மூழ்கினர் முததராகிய வசிஷ்டாதி மூவரும் அத்தராகிய மூவர்க்
கு வேறு வேறுகிய சகலதர நாமங்களாற்றுகுகத், தானு உருகன பூசனை
க்குவந்தனம். வரமளிக்குதும் துடவிருப்பெனனையென, முதலவனோ யாஞ்
சொய்யும் பூசனை மகிழ்ந்து ஏறகவேண்டுமென்று விண்ணடிக்க, எசன் வா
மதேவ! என்னையருச்சித்து இவனிருத்தி, வியாச! பதுமதீர்த்தத்தின் மா
லைபருச்சித்துவதி, வசிஷ்ட! அத்திரிதலத்தில் அயனைபருச்சித்துவதி, என்
றருளிச் சோதிவிங்கத்தின் மறைந்தனன. இவர் தேவவருடத்தில் அறுபத்
துமூன்று வருடம் அருச்சித்தனா; கலியில் லிலவம் கொன்றையாயின. ஒரு
முனிவன் அதைப்பணிந்தனனென்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

மிக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

மற்றிடவ சிட்டனமுதன் மூவர்சிவபூசைசெய்து நண்ணும்
வண்க நீ, சொற்றிடவு ணர்ந்தேமன திற்றுயரோ ழிந்ததுயர் சூத
முனிவ, மற்பிடமு னைக்குதவு வானையொரு சங்கரம் காமுனி

வுன்வந், துற்றிடவ லஞ்செய்க்கை யோதெனவம் மாதவர் முன்
தேதி லெனல். (க)

வானவர்க ளிப்பமறை மாதவர்த னைப்பவவண் மன்னுயிர்களே
யானவைசெ ழிப்பவயா சேரலனு மற்புதமி தாரு மெனவே
மீனவர்து திப்பவளா கேரளம் திற்சருகி வேதிய ரெலா
ஞானவா னுப்பவம் தாமெனவு முத்திடவ நாளி லொருநாள். (உ)

வேதியர்க ளியகமதி லாகியவி பூதிய்தன் மேன்மை முதலா
நீதியறி விப்பவவா சாதியிலு தித்தனனோர் நிம்ம லனருட்
சோதிவரு ணட்பிறைவ ளார்த்தென வேகழகை தோறு மறைநா
லோதியுண ரத்தகுமெண் ணெண்கலைக டாங்கிவளர்ந் தோங்கின
னரோ. (ங)

வேதமுறு பேதமதி னங்கமுறு சங்கம் விகற்ப முணரும்
போதமற வாதவிதி காசமுயா காரணபு ராண மதெலா
மேதமற வோதியம் காமிரம் சாரியிவ னேயென முனோ
ரோதநிறை தத்துவம் நிந்துபரி பூரணரோ டொப்ப வுறைவான்.

சரிதைமுதன் மூன்றையுமு ணர்ந்துசிவ ஞானமுணர் தன்
மை வடிவா, மிருதையன் விருப்பொடுவெ றுப்பெனுமி ரணமிற
வென்று தவமே, புரிதயவி னுனமுதன்மை யிசனென நீறுடல்பெரு
ருந்த வணிவான, கருதரனி டத்தலது மற்றோர்பொரு ளத்தி னுக்க
ருத்தி னேவிடான். (ரு)

மூன்றுபுரி தூலணியு மார்பனொரு கோவணமு யங்கு முடை
யா, னேன்றபர னஞ்செனுமெ முத்துரைசெய் நாயினனி யைந்
தூல கெலாந், தோன்றவரு ளாதிபரை மந்திரமி ருக்குமன துங்க
னறிவா, லானறசிவ ஞானமுனோ யென்னவளர் வானவனை யாரி
காவுரோ. (சு)

சங்கரா சாரிய னன்றெனத் துன்றுமா தவமியற்றுஞ்
சங்கரா சாரிய னுமமே கொண்டதா டங்கமான
சங்கரா சாரியன் நன்மனத் துறைகிலார் தம்மை வாழ்த்துஞ்
சங்கரா சாரிய னென்னுமோர் பெயருடைத் தாணு வன்னான். (எ)

ஐந்தையும டக்கியெது வேதிடையொ மிக்குவதவ் வாறது
செய்தே, சிந்தைய யருட்பரசி வத்திடைய மைத்தெழுது சீத
திர மெனச், சந்தயம் மச்சலன மற்றவனு ரைத்திடுச் மாநி நிலை
யில், வந்தயனி கர்க்குமுனி கண்ணின்முன மண்ணலொரு வாய்
மை பகர்வான். (அ)

வெளியுறமு னின்றிய னீபிரம சாரிதவ மேபு ரிவதந், கெளி
யுற் மனத்திலுள தென்னெனவு நீயெனவும் யானென வுமவே, மளி
யறநி னைப்பதல வொளறெனவு மன்றுபுக லாதி முனமே, களியுற
வோர் சங்கரம காமுனிவ ணங்கியொரு கட்டுரை செய்வான். ()

பரம்பரதி கம்பரப ராபரத யாபரப ராநி னதுபால், வரம
பெறநி னைந்ததுனை யேபரவு மாறலது மற்று மிலையின, துரம
பெறநி னல்வடிவு கணிகளி கொண்டதெ னுளமப யனெலா,
நிரம்புறவ டைந்தனவி தற்குபரி யென்கொலென நினது கொழு
தான். (ய)

நின்றுதொழு கின்றவன்மு னின்றுதன தாதிபுரு ரேந மவ
னே, னன்றுவிழி கொண்டினிது கண்டிடவ ளித்தபொழு தங்க
சைவிலா, தொன்றலதி ரனடறவு ளொன்றுமவ னைப்பெரிது வந்
த ருளினும், சென்றவன தங்கைமலர் பற்றியொரு கொணறழி
ல் சென்றனனரோ. (கக)

ஆனடமும கண்டமும டக்கியுயிர் யாவையும கத்த மையவு
ட், கொண்டகுடி லைப்பொருளை யத்தன்னவ லசசெவிகொ டிப்ப
வுடனே, விண்டனன்வெ ளிப்படல மூறுபட மெய்ப்பொருள்வெ
ளிப்படலெனக், கண்டனன ருட்பிரம சாரிபர மாயைதரு கற்ப
னையெலாம். (கஉ) .

நீண்டபிர மாண்டமதின் மூர்த்திகளவி யாத்திகணி ரந்தி ர
மதாழ்க், கூண்டபர சத்திகளவி பத்திகள்பொ ருந்தியபல் கோடி
விதமாய்ப், பூண்டமைவில சேதனம சேதனம வற்றினுள போக
முடனே, வேண்டிய தத்துவவி கற்பமுணர் நாதமொடு விந்து
முதலாய். (கங)

எட்டுலக பாலாதிசை யெட்டுவரை யெட்டரவோ ரெட்டு ம
கயர், வெட்டிதையு மூர்ததமதோ ரெட்டுததி யேழுலகீ ரேழும்.
வெளிகா, லெட்டிலொரு பாதிமறை யெட்டினிலோ ரைந்துரு
றை யென்ற சுடரோ, டெட்டரிய வண்டபிண டத்துமுணர் வெ
ட்டவறி வெய்தி னனரோ. (கச)

வேறு

மறைதரு சத்தப் பிரமத்தின முன்னர் வழங்கிய வகையென
ங் கண்டோ, னறைதரு சதூரங் குலகதையு மளத்தம் கருமபெரு
ங் கடவுளா யறிந்தான், பிறைதரு மவுலிப பிஞ்சுகன மலாத்தாள்
பெரு னை மறையினம் னுதித்தா, னுறைதரும பிரண வபபொரு
ளி னுணர்ந்தவெவ் பொருளுமோர் னுணர்ந்தான்.

ஆன்னவன னுதிக்கேட் டென்னின்வே நிலையா ஸ்நிதென
ன னாத்தரன் பின்னர், தன்னவ னியென சபையிலென னா னந்
தனின், தரி சித்துவா ரிதிசூழ், பொன்னவி ருலக மயித்தா ன
யா பொலிதரு காட்சிகா னென்னு, சொன்னவ னிமலன கருபா
தததைக் தொழுதுசிற் சபையில்வர் தடைந்தான. (கச)

ஆடைந்தவன் சிவஞா னச்சபை நடுவி லலங்கதிர் ஞாயிறோர்
கொடி, மிடைந்தன ஞானத் திகழொளி திரண்டு வெளியினின்
றெழுமல விருள்கீழ்க், கிடந்தனப் படிந்த முயலகன முதுகிற் கேடி
லான புரிந்தவா னந்த, நடந்தனைத் தரிசித் துளங்குனி கூடா
ஞானகா னனத்துறைந் தன்னுல. (கஎ)

ஆண்டகோ டுகளுட் கொண்டவான் பொருள்க ளனைத்தையு
ந் தன்மனை தகத்திற், கண்டவே தாந்த சச்சிதா னந்தக லாதரன
சங்கர குரவன், கொண்டதோர் பொருளங் கவாக்களித் ததுபோ
ற், கொளறையன கொளறையைக்குழி, விண்டதோர் பொருளு
ள னுளத்தினி னினைப்பா மேஷ்வா வெள்ளியங் கிரியேல். (கஅ)

ஞானகா னனமும் ஞானவா வியுமெய்ஞ், ஞானஞ் ஞானவோ
ளிச சபையு, ஞானமா மயிந்த விக்கமு ஞான நறாமல்க் கொன
றையு ஞான, மானதோர் ஞான தீர்த்தமு மரகு மத்திரி விருக்கை

சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

சு

யுங் கண்டா, ரானதோ ஞர்தி யாய்க்கொளும் பரனபே ராட்டி.
ங் காட்சிகண் டவரே. (கஉ)

பாட்டிசைச் சுரும்பர் கூட்டுணு நறவப பசுந்துணர் கற்ப.
பொதுமபா, சேஷ்டினிற் பெறுந்தார் சூட்டிமவச சிரத்தூற் றெ.
ண்டலா கண்டலன் முன்றோர், வீட்டினுக் கசாங் கவுதமன
பம வீட்டினன் நன்னிடத் ததனு, னுட்டினிற் சிறப்பாஞ் சுகி.
ர மெனுமபேர் நாட்டிமஞ் ஞானகா னனமே. (உ)

வேறு

எக்கணு முளதோவில வியன்முது கலையோடி
முக்கணன முதலாய மூவரு முறைகின்ற
தெக்கண கயிலாயஞ் சுசீந்திர மெனலாமென
றககணி முனிவோருக் கறைந்தன னுயர்குதன. (உ)

முற்றிற்று.— ஆக திருவிருத்தம் ஈடாஉயச.

மிக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்தசருக்கம்.

வசிஷ்டன் முதன மூவர் பூசித்த வகையைச் சொல்லக்கேட்ட சம்ப
ந்தோம், மேலான சூதமுனிவரே! உமைக்கொருபாகமளித்த சிவனோச்சு
முனிவன் பூசைசெய்த கதையையோதென்று கைமிசாரணய முனி
சேட்கச்செல்லுவாரா. தேவர்கள் சந்தோஷிக்க வேதமாதவா தழைக்க உ
ஞ்சான்ற சிவராசிகள் செழிக்க சேரலன் அறபுதமடைய பாண்டியா துதி
கேரன் நாட்டில வேதவேதியரனைவரும் ஞானவரன் பிறந்தனனென
சொல்ல, ஒருகாலத்தில் அந்தனாகளியாகத்திலாகிய விபூதியின ஊகி
லிய நீதிகளை யறிவிக்கும் வைதீகப்பிராமணா குலத்தில நன்மலனருடே.
தியானது அவதரித்து, பிறைபதினாகலைகளைபுறநறித்து ந டோறும வ
வபோலக், கழகைதோறும் வேதமுதலிய வெண்ணெய்கலைகளைத்தரி
வளர்ந்தனா வேதம் நானகும் அதனங்கம பொருநதிய சங்கமும் விக
முணரும் போதமும் இதி காசமும் புராணமும் இவையனைத்துங் குற்றம
வோதி, பிரமசாரியவரையென்று பெரியோர் கூற நின்றபுத்தந்தியவறிநீ
பரிபூரணரோடொப்பச்சஞ்சரித்து, சரிதைமுதல் மூன்றையுமுணர்ந்து,
விஞானமுணரு மிருதயரும், கிருப்புவெறுபபெனது மிரண்டின வென
தவழ்புரிதயவினரும், முதன்மையான ராசனென்னும்படி உடின் முழுவ
ம் நீரணி பலரும், யாதொரு பொருளையுந் கருதாதவரும்; டாமொன
யே சுருதுகருத்தினை விடாதுவரும், முப்பரி தூலனியுமார் பிணரும், சே

வருவதற்கும் உடையினரும், ஐந்தெழுத்துரைக்கும் நாவினரும், உலகெல்லாம் தோன்ற அருளாதிபரை மந்திரமிருக்குமனதுங்கன்றிவரச சிவஞானமுடையோனவளர்பவருமானார் அவரை யாவர் நிகர்வார்! சங்கராசாரியா நல்பயிற்சென்று நினைத்து உலகம் நெருங்கித்தவமியற்றும். சங்கராசாரியார் நாமத்தைய யுலகஞ்செவியாபரணமாகக்கொள்ளும். சங்கராசாரியரைத் தம்பள அடசுந்தியாதரை வாழ்த்துஞ்சங்கத்தவரை ஆசிரியாமென்னும் பெயரைப் பெரிதான நானுவுக்கொப்பானவர். ஐம்புலனடக்கி, எதை யெதனிடையொடுக்க உணராமோ அதையதனிடையொடுக்கி, சிறதையைப் பரமசிவத்திலுணர்த்து, எழுதிய சித்திரம்போலசைவந் விருந்து சந்தேகமறச்சலன மந்தரப்பாதி நிலையில் அயனிகாக்கு முனிமுன பரமேசுரனருள்வான். துவிதயார் கொன்றையுஞ்சுடையறியற்க, நீ பிரமசாரி விரதம் புரிதல் மனத்திலயான் எனது நீ எனவும் நினைப்பதல்ல, அனைத்தும் ஏகமென்றுத் துவிதயொருவனாகொளவதல்ல, என்றருளிய விறையை வணங்கி யொன்றுரைசெய்வார், பரமபர திகம்பர பராபர தயாபர உன்பால்வரம் பெறநினைந்து உன்னைப்புகழ் நாக வணங்கு மாறல்லது வேறில்லை, எனதுள்ளமான்னு உனதெந்தாத்தொருபத்தை அபரோக்ஷரூபவமாக வறிந்து இனபுறந்தெனினுமடபனெலாம் நிரம்பவடைந்தனன், இதற்கோர்கைம்மாறீ எனனையென்று கொழுதார் அவா முனனின்று அவாக்குப் பூர்வசொருபமாகிய தனதான மசொருபத்தெரிபக்கடைக்கணித்தளித்தபோது, அவ்விடத்து நிச்சலனமாய், ஒன்றிரண்டற்ற அத்துவித சொருபமாத்திரமாய் விளங்குமவரை பெரிதுவந்து அருளினிலவர் கையைப்பற்றி, ஒப்பற்றகொன்றை மரநிழற்கண்ணிருநி, பலலாபிரகோடியனடங்கனையும் அகண்டங்கனையும் சேதனசேதனங்கனையும் தான மாத்திரமாய வியாபித்து தன்னுளடக்கி விளங்கும் பிரணவத்தின பொருளெவலச்செவியில் உபதேசித்தனன். உடனே விழிமர்சுகெட்டெளிபொருள் புலப்படலபோல, மாயை அதன கற்பனை பிரமீர்ண்டம் அதனை மாக்கியளித்தழிக்கு. மூர்த்திகள் வியாப்திகள் பராசத்திகள் விபக்ரிகள பலவிதச்சேதனங்கள் அசேதனங்கள் அவற்றின போகங்கள் போக்கியவர்கள தந்துவங்கள் நாதம் விந்து அஷ்டதிகை அஷ்டபாலகர் அஷ்டபர்வதம் அஷ்டநாகம் அஷ்டகெஜம் அஷ்டமூர்த்தம் சத்தசாகரம் நெருஞ்ஞலகம் ஆகாயம் காற்று நால்வேதம் முச்சுடர் அண்டம் பின்டம் இவையனைத்துந்தான மாத்திரமாய வியாபித்து விளங்குகின்றோமென்ற விருத்தியற்ற முன்னத்தையடைந்தார் வேதந்தருசத்தப்பிரமத்தின முன்வழங்கியவனைத் தையும்கண்டார் சதுரங்குலத்தை யளத்தற்கும் பெருங்கடவுளாய்புணர்ந்தார் சந்திரனை முடியிலணிந்த பிஞ்சுஞ்சுள்ளே வேதத்தாற்றுத்திந்தார். பிரணவப்பொருளை எசனுணர்ந்த எப்பொருளு மோர்ந்துணர்ந்தவர். துதிக்கெட்டு, திரிசீபப்பிரபஞ்சமனைத்தும் என்னின் வேறிலலாததனால் நான் மாத்திரமாய்ச்சேவிந்து விளங்குகின்றேனெனவும் சுவா ரூபவத்தா லுண்ட

வாயென்றும், என் சபையில் எனது நடனந்தரிபித்து, கடல்கூழ்ந்த உலக
களைத்தும் நானாகவிளங்குகின்ற காட்சியைத் தரிசிப்பாயென்று மருளிய
நினமலன் சிற்சபையில் வந்து சிவஞானச்சபை நடுவிற் பிரகாசியா புன்ற
சூரியர் ஒரு கோடி உதித்தாற்போல, ஒளிதிரண்டு வெளியின்றுமெழுந்து,
மலவிறுள் கீழ்க்கிடந்ததெனப்படிந்த முபலகனமுதுகில் ஆனநதத்தாண்ட
வம் புரிந்து மறைந்தான். தரிசித்து உள்ளங்கனிகூர்ந்து ஞானகானனந்
தில் வநிந்தார் அண்டகோடிகளை யெல்லாம் தனனுடைக்கி வியாபித்த
வான்பொருளைத்தையுந் தனதிதயத்திற் றதாகாரமாகக்கண்ட வெதநந்
சச்சிதானந்தமதிதான் சங்கரஞரவன். அவர் கொண்ட பொருளங்கவறக்
கனித்துதுமே, கொன்றையை பிரணவத்தை உபதேசித்ததோர் பொரு
ளென்று உள்ளத்திற் சிந்திப்பவா உயிலையையடைவார். ஞானகானனமும்
ஞானதீர்த்தமும் ஞானசபையும் அமிதலிங்கமுந் சொனறையும் அரசும்
அத்திரியாச்சிரமுநதரிசித்தவரே பரமசிவசுதைத்தரிசித்தபா இவ்விதான
கௌதமர் சாபத்தையுத்தலத்திருந்து நீக்கிச் சந்தமன மகிமையால் அந்த
ஞானகானனத்துக்குச் சுகீர்திரமென்று பெபாசுதுவா இமயகிமை யெ
வ்விடத்துமுளதோ! முக்கணமுதலாகிய மாவருநதமந்நரண கலையோடு
அங்குதைதலாம் மெககணகையிலாயஞ் சுகீர்திரமெனப்படும என்று சூதா
ரைமிசாரணய முலிவருஞ்சுச்சொனார்

முற்றிற்று

மெ-வது அபிராவதச்சருக்கம்.

சங்கர வரஞரவன் சரிதையின் விரிவெல்லா
மிங்கர னனநீயின நியம்பினை யினிநன்றே
செங்கர குவிச்செய் திறமுரை யெனுமுனிவோக்
கங்கர கரவென்றே பருண்முனி புகல்கின்றான். (க)

மேனகை முதலான மினனை யார்கூழ்தற்
கானகர் வலனானை வனகவி கைபொற்பாற்
றானகை யழல்காமத் தழறரி யானாகி
மானகை தருகௌத மன்றரு சாபத்தால். (உ)

ஆண்குறி யொன்றாலே யழகுறு முடலெங்கு
மேண்குறி பெண்குறியா யிரமுறல் கண்டிங்கி
நாண்குறி யாய்நின்ற நம்பன தருளாலே
காண்குறி யாவர்க்குக் கண்ணென வேதோன்ற. (ஈ)

கோவவ னுக்கேபெண சூறியென வேதோன்றத்
தாவற வளமுதகாலந் தனிலொரு காலத்திற்
தேவசை அபக்கண்ணே செம்பொனும் வெள்ளியுமாய்
மேவுறு போதகலா விவாதம் தாயினதால.

(சு)

மறைபவ னறைஞ்சுவனன் மறநெறி முழுதுமுனா
விதைமுயா நெறியினிலார் நிறைபொறை முழையதிலார்
கறைபுற மனதுடையார் கடுவிடமனையமையார்
குறையுறு பழிபுரிவார் கொலைசெயது நிலைதிரிவார்.

(ரு)

கொடியவர் நிச்சரந்தங் குருவென வருபவன்
கடியன் வறிவுடையாய் கனபுக ரெனுநடையாய்
முடியவுன் னுடனெவரே மொழிகுவ ரெனமறைதீர்
நெடியவன் மொழிதரவே நிதியெதிர் இருகொல்வான்.

(சு)

ஆயி சாசரருக் கருங்குரு ஈனானே
னீயென னல்லோர்க்கே நிகரறு குருவானாய்
போயின னகலிகையாற் போயொரு பெண்குறியாற்
ஹயந் லுடலமெல்லா தோற்றின பெண்குறியே.

(எ)

அவ்வான் குறியென்ற லாயிரம் பெண்குறிகொண்
டவாயின புரகுகின்ற விவற்கன றேருகுநீ
செவ்வான பரிததற்குச் செவ்விய னேவிவனீய்
கொவ்வான பரதாரத் துறைவோ னிறையாமோ.

(அ)

பன்னப் படுமோவிப் பாவந் தனையென்னப்
பின்னப் படவெள்ளிப் பித்தனே யாநின்றே
யென்னப் பகர்சொல்லா லிந்திர னாதரமாய்
மன்னப் படநாணி மற்றொரு சார்புக்கான்.

(ஊ)

அப்பொழு தங்கதுகண் டந்தன னுந்தன்மன
வெப்பொழி யாதுறையுன் மேவினன் மேவியபின்
அப்பொழி யாதுவினீர் சூழ்புகல் கேளுமென
விப்பொழு திந்திரனுக் கிடறந் லும்படிதான்.

(இ)

எண்ணின னேர்கரும மிந்திர னைக்கொணாவான
கண்ணின னாதவனீ காரிருண் மாறுதல்போம்
பண்ணின பாவமெல்லாம பற்றவன் வாற்றலன்முன்
எண்ணிநம் முன்கொடுவா வென்றன னுனமறையோன. (௧௧)

அந்தனை மொழியீதுகேட் டாதவ னிந்திரனவாழ
நந்தன வனமேகி நண்ணின னவனமுன்னம்
கொந்தன வியதருவின் கோமக னீகுநீமுன
வந்தரு ளொனவனான் மனநினை வதுசொன்னான். (௧௨)

உன்மன வீருளொழிவா னெருகரு மங்குருவின்
றன்மன தினிலுன்னித் தானுனை யழையென்றே
யென்மன மகிழ்வறவின் கேகினன் வருகென
நன்மன வனையானு நண்ணினன் மறையொனமுனே. (௧௩)

நண்ணிய வாசவனை நான்மறை யோனோக்கிப்
புண்ணிய வேள் வியொன்றாற் போக்குவ னினலிடறத்
பண்ணிய வாறுசெய்தாற் பயனுகா தாவேநா
னெண்ணிய மூவரைநீ யின்னுகோ னாவென்றான். (௧௪)

புத்தியி தேயெனப் போயினன் மாதவர்வாழ
சத்திய லோகத்திற் சதுமுகன முனசென்றே
செத்தியி னொருவேளவி செய்கின் றனனவனே
நித்தி-னேவளுவா யென்னவ் நின்மலனும (௧௫)

கருமுகி லெனும்மேனிக் கடவுளுன னெடுகூட
வருகுவ னெனிலியானும் வருவன் விடைபென்னத்
திருமறு மாபன்முனஞ் செனறுபு கன்றிடமற்
றொருதனி முதலவந்தா லுடன்வரு குவனெனலும். (௧௬)

வேறு

உடுவி லோங்கி யுயர்வெள்ளி யோங்கவி
ஏடுவி லாயிர ஞாயிறு தித்தன்
வெவி ல சோதிமுன் போய்நின்று வாழ்த்தவெங்
கடுவி லோங்கிய கண்டனுங் கண்டனன். (௧௭)

காணு மாயிரங் கண்ணனைக் கண்ணுநீஇத்
தூணு நின்வர வென்னெனத் தன்னுளம்
பூவு மாகுல மும்பொன புகளறதும்
பேணும் வாசவன் பேசம கேசனும்.

(௧௮)

நவ்வி யங்க ணுமைநமை நாடியே
யவ்வி யந்தவி ராச்சனே தெய்திடுஞ்
செவ்வி யிங்கிது தீர்த்தபிஷே இனய்துது
முவ்வி யன்பதிக்கெனறலு முமபர்கோன.

(௧௯)

வீழ்ந்தி றைஞ்சி விடைகொடு மூதநீ
வாழ்ந்த நெஞ்சடை யந்தணன் முன்னுநீஇத்
தாழ்ந்தெ முநிவர் சாற்றிய கூற்றெலாஞ்
சூழ்ந்து சொன்னபின் னந்தணன் சொல்லுவான.

(௨௦)

வினைவந் தெய்தில்வி தியென்றெண் ணதுசின்
தனைநொந் தேதினிச் சந்துந்த ளர்வுறேல்
நினைவந் தெய்திடர் நீக்குவன் யானென
ஏழனைவன் சொல்ல முகமலர்ந் தானரோ.

(௨௧)

முற்ற தற்குற மூவருந் தாமதஞ்
சொற்ற தற்குநின் னுன்பொழி தற்குநான்
கற்ற தற்குமோர் காரியமென்மனத்
துற்ற தக்கணு றில்வினை யோடுமே.

(௨௨)

என்ற பொன்னையி ரும்பொன் னுலகிளே
னென்ற வோதுதி யென்னவு னாசெய்வான்
மனறன் மேருவ னாக்குயர் தென்றிசை
சென்ற தென்கடற் குத்தர திரத்தே.

(௨௩)

கூர்ந்த கன்னி குமரிப் பகவதி
சார்ந்த தானத்தின் மேற்கருந் தரபத்
ரார்ந்த ஞானவ னமுண்ட தனடுச்
சேர்ந்த தாதி சிவானந்த லிங்கமே.

(௨௪)

அங்க னெய்தி யமிர்தலிங் கத்தைநினை
செங்க ணுற்றரி சித்தருச சித்திடிற்
றிங்கண் மாலையன் மாலையன் சேர்வருன்
பங்க ணைந்தப பூங்க ணுந் திருமால்.

(௨௫)

எனனு நலிமையி றுங்குறை வோதமுன்
அனனும் வேந்தன் றெழுதுவ ணங்கிரிள்
முனனு மோகையொ மினை கொண்டவன
மனனு மாறுவென வாரணந் ததறினான்.

(௨௬)

தேரு மாவுஞ் சிவிகையும ளானவ
ரியாருஞ் சூழவினை ணையநினை மானம
'தூரும வாசவ னுற்றன டாத்தலஞ்
சாரு மெல்லையிற் சாவுறு மெல்லையிற்.

(௨௭)

ரங்கு நிழலி யெனநிதி முநிவிவ
தாங்கு கூறலும் கூறிய வவவிடம்
தோங்கு தேரொடு முற்றன னாதலாம்
தேங்கு மததலந் தேருந் தென்பதால்.

(௨௮)

நந்தி பினனு நவில்வனின் நாளினினை
சூந்தி மூவிரு திங்களுண் முன்பிடுநா
சந்தி கோரக்க மால்வரை டுன்னிலே
வந்தி மாதவரு செயதுபின வாவேன.

(௨௯)

மொய்த்த கோரக்க வெற்பின் முகட்டி லா
சித்த திரத்தமொன னுண்டதன நீரந்தி
லத்த னதி யவரைவி னேத்தனோ
மெய்த்த வஞ்செயத் திரந்தது வெவவினை.

(௩௦)

அந்த வேளையி லந்தனன் வரனவர்
கந்த மாசையிற் சூழ்தரத் தாழ்வற
வந்தம் மால்வரை கண்டனன் வாசவன
முந்தை மாதவஞ் செய்யுமு றைமையே.

(௩௧)

ஆரியு பொன்பொன் னடிதொழு தந்தவெண
கரியைப் பார்த்திந்தக் கார்வரை நாப்பணை
விரியத் தீர்த்தமுண் டாக்கென வெண்கரி
கிரியைப் பாய்ந்ததெ முந்தது செங்கையே.

(௩௨)

ஆய தீர்த்த மவுடத தீர்த்தமென்
றேய பேர்பெற் றியலுமத் தீர்த்தததிற்
காய முறுமு வாமதிக் காலத்திற்
றேயப் பாவத் தொலையுந் தொலையுமே.

(௩௩)

இந்த வாறுகண் டேமகிழ்ந் தக்கரிக்
கந்த வாறறி யந்தணன கூறுவான்
முந்த வாறுமு டித்தவற் போற்றியோர்
சந்த வாறுகொ ணாந்திடத் தக்கதாம்.

(௩௪)

ஞான கானன நாதனைப் போற்றியத்
தானம் விட்டுத் தரத்தெய்திக் காலசித்
தான தானத் தமாந்தக ணேசனை
மான யோகிக டம்மைவ ணங்கியே.

(௩௫)

மேற்கு வேள்விக் கிரியன் வியன்விரிப்
பாற்கு கன்சிறப் பானுறை வானவன்
காற்கு நீவணக் கஞ்செய்து போய்ப்பெரு
மாற்கு ஸஞ்செறி மாமலை யத்தையே.

(௩௬)

கிட்டிப் பாய்ந்தக் கிரியறக் கீணடுற
முட்டித் தீம்புனன் முற்றமு யன்றுகீ
மெட்டிப் பாய்தற் கிடந்தது கோடுகொண்
டீட்டிப் பாரைகெட் டாறுசெய் தாற்றினை.

(௩௭)

தாணு மூர்த்திதன் சன்னிதிக் கேதா .
வேணு மென்றவி யாழத்தை வேந்தனைக்
காணு நீள்புகழக் கைபூல்வ ணங்கியே
சேணும் வாழ்த்திடச் சென்றதவ் வேழமே.

(௩௮)

வேறு

தெள்ளி யானையும் பொன்னுரை யின்படி மேவி
வள்ளி மேவும்வேள் விக்கிரி முருகனை மதமே
துள்ளி யானைமா முகத்தனைச் சாத்தனைத் தொழுது
தெள்ளி யற்றமிந் மலையையும் வணங்குதல் செய்தே. (௩௯)

ஆர்த்த கோட்டுரு முக்குரம் றுனநீ டருவிக்
காத்த யானையை வெளுத்ததோர் யானையுட் கறுவி
நேர்த்த தாமென நேர்த்துத்தன் வலியெலா நிரம்பப்
பார்த்து வெணமருப் பரங்கிரி யூடுறப் பாய. (௪௦)

தோன்று தண்டமிழ்க் குறுமுனி குண்டுகைத் துளைமேற்
கான்ற நீர்புறத் தெழுதலபோல் வெளுத்ததிண களிற்றா
னூன்று பாதலத் தூறுபே ராறுவெற் பூடும்
நேனற தானையாய்ப் பாரெலாம் வியப்பவற் தெழுவே. (௪௧)

நடு கொண்டவெண் களிறுகண் டெளமகிழ் வெய்திக்
கோடு கொண்டிரு தாறுசெய் தாற்றெடுங் கூடி
மூடு கொண்டல்போ லேகுதல் பகீரதன் முன்னாட்
சேடு கொண்டவா னதியொடு போதல்போற் சிறக்கும். (௪௨)

துன்று மால்கரி பின்றொடர் தெழுநதித் தேரற்ற
மன்று மாச்சிற கரிந்தவ னம்துவெற் பதனை
யின்று போந்திடென் றவன்களி றதனையே வினனென்
றென்று மாமுனி விடுத்தபே ரரவவம் பொக்கும். (௪௩)

ஆழங் கோடுழு வழிப்புனன மலையவெற் பதனைப்
போழு மாகரி முன்புறப் பின்புறப் போத
றாழு மக்கரி கவுட்குளி நிரம்பியே ததுமபி
வீழு மருமதத் தாறுபின் றொடர்தல்போல் விளங்கும். (௪௪)

இன்ன தாகநன் னதியினைத் தென்றிசைக் கெய்த
முன்ன தாகிய காசித் தாலைய முன்போய்
மன்ன தாங்கண் டாதனை வணங்கியவ் வாஸு
டன்ன தானஞா னுடவி தனக்குமேற் காசு. (௪௫)

கொணர்ந்து பூருவ திசைக்கண்ண றெழுதிடக் குறித்துத்
 துணந்து துன்னையே நேரொக்கும் கோரக்க சயிலத்
 தனைந்து சென்றதன னிறையினை மறையினை யாராய்ந்
 துணர்ந்த வேந்தனைப் பணிந்ததய வந்திர னூர்மா. (சுசு)

பணிந்தெ முந்தவும் தந்தியை யந்தனன் பாராத்
 துணர்ந்து நீசொடு வந்ததின் வதியினைத் துரைமா
 தணர்ந்த வாடைமா சறவிநித் திடுகென வடுபேரர்
 துணர்ந்த கோழமு மன்னசே முறையெனத் தொழுது. (சுசு)

உடல் செய்தகன மாதரைத் துறாசென னுரையா
 னுடல் செய்ததைத் திறைவர்பா லிதினினி னாறுக
 கூடல் செய்தென நதியினை விடுநதுளங் குளிக்கொண்
 டாடல் செய்தது கயிலைப் படிந்தெழுந் ததுபோல. (சுசு)

கரியு மாங்ககன நிக்நெரு வரைத்தொழும் சணரின்
 னரிய கோட்டினால் வருகை சிவியகோட் டாமென
 துரிய நாமமும பெறுகநில நதிபாடல் துறவே
 புரிய மன்பினோ தினைத்தவா முறகவெப் பொழுதுப். (சுசு)

மெனமை யாகநி பரநி யுறகமென மேலும்
 வனமை மீறுக நீயெனக களிதழிவா வாழத்தித்
 தன்மை யானொ னுடலிக் கொருவட் சாரி
 வன்மை யானகோட் டாழற்கன் கரைசயில் நாளில். (சுசு)

அண்டர் குழ்வுறத் தாணுவி னருள்பெற வரசன
 கொண்ட னூர்தியைக் கொடுபுகுந் தனனமகிழ கூடக
 கண்ட சேரமவான றருயலை நினைக்க வககண் டம்
 விண்ட தாருவு மேவவந நீழலினை மேவிக. (சுசு)

குருவின் வாய்மொழி கொண்டருட் குருவந குறவான்
 றருவி னுயக னினியதைத் திங்குளிற் றுடயவிப்
 பொருவின் மாதவம் புரிந்தன னெனமறைப் பொருளைத்
 திருவி னிப்பொருந் குதனே தினெருந் தவர்ககே. (சுசு)
 முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ஐனா.

மேலான சங்கராசாரியர் சரிமெல்லாம் விரிவு அரங்குச் சடான
 ழான தேவரீர் அருளினீர், இந்திரன சரிதம் உரைப்பீரென்ற முனிவருக்கு
 அரகரவென்று சிந்தித்துச் சூதர்சொலவர். மேனகைமுதலாகிய தேவஸ்
 திரிடனனைக்குழ கற்பகச் சோலைக்கண் வாழும் வலாரி அகிலிகையின் அ
 ழகால வருத்தி காமாக்கினி சகிபாதவனாகிக் கௌதமர்சாபத்தால ஆணகுறி
 ஒன்றினால் அழகுளங்ஷடம்பெரும் ஆயிரம் பெண்குறி யாதலகண்டு, உள
 ளம் வெட்கி நம்பனைத் தவமுற்றற, அவனருளால் யாவர்க்குங் கண்ணாகவும்
 தனக்குப் பெண்குறிபாகவும் தோன்ற வாழுவகாலொருநாள், தேவசபையி
 ல விபாழனுந் சுகிரனுந் சோந்தோது, பொன்னவன் வெள்ளியை நோ
 க்கி உன்னையற செறிபிறபார் அறநெறியிலலா நிறைபொறைமுறையிலலா
 ர்குமறமுற்ற மனமுடையாவிட்டனையமெய்யாட்டிசெய்வார கொலைபுரிவா
 ற் நலையிவார கொடியா ஆடியவிப்போடபட்ட நிசாசரருக்குக் குருவென
 வருவனும் கடியவனும் அறிவுடையோராத் புசரெனும் நடையினெனக்
 கூறப்படுவனமாகியவுனனோடொ பேசுவார் என்றுகூற, அவன் மூன்
 ச்சிறன் இத்தன்மையான விவாகக்கு யான் குருவானேன், நீ அகிலிசையி
 னிமித்தம் உடலெங்கும் பெண்குறிபாகக்கொண்ட இந்நல்லொறக்கோகு
 ரு! இவன் இத்தேவலோகத்திற் பிரகாசித்தற்குச் செவ்வியனே! பரதாரத்
 துறைவோனாகிய இவன் இறையாவனே! இடபாவுஞ்சொல்லத்தக்கதோ! எ
 ன்னுமனம் வேறுபடவிழ்ந்து பித்தங்கொண்டவரே யென்று கூற, அச்
 சொல்லால் இந்நிரனும் அந்நரமாய் நானி மற்றொருசார்படைந்தனன்.
 அது கண்ட சரகுரு தன்மனசுகுறி சகியாபற்றனனிருப்பிடத் சென்று
 தேவர்களே! கேளமின் இ-பொழுது இந்நிரனுக்கிடமகலும்படி யொரு
 கருமமெண்ணினன், அவனைக்கொணருட்பொருட்டு ஆதவன் கரியயிருளை
 மறந்துதல்போல, அவன் பணனிப்பாவமெல்லாமாற்றக்கதிரவனே! நம்மு
 ன் அவனைக்கொடுவா வென்றான். அதுகேட்டிப்பகலோனநர்தவனத்துக்கு
 ப்போய் அவனைச்சந்தித்து இத்தாயுணர்த்தி, இந்நிரனே! அநதனனமுன
 வந்தருளென்ன; வாசவனும் அவன் முனவந்தான், மறையோனை அவனை
 நோக்கி உன்னிடறை யொரு வேளவிபாறபோக்குவன், அதற்கு முவரையு
 மிங்கமைத்துவாவெனருன் புத்தியென்று சத்தியலோசஞ்சென்று பிரமனை
 யழைக்க, கரியமால் வருவான் என்ன யானும் ஒருவேனென, உடனே யவ
 னையழைக்க, பரமனவரில் வருவேனென, அக்கணம் ஆயிரங்கதிரவன் உதி
 த்ததென்ன விளங்குஞ்சொதியைத்தரிசித்து ஸ்துதித்து நிற்க, கறைக்கண்
 டன் தும்பரவென்னென்று வினாவ, அதற்குத்தன்மனத்துயரும் பொன்பு
 கன்றிதும் விண்ணப்பிக்க, நம்பன் உமை யெமைநாடி அருசசிக்கும் சமை
 யுதிது இது தீராதவுட னும்பதிக்கெயதுது மென்றருள; அதுமதி பெற்றி
 றைஞ்சி பிரஹஸ்பதிமுன வந்து நமஸ்கரித்து இவர் சொன்னதைப்பன்ன
 க், கேட்ட ஆண்டளப்பான் வினைவந்தெயதில் விதியென்றெண்ணுது சசிம
 னுனை நோக்கிச்சிந்தைநொந்து கூற்றுந் தளரேல! உனை வந்தடையுமிட

மையிதோ நீசுவன் என்று முகமலரும்படி முனைவன் சொல்லி, முவருந் தீர்த்தஞ்சொற்றதற்கும், நினதுன் பொழிதற்கும், வேள்வி முற்ற விபரம்பு தற்கும். யான் கற்றதற்கும், ஓர் காரியமென் மனத்துற்றது; அவலிட்டுஞ்சே ரில் வினைமாறு மென்று சொன்ன ஆசிரியனை நோக்கி வாசவன் அஃதென் னை சொல்வாயென, பீதகன் மேருவுக்குத் தெற்காகவும் குமரிக்கு மேற்காக வும் ஞானவன்முண்டு அதில் வீற்றிராநின்ற அயிர்த்லிங்கத்தைத்தரிசித்து அருச்சித்திழில் மலையன் சோவர் உன் பழவினையுநீருமென்று சொல்லக், குரவனைவணங்கிச்சந்தோஷத்தொடும்விடைகொண்டு வெள்ளாளை மீதேறி. தேர்சூதிரை சிலிகையோடு வானவரியாவருஞ்சூழ விண்ணிலிருந்து புறப் பட்டு அத்தலநோக்கி வருகையில், நந்திரொநதி வந்து இங்கே நிலெனறுகூற த்தோமுதலி பவற்றோடு நின்றனன ஆதலான் அத்தலத்துக்குத் தேருரெ னறு உயர்ந்தோருறைந்தனா நந்தி பின்னரும் அமரர்கோணைப்பாந்து உள் வாணுளில் இத்தா வெறுதோனறுகின்ற கொரக்கர் மலையில் ஆறுமா தந் தவஞ்சபது வாவென, அப்படியே யமமலை யுச்சியிற் சித்ததீர்த்தத்திலுத் தனை நனைந்து மெய்ததவஞ்செய்யவினைகடாந்தது. அக்காலத்தில் அந்தண ன வானவர் தந்தமாயையால் இந்திரனை வந்துசுற்றி மொய்க்கக்கண்டு அ ரிய குருவினறிருவடி தொழுது நின்றனன. அப்போது ஐராவதத்தைப்பா ர்த்து இரத மலை நடுவில் ஒரு தீர்த்த முண்டாகக்கென, வெள்ளாளையம்மலை பைப்பாயக் கவகையெழுந்தது, அது ஓடாததீர்த்தமென்று பேர்வென்று விளங்கும், அதில் அமாவாசை பூரணையித்திதிகளிலாடிற் சகல பாவமுந்தீரு ம். இந்த நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தகரியைப்பார்த்து அந்தணன் ஐராவதமே! கவகை குடியைப்போற்றி, ஞானகானன நாதனைவணங்கி, அவ்விட நீங்கிய தற்குத்தரஞ்சென்று காலசித்தாலையக்கணைசன யோகிகள் வேள்வி மலைக் குகன் இவரடி கொழுது, பேகந்தவழுமலையத்தைக்கிடப்பாய டெட்டிற்று வரும்; அந்நைத்தாணுமூர்த்தி சநந்திவழியேகொண்டு வடிவேன்மென்ற வியாழனையும் இந்திரனையும் புழைக்கையால் வணங்கி மேற்சொன்னபடி போய்த்தமிழ் மலையையும் வணங்கி, வலிசொண்டு வெணமருப்பாற கரியூடு மப்பாயத், தண்டமிட்குருமுனி குண்டுகைத்துனைமேல் விழாநின்ற நீர்புற த்தெழுதல்போல, பாதுகூறும் பேராறுமலையூடு தாரையாயப்பாரெலாம் வியப்பபரவி வந்தெழ, வெள்ளாளை கண்டு சந்தோஷித்துக் கோட்டால் வழி செய்து ஆற்றோடுகூட காலசித்தாலையக் கணபதியையும் வணங்கி ஞானகானனத்துக்கு மேற்காயக்கொணாந்து கீழ்த்திசைச் கண்குறித்துப் போய் கோரக்கர் மலையைணைந்து சென்று வியாழனையும் இந்திரனையும் பணிந்தது. பணிந்த வெள்ளாளையைப் பாத்து நீகொடு வாதநதியைச் சமு த்திரசங்கமஞ்செய்வி யென்றுகூற, அது முறையென்று தொழுது நதியை க்கடலிற் கூடச்செய்து களித்து அவ்விடம் விட்டு வந்து இவரைப்பணிய, நோக்கிக்கோட்டிலுல வருதலின இவ்வாறு கோட்டாமென்று நாமம்பெறு க, இந்நதி படியுமன்பர்க்கு நனைத்தவா முடிசு, மகிமையான தனைத்தையுமி

நந்திபொருந்துக், மென்மேலும் நீ பெலமீறுக, என்று கரியை வாழ்த்தி ஞானாடவியின் ஒரு வடபாரசததிற் கோட்டாற்றின கரையில் அந்நாளிற்மேவர்கள் சூழ தானுவின் அருள்பெற இத்திரனைக் கூட்டிக்கொடுபோய் கருணைகூற, அந்நேரம் இத்திரன் தேவதாருக்களை நினைக்க, அக்கணமே அஷுவ வந்து நெருங்க, அந்நீழலினிருந்து ரூருவின் வாய்மொழிகொண்டு தைமாதநதுடங்கி மாதவீம் புரிந்தனன். என்று வேதார்த்தத்தை யீந்தருளா நின்ற சூதர் ஓதினார்.

முற்றிறம

மக-வது தீட்சைச்சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரணை யேயர்ச் சனைசெய்தார்ச் சனைக்கே யாதி சிவஞ்செய்த செயலும் போர்வச் சிரனசெய்த செயலு ஞானோற் பவஞ்செய்த சிந்தை யாய்நீ பசுந்தல்செய் யெனவே சூதனவஞ்செய்தான் முனிவர் தேட்ப நவின்றன னடந்தவெல்லாம். (1)

சுத்தமா மகர மாதந் தொடங்கிமா தம்பன் னொன்றுஞ் சித்தமா மமிர்த லிங்கந் தேகமத் தியின்புழ லத்தி லுத்தமாங் கத்தின் விண்டு வுடனய னரணை வாழ்த்திசு சித்தமா மலரா லர்ச்சித் திறைஞ்சினு னிறஞ்செய் தோளான். (2)

அண்டர்நா யகன்ற னுள்ளத் தன்பினு லால முண்ட கண்டனார் கமீலம் பூத்த கண்ணா றிருவ ராய்வான் றெண்டனார் பரவ மூன்று தானத்துந் தோன்றக் கண்டிட் கொண்டனா னுற்ற வாறு கூறநான குணிப்பி லேனே. (3)

சூழ்ந்தனன் சூழ்ந்து கையாற் றெழுதனன் றெழுது தாண்மேல் வீழ்ந்தனன் வீழ்ந்து மேனி விதிர்த்தனன் விதிர்த்தா னந்தத் தாழ்ந்தன னுழ்ந்து தேர்வின றழுதன னெழுபார் வாழ வாழ்ந்தன னினிநா னென்ன வாழ்த்தினன் வானோர் கோமான். (4)

அண்டகோ முகளைத் தானின் மளித்தழித் தருண்மே ருக்கோ தண்டபா ணியுமா மார்க்குந் தாயுமா நீயே நினைக் கண்டதோர் முனிவன் பங்கி கன்னிபூண முலைப்பா னட்ட அண்டபா லனுமாய்த் தோன்று முன்னையா ரறிய வல்லார். (5)

அழைதரு மறையொ ணாலா லளப்பதற் கரிதாய் நிர்கு
மீறையுன டடிநீ முற்கீழியாவையு மடக்கு நீயே
நிறைசது ரங்கு லத்தி னீழலி லடங்கி நிக்த
முறைதரு தாணு வானு லுனையெவ ரறிய வல்லார். (சு)

அன்புறன் பர்கண்டுந் சென்னு மணுவகத் தடங்கு நீயே
யின்புறு மகில லோக மெங்கணு மிருப்பக் கண்டோ
முன்புறு பிணியுந் திர முயல்வுறு மருந்து மேற்றுத்
துன்புறு பவனு மாமுன் றொழிலெவ ரறிய வல்லார். (எ)

பெருமையச் சிறுமை யாகிப் பெண்ணுமா யானு மாகி
கருமையாய் வெணமை யாகிக் கண்ணுமா யொளியு மாகி
யருமையா யெளிமை யாகி யகமுமாய்ப் புறமு மாகி
மொருமையாய்ப் பனமை யாகு முனையெவ ரறியப் பாலாச. (அ)

இளவரோ டொருவ னாகி யிருளொடு வெளியு மபோலப்
பொருவரு பேத மாகிப் பொன்னொடு பணியும் போல
மருவரும் பேத மாகி மன்னொடு விண்ணும போல
வுருவரு வாகி நின்ற வுன்னையா ரறியப் பாலார். (க)

ஐயநின் னருளல் லான்மற் றசையுமோ வணுவு நாயேன
செய்வவல் லனசெய்தேனுன் செயல்லலாற் செயல்வே றுண்டோ
வெய்வவல் வினேதீர்த் துய்ய வேயருள் புரிந் தெனனத்
தையல்பா கனையே பாக சாதனன் றுதிசெய் தானல். (இ)

மூன்றுசத திகளுந் சேர்ந்த மூன்றுமூர்த் திகளு மொன்றாய்த்
தோன்றுந் தாணு வனனோன றுதிசெயுந் துதிசெட் டிள்ளத்
தோனறுந் தினேத்த தோரந்தோம் யாமதற் கெமது முன்ன
மூன்றுமோர் சுசிமுன் னெய்தி லுடன்கசி செய்வோ முன்னே. (ஃ)

வேறு

கூர்மமொன்றையன்ந்தனொருவனைக்குலமருத் துவரேசரிரு.
வோரைநன், னூர்மனுஞ்சுடர்மூன்மைமறையோருநான்கைப்பூத.
மோரைந்தையாறங்கத்தைத், தார்மனுங்கடலேழையோரேழுமா
தாக்கடம்மைவசக்கனோரென்மரைப், பார்மன்னுமணியொன்ப
தையொன்றொடுபத்துருத்திரர்தம்மையும்பாரினில். (கஉ)

முற்றநற்றிசைகாவலர்காவலென்முன் றுநாகங்கடோன் றுமி
பக்தர்கள், பற்றுசேசரர்கின்னராசாரணர்பாதலத்துஞரார்முனி
வரர், மற்றவந்தரசித்தர்மநுமுதன்மன்னர்தேனுவளர்தருசத்தி
யோ, மற்றதேவகணங்கணற்றாரையுமொக்கநீயழைத்துக்கொடு
வாவென. (கக)

இங்குவந்துகுழியுவர்நிப்பயாமியம்பவநீ தனைசெய்யெனக்
கொன்றையின், கொங்குவந்தசடையான்சொல்பெருங்கொண்ட
லூர்தியெங்கோமானருளிதேசு, வங்குவந்தொருமுவருமுன்புநான
ழைக்கவந்திலரின்றிவிரியாருமென, பங்குவந்தனைவாரோவென்
மெண்ணிமுன்பணித்தவந்தனைனடாற்றனிபார்த்தனன். (கச)

பார்த்தபோதிலவ்வந்தனைனந்தனைன்பாதப்போதுபணிந்தே
யோரத்திரிப், பேர்த்தபோதனைமுன்னின்றனனோனெழுபிறப்ப
றுத்தபெருமானுநீயன்றோ, வார்த்தபோதமறைதேநீவெளியா
னபோதிலயமீவதரியர, னோத்தபோதிருளே தருளேசெயநீமனத்
தினினேத்திடவேணடுமே. (கரு)

காட்டுநின்றிருக்கண்டகண்டவினைகாணுமோவுனைக்கண்டரி
ன்றொண்டன்வி, ண்டடுவேந்தனிவனுக்குநின்னருணல்குநாளுமி
ந்நாளாகவேண்டுமா, லீட்டுதுன்பத்துக்காளவனிக்விவந்திரங்குவா
யென்றிரங்கவிரங்குநீர், சூட்டிமவேணிப்பிரஹும்பாடொன்மனந்
தூயதாகவோர்சொம்புகளுணரோ. (ககூ)

கேட்டியிந்திரவின் றுநம்வெள்ளியங்கிரியிற்சென்றுநங்கீர்த்தி
யைமூர்த்தியாய், நாட்டியிங்கணநாதர்க்குநாதனந்நீர்வடிவா
மிடபத்தினைக், கூட்டிவந்ததுபோற்கொணார்தாலவந்துகூடுவார்
முனங்கூறினபேரெனச், சூட்டிவங்குதிண்டோளானபரமனைத்
தொழுதுவெள்ளிச்சுடர்க்கிரியண்மினன். (கௌ)

போற்றுமாயிரமாற்றுகமாய்ப்புகலுஞ்சின்மயப்பொன்ம
யமாயொளி, தோற்றுநந்தியைமுந்துறவாய்த்துள்ளேசூழ்ந்தஞான
வீனத்தினில்வந்துடுவள், னேற்றுவாகனன்பாலடைந்தானவணிநு
ந்துமுவரிலீசர்க்குத்தென்புறத், தாற்றுமாயனிருப்பிவர்க்கேநடு
வாகவேதத்தயனிருப்பாக்கினன். (கஅ)

ஆன்றுதொட்டுத்திரிமூர்த்திகானமென்றானநாமஞ்சந்தான
வனத்திற்குத், தொன்றுதொட்டுவரலானதிரந்திரன்சுத்தனஞ்சுஞ்
பாவமுஞ்சுழதற்கு, மன்றுதொட்டுநடிப்போன்றன்செய்கையின்
மாண்புங்காண்கவளர்ஞானகானத்தெண், குன்றுதொட்டுமுன்கு-
றுங்கடவுளர்கூட்டம்யாவுக்குழிஇவந்தடைந்தவே. (உக)

வேறு.

விங்கம தற்கு மிதழித னக்கு மிடையே சீர்
தங்கநி னைத்தோர் சபையமை வித்தச் சபையோ ரா
யங்குரி மைக்கன் புள்ளவர் வெள்ளியல் லாநல் லோர்
வெங்குரு வொத்தமூந் தூற்றுவர் போற்றுற வேசெய் தான். ()

முற்றவ தற்குவ டக்குவ டக்கே முகமா க
வுற்றதோர் காளியு மச்சபை காவ லுறச்செய் தே
மற்றவ ணேசுர நுற்றது கணமெ காநே வன்
னற்றவ வாசவ னைச்சுசி யேசெய நாடும் றான். (உக)

சாரிற் சேர்பவ ரேதம தானது தானெய் யிற்
நீரிற் நிர்வக லாதக லாதிது தீர்வா மென்
"ரோர்வுற் மேநில மாதொரு கொள்கல முதவென் னப்
பாரிற் மேனுநெய் தரவென வேபசு பதிவிண் டான. (உஉ)

விண்டொரு தேனுவ தாகுநெய் யேதர வேதா மூ
தண்டக டாகம தேகல மாகவ ளித்தான் கைக்
கொண்டவ னேதழ லாயுயர் தெய்வகு லங்கா ணீர்
கண்டீமீம் மூன்றுமம் மூவரு மாம்வகை காண்பீ ரால். (உங)

வியனில மூவரும் யானென வோர்மொழி விண்டான் விண்
டயனுறு கோள்கல மதிலரி நெய்யுற வங்கே சின
மயனழ லாய்வழி மூவர்க டானெனும் வகைகா ணுஞ்
செயலறி விப்பது போல் வெழுந்தது செந்தி யே. (உச)

தன்றனி முத்திரை யாகிய நந்தி தனைப்பூ சித்
தன்றன லொத்தநெய் பூடுவி டப்பெரி தாய்வா ச
வன்றனி மித்தமி தாமென வன்னவன் வாழ்வா னிற்
சென்றன வுற்றத முற்சில தேவர் திடுக்கிட டார். (இஉ)

மின்னிகர் மெய்யுடை வானவ ரம்புத மேயெய் தத்
தன்னிக ராகிய மூந்தா றந்தனர் சான்று க
வென்னிகழ் கின்றதெ னத்தனி நின்றவி ணிறையோ னைப்
பொன்னிக ரீச ணுழைத்தொரு நன்று புகன்று னால். (௨௬)

இத்தரை யோருமீயின் ணோர்களி யாவரு மேகா ண
நித்திரை யொத்துய ராரழ னெய்யிடை நீழும் கி
முத்திரை யாகிய நந்தியை யங்கை முகந்தே நிச்
சுத்தரை யொத்தவ பாதமி லீதுதொ லைப்பா யால். (௨௭)
வேறு.

என்றுபு கன்றவ னைத்தொழு துள்ளி லிருத்திய ருத்தியுட
னன்றழ னெய்யி லமிழ்த்தியோர் நந்தியை யங்கைய டங்கவெமித்
தொன்றின தோர்வட வானல மேலெழ ளுத்திரை வாரிதியிற்
சென்றுபி டுந்து முகந்தொரு சாரது சேர்முமி லொத்ததுவே. ()

இந்திர னெய்யி லமிழ்ந்திடு போதவ னேசெய்த பாவவிரு
ளந்தர மீதுறி னூறுவன் யானென வாயிடை மேயதுபோற்
சந்தர வானடி வேநடு வாயொரு சூரியன் மேவினனாற்
சிந்திய வெத்திசை யேகின தோவிறை தீவினே கண்டிலதால். ()

ஞானவ னத்திரி வேணியின் மூழ்கிய நன்மையர் தன்னையெனத்
தானவ னுத்தம னாகிய ருட்சபை தன்னைய டைந்தருள்கூர்
வானவ னைத்தொழு வேயவன் முத்திரை மற்றறிதம் கரியோ
னுனவன் மெய்ப்பொரு ளாகம னைத்தன னம்புத மம்புதமே. ()

சாற்றினி ரும்பைப் பரிசன வேதித் தயிலத் திடையிட்டித்
தேற்றின சித்தர் பசும்பொன தாகச் செய்யுஞ் செயலென்ன
வேற்றினர் தஞ்செய லீதம் புதமென யாவரு மாதரவாய்ப்
போற்றின ரீசனே யேவலம் வந்தனர் பூழை சிந்தினரால். (௩௬)

அந்தர துத்துமி யைந்துமு முக்கின ரீடினார் பாடினார்முன்
னிந்திர னைப்பெரி தாசி யிலம்பின ரிங்கக் ளங்கமதாஞ்
சந்திர னொத்தசு சீந்திர னென்றனர் தாபத ரானவர்பின்
சுந்தர ஞானவ னத்தையு மன்றுசு சீந்திர.மென்றனரால். (௩௭)

.முத்தல முத்தொழின் முக்குண மாகிய மூவருமி யாவருநீள்
கொத்தலர் கொன்றையி னீழலில் வந்துரு லாவியு லாவிரிறைந்
தத்தல மேவிய விந்திர னைச்சகி யாக்கிய யோக்கியமா
மித்தல மேமுதன் மைத்தல நேர்சொல வெத்தல மிக்குளவே ()

மூவுல கத்துள வானவ ரியாவரு முற்றின ருற்ற விண்ணோர்
காவல னைப்பெரி தாகவி யந்துக ளித்தனர் காவலனுந்
தேவர் குழுக்களு மூவர் தமைத்தரி சித்தன ரப்பொழுதே
யாவன் மிகுத்தவன் மேவிய வற்புத மாரறி விப்பவரே. (௩௪)

ஒன்றுறு கொன்றை யிலிங்கமு நம்சபை யுந்தரு மூவருமாய்
மன்றுறு வன்னியு நன்றுற வேவலம் வந்தரு டேசிகனைத்
துன்றுற நின்றுப ணிந்துயர் வானவர் சூழ்தர வாழ்தருவே
நன்றுறல் கண்டொரு கொன்றையின் மூலம் மர்ந்தன னிர்திரனே.

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪௪௬

௨௩-வது தீட்சைச் சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரணையருச்சித்ததும் அதற்கவன் கருணைசெய்ததும் அப்
பால் இந்திரன நடந்துகொண்டதும் சூதமுனிவரே சொல்லீரென்று கேட்
க ஓதலாயினார். தை மாதந் துடங்கி ஒரு வியாழவட்டம் பன்னிருவருட
ம் அமிர்தலிங்க நெலில் அடியில் முடியில் விண்டு அயன் அரன் இவரையரு
ச்சித்து வணங்கி வலம் வந்து கையாற்றொழுது பாதத்தினமஸ்கரித்து உட
ல் புளகித்து ஆனந்தத்தாழ்த்து நேர்நின்றழுது ஏழலகமும் வாழ்த்த, அன்
டகோடிகளை ஈன்றளித்தழிக்கு மேருக்கோதண்ட பாணியுமாய், முனிபந்ரி
யின் முஷோபாலுண்ட பாலனுமாய் விளங்கு முன்னையாவருணரவல்லார்!
வேதத்தாலளத்தற்கரிதாய் நிற்குமிறையவனே! உன்றிருவடி நிழற்கீழெவற்
றையுடக்குரீயே, சதுரங்குலத்தினீழலினடங்கி டித்தம் விளங்குந் தானு
வானுணையாவரறிய வல்லார்! அன்பரது அன்பான நெஞ்சிலணுவாயடங்
குப்பவனு ரீயே! அகிலலோகமெங்கனும் வியாபித்திருப்பவனு ரீயே! பழவி
னைப்பிணியுமைத்தீர்க்கு மருத்தம் அருந்துவனும் தீர்ப்பவனுமாகியவ
னைத்து ரீயே! உன கிருத்தியத்தை யாவரறியவல்லார்! பெருமையாய்ச் சிறு
மையாய் பெண்ணுமாய் ஆணுமாய்க் தருமையாய் வெண்மையாய்க் கண்ணு
மாய் ஒளியுமாய் அருமையாய் எளிமையாய் அகமுமாய்ப் புறமுமாய் ஒரு
மையாய்ப் புண்மையாய் விளங்குமுன்னே யாவரறியவல்லார்! இருவரோ
டொருவனுப் இருள்வெளிபோலப்பேதமாய்ப் பொன்னிப்பணிபோல அபேத
மாய் மண்வின்போல அருவருவாய் விளங்கு முன்னையாவரறியவல்லார்! ஐ,

யுநின்னருளன்றி பெவ்வணுவுமசையுமா! நாயேன் செய்யத்தகாதன செய்
யுத்தது நின்செயலன்றி வேறுண்டோ! வெய்யவினை தீர்த்து உய்யஅருள் பீரி
வாயென்று தையல்பாகனை பாசாதனன்றுதிசெய்தான். முச்சத்தி சேர்ந்த
முர்மூர்த்தியுமொன்றாய்த்தோன்றுந் தானுவிரங்கி நீ நினைத்ததோர்ந்தோ
ம் எமது முன கூர்மொன்றையும் அனந்தனொருவனையும் மருத்துவரிரு
வரையும் கூர்மூனிஹயம் வேதநான்கையும் பூதமைந்தையும் அங்கமா
றையும் கடலேழையும் மாதரெழுவரையும் வசுக்கொண்மரையும் மணி
பெர்பைதையும் ஏகாதசுருந்திரரையும் அட்டதிக்குப்பாலரையும் அட்டபர்
வதம் அட்டநாகம் அட்டகயம் இயக்கர் கேசரர் கிளனரர் சாரணர் நாகர்
முனிகள் அந்தரர் சித்தர் மதுமுதனமன்னர் தேனு சத்தியோடுற்ற தேவக
ணங்கள் இவர்கள் முதலான பேரையொக்க வழைத்துவாவென்றருள்க;
கொண்டலூர்தி எங்கோமானே! முனமூவரையும் யானழைக்க வந்திலர்;
இன்றிவரியாவரும் என்பங்கில வந்தனைவரோ! என்று முன்பணித்த வந்த
னைப்பார்த்தனன் அப்போதந்தனை நசனைத்துதித்து; நின் சந்தி மு
ன் இருணிஞ்சுமா! தீவினை காணப்படுமா! நின்றொண்டனான விவனுக்கு நி
ன்னருணலகு நாளின்னாளாகவேண்டும், இவன்றுன் பத்துக்காளல்லன்; இ
ங்கிவனுக்கி ரஞ்ஞவாயென்றிரக, சிவபெருமான இந்திரனே கேள்! கையி
லையிற்சென்று நந்தியைக்கூட்டிவந்தால் முன் கூறியவனைவருக்கூடுவொ
ளையுளப், பரமனைத்தொழுது வெள்ளியங்கிரியிற் சென்று நந்தியை முந்
துறவழைத்துக்கொண்டு ஞானவனத்தில் வந்து இடபாரூடர் பாலடைந்
தான் மூவரில் நசற்குத்தென்புமாயனுக்கும் வடபுரம் அயனுக்குமாக
விரும்பிடமாக்கினான் அன்று தொட்டு சந்தானவனத்துக்குத்திரி மூர்த்தித்
தானமென்று பெயர் வழங்கிறது. அந்த ஞானகாளனத்தின் முன் கூறு
ங்கடவுளர் கூட்டியிவாவுக்குழிஇ வந்தடைந்தன லிங்கத்திற்கு மிதழிக்கு
நடுிலிலுந் சபையமர்வித்து அச்சபையாராயும் அதற்குரிமைக்கண்ணன்புள்
ளவராயும் நல்லோராயும் குருவொத்த முன்னூற்றுவரைப் போற்றவைத்து
அச்சபை வடக்கே வடக்கு முகமாகக்காளியைச் சடையைக்காக்கச்செய்து;
அப்பால் வாசவனைச் சசியெய்தத்திருவுளங்கொண்டு தன் பங்கிற் சார்பவர்
சோபவாதமானது நெய்யிற்றீர்வதன்றி மற்றதீற்றிராதென்றாராய்ந்து நில
மாதே ஒரு பாத்திரமூந்தேனுநெய்யுமுதவென்று டசுபதியருள, வினம்தே
னுவாய் நெய்தர அயன் பாத்திரமாயதனைக்கொள்ள அழிப்பவன் தழலாய்
மூவருமூன்றுருவானதை காண்மினேன்றொரு மொழிவிண்டான் காணுந்
செயலறி விப்பதுபோலச் செந்தியெழுந்தது. ஒப்பற்ற தன்னிடப முத்தி
ரைணயப் பூசித்து அக்கினிக்கொப்பாயக் காயந்த நெய்யிற்போட்டு தேவரு
முனிவருமுன்வந்த சகலரும் முந்நூற்று வரும் சாட்சியாகவதின்மூழ்கி மு
த்திரையை யெடுத்து பரிசுத்தரை ஒத்து அபவாதமொழிப்பாயென்று நச
னருள; அவ்வாறதின் மூழ்கி முத்திரையெடுத்தேழுந்தான் அவனைப்பற்றி
யபாவவிருள் நெய்யிலவன் வீழ்போது பற்றவிடமின்றி அந்தரவீதாருவன

யானென்றவ்விடஞ்சென்றது. இவனும் வானமேலிற் சூரியனைப்போற் பீர னீசிக்கத் தீவினைபோன திசைதெரியாமற் போயிற்று. ஞானவனத்திற்றி ருவேணியின் மூழ்கிப் தன்மையாலுத்தமனாகி யருட்சபையடைந்து அருள் கூர்வானைத்தொழ அரியயனாரும் அறிதற்கரியோனானவனு மெய்ப்பொருளா காமறைந்தனர். இரும்பைப் பரிசனவேதித்தயிலத்திலிட்டு சித்தர் பொன் னாக்குவதுபோல, ஏற்றினன் செயலீதற்புதமென்றியாடரும்போற்றினர், வ் லம்வந்தனர் பூமாரிபொழிந்தனர் அந்தரதுந்து பிமுழக்கினர் ஆடினர் பா டினர் முனிந்திரனைப்பெரிதாவியம்பினர் அக்ளாகமாகிய சந்திரனையொத்த சுசீந்திரனென்றனர் ஞானவனத்தைச் சுசீந்திரமென்றனர்! முத்தொழில் முக்குணமுள்ள மூவருமியாவரும் முத்தீலத்திற் கொத்தலராரின்ற கொள மையின் நிழலில வந்து குலாவியுலாவி நிறைந்தனர், இந்திரனைச் சுசியாக்கி ய யோக்கியமான வித்தலத்திற் கொப்புச்சொலவேறெத்தல முளதெனறந னர், மூவுலகத்தாரனை வருந்தேவரும் இந்திரனைப்பெரிதாயவியந்துகளித்தனர் இந்திரனுந் தேவர்குழுஉக்களு மூவரைத்தரிசித்தனர், ஆவன் மிகுத்து அவ ன் மேலியவற்புத்ததை யாவர் அறிவிப்பர்! கொன்றை இலிங்கம் தருசபை வன்னியிவையனைத்தையும் வலஞ்செய்து வியாழனையும் பணிந்து தேவர்கு ழுஇந்திரன் கொன்றையடியிலமர்ந்தனன். எனது சூதர் சொனனார்.

மூற்றிற்று

உச-வது இந்திரன் பூசித்தசருக்கம்.

அசைவற நசையுற வமர்ச்சி பதியுட னத்தல மகிமையெலா, மிசைபெறு சசிபுணை பசுபதி யுரைசெய்வ னித்தல மீதுறிலோர், வசையுறு கொடுவினை மிலையிட ரிலேலம் வரும்வழி யேவ நுலோ ர், மிசையுற வழிதருள் பவர்துகர் வவரவன் மேவியெ னம்பணை வேரர். (க)

தோமறு ஞானம் பிப்புன றேய்ப்பவர் தூயசு சீந்திரமென் றேமுற மந்திர மாகவு ரைப்பவ ரெமதிட மிதுநோக்கித் தாமுற வந்தனை புரிபவர் போக சமூகமெ லாந்துய்த்தே நாமுறு நன்கயி லாயந மக்கென நண்ணுவர் திண்ணமிதே. (உ)

இங்கெம தாலைய மாமிடம் வந்தித ழியைவலம் வந்தோர்கட் கங்கெம தாலைய மீய்வது சத்திய மாமுறு கொன்றைநிழற் றங்கிய நஞாயர் தென்புல வாணர்த மைக்கரு திச்சருதித் துங்கர் தமக்கருள் செய்தவர் செய்தவர் சூழ்க்கி யெய்துவரே. (ஈ)

வேறு.

பாரீத்த லத்தறு பத்துநாற் கோடியாய்ப் பரந்துபா வந்தீர்க்குந்
தீர்த்த மியாவுமித் திரிமுகோ தகத்திடை சேருமத் தீர்த்தி
லார்த்த மார்கழித் திங்கள் லாடினோக் கந்தி தொறுமாட்ச
சார்த்து மூப்பலனீ. சாருமத் தலம்பல தலந்தரும் பயனல்கும். (1)

அரம டந்தையர் மங்கைய ரமரரிங் கமர்தரு நரர்வானிற்
சுரபி யாவினங் காவினங் கற்பகச் சூழனான மறைநீழம்
பிரண வந்தனி லிங்கமக் கொன்றையே பிரமமா தரமான
பரம ஞானமே யித்தல மொப்பதிப் பாரிலெத் தலந்தானே. (2)

இதழி தன்னையு மயனையு மாலையு மென்னையு மென்பாற்செவ்
விதழி தன்னையு மேய்ந்தமா வாசியி லிருஞ்சிவ நிசிதன்னிற்
றிதித மீற்பதி னொன்றினிற் கிழமையாந் திங்களிற் சிறப்பாகத்
திதித ழிற்பெறு வலம்வரு வார்த்தியாஞ் சேரிட மளிப்போமே. (3)

ஞான கானமா மித்தல மகிமையை நவில்பவர் கேட்போர்கேட்
டான கைப்பொரு ளளிப்பவ ரிவாக்கியா மருங்கதி யளிப்பேமாற்
றான மியாவுமப் பதியினிற் செயவொன்று தானையு தமதாமென்
றீன மேயிலா வாசவற் கீசனன் றியம்பலு மவன்சொல்வான். (4)

ஏது மாதவ மியான்செய்தே னய்யநீ யென்னைவந் தினிதாண்டிப்
போது மாபதி மான்மியஞ் சொற்றிடப் போதுமென் றிடப்போகர்
தோது மித்தல மான்மிய விரிவெனக் குரையெனப் பரமேச
னீது வாமதே வன்றனைக் கேளுரைத் திவென்யா னவனென்றான்

என்ன வேபுகன் றேகின னும்பனு மேகவேந் தனும்வானோர்,
துன்ன வேதிரி வேணியாம் வாவியிற் றேய்ந்துவே தியர்கூழ்ந்து,
மன்ன வேகலிங் கத்தையே வலஞ்செய்து வந்துகொன் னைபின்
மூலக், தன்னவேதவி னோருமத் தானுவே யானவேத் தவையினை
கண். (5)

சென்று தேவர்கள் குழிஇயவ லையினமர் தேவீனே யெனு
ஞானக், குன்று போலுறை வாமதே வனைக்காங் கூப்பிழான் மியங்

கேட்ப, நின்று வாழ்த்தியங் கிருந்தனன் கதைசொல் நினைந்துபுத்
தக்கையேம், னொன்று கேளெனத் தானுவை வேண்டியுன்
றுரைத்தன னொருவாய்மை. (ய)

இறைவ னீன்கதை கேட்பவ ருரைப்பவ ரேனுமிவ ரிருவேர்
க்கு, நிறைவு றும்பலன் கொடுப்பது நீகதை நீரினுக் கியலாகக்
குறைவ றுந்தது வேற்றிவ ணுற்றிடற் கூற்றதைத் தவனையா,
னறைவ னென்றுவர் தேத்தினன் குரவனு மானைமா முகத்தோ
னை. (கக)

பின்னும் வாழ்த்துதற் குரியரை வாழ்த்தியே பெருகுதீர்த்
தமுமூர்த்தி, மன்னும் லிங்கமும் கொன்றையு மாச்சிரா மம்பெறு
வரலாறும, பன்னு மாமது சூதனை மகிமையும் பகார்துமேல்
பாலாக, மன்னு வேள்வியங் கிரிக்குகள் மேன்மையும் வகுத்தனன்
வகுப்பாக. (கஉ)

வந்த ருத்திரர் பதினொரு வர்கள்பெறு மகிமையு வனவீன்போ
தந்த வாலையத் தியல்பையு மற்றுமா தவரிமை யவர்வேந்தன், சிந்
தை கூர்தரக் கேட்பவ ரமிர்தொமிந் தேனமழை பொழிந்தார்
போ, லந்த மாதவ னுரைத்தன னிரைத்தன ரலர்மழை யவனெ
ல்லாம். (கங)

நாவ தேதுதி செய்விய முழங்கவென் னாதன கியவாம, தேவ
தேவனை வணங்கியே பூசனை செய்ஹுவெண் கரியேற்ற, காவ தாக்
கியவ் வனத்தினை வலஞ்செய்வித் தலங்குகொன் றையிற் றுன்றும்
பூவ தேமணங் கமழ்சிவ சபைநடுப் புருந்தனர் புல்வோரே. (யச)

வாச வன்பர மேசனைப் பூசனை வரிசையிற் செயவேண்டி
நேச வன்புசா தேசிகள் றன்னொடு நேர்பெற வினவுற்றுப்
பாச வன்பிழை தீர்த்தசிந் தையிற்சசி பதிதப தியையுன்னக்
தேச வன்புகழ் விச்சுவ கன்மனுங் கிருட்டிணன் பணிகேட்ப. ()

கிட்டி நின்றதோர் விச்சுவ கன்மனீ கேளெனை யாள்வார்க்கு
விட்டி லங்குபொ னுலைய மியற்றென் விடுத்தலு மவன்வான
மட்டி யர்த்துகோ யிலைச்செய்தக் கோயிலின் மட்டிலுத் தரவாவி
தொட்டி யைந்தந் தன்வனத் தோட்பூஞ் சோலையுஞ் செய்தாளுல்.

வருண நானகுறு வீதியும் வீதியின் மாடகூட முழுந்தா
நருண யந்தவர் தணர்தமா எகையுநீ னன்னசா லேயுமியாவும்
பொருண யந்தவந் திரபுரி யெனவவண் புரியவந் திரன்காணுஉக்
கருணை தந்துபலீ பொருள்களும் விச்சுவ கன்மனுக் களித்தாளே.

தானு நாதன யறுபத்து நான்குப சாரபூ சனேசெய்யப் (ருகக்
பூனு மாயையால் வெவ்விடைக் கொடிமுதற் பொன்செய்தே ரீ
காணு மாகிலல் களிகொளப் பூரித்துதன் கண்களா யிரத்தானு
மேணு லாவிவிங் கத்துமு வருவுகண் டேத்தவர் தெதிர்தோன்ற.

கண்டு கண்டிளி தரவுடல் புளகெழக் கரங்கள்சே கரமீதம் (ஞம்
கொண்டு கொண்டுபே ரின்பசீ தளக்கடற் குளித்துளங் களித்தா
பண்டு பண்டுள முனிவரர் ரமரர்பூ பாலரன் பாற்காண
விண்டு விண்டெய் யழலிடைக் குளித்துமுன் வெவ்வினை யொழி
த்தானே. (கக)

வேறு

அவ்விடத் தப்போ துற்றுளோ ரெவரு மண்டர்கோன் றொ
ண்ட னாதலினன், வெவ்விடத் திருணட கண்டன்மு வடிவும வெ
ளிப்படக் கண்டுகண் டெவந்தா, ரெவ்விடத் தவரும் புகழுமிந் திர
னுக் கிரங்கியென் னருளினி னிதையஞ், செவ்விடப் பட்டாய் நி
னக்குவேண் டெவன செப்பெனச் செப்பினன் செம்மல். (உஃ)

சேம்மலம் புயத்தாள் கைதொழுஉப் பரவித் தீவினை யாவை
யுந் தீர்த்தா, யிம்மல ரிதழி தனையிலிங் கத்தை யெளியனேன்
வலஞ்செயச் செய்தாய், முமமல மகற்றும் வாமதே வனபான்
முதற்றல மகிமைகேட் பித்தாய், மெய்மமலர் வடிவு காட்டினே யி
னிநான் வேண்டிவ தீண்டிமை குவசே. (உக)

என்னுமன் னவனை நோக்கி கீகெளன் றியம்புவ னயம்புகை
பவனிசீர், தன்னுமிச் சடைமுந் துறுவிண் ணவருந் தாயவர்
தணர்களா யென்னுப், டன்னுமர்ச் சனேசெய் திங்கினி திருப்பப்
பைம்பொனாட் பிம்பரேத் தெடுப்ப, மன்னுபோ கங்க ணுகர்ந்தி
னி திருத்தி வானகத் தானவிய் வுகத்தில. (உஉ)

இக்கலி யுகம்போய்த் துவாபர யுகம்வந் தெய்துநாள் வச்சுவ
கன்மன், மிக்கவென் றனையர்ச் சனைபுரி ருவனவ் வேலையிற் கங்கை
மா நதிவந் தொக்கும் விலிங்க மூலமும் மதுதா னொருமுகத் தாம்
புகுந் துரகர், தொக்கவேழ் பிலமும் வழியதாச் சென்று துன்று
மங் ககன்றுமுன் றேன்றும். (உங்)

முண்டக னிருக்கு மண்டகோ ளகையின முழுதுமற்றொழு
துபா தாளத், தெண்டக வுறையோர் குறைதவிரத் துறைவீ தெ
வ்வழி யேகுமவ் வழியே, கண்டக மகிழ்த்திங் கெய்தயங் குளரெங்
கழலினை வணங்கவக் கங்கை, மண்டகு மதல னெறியடைந் திந்த
வனத்தினின் மகன்றுகீழ்த் திசைபோய். (உச)

ஒருமுகங் கொடுசென றுவரிபுக் கவணின் றுடனெழுந் தெ.
மூவ ரருதிக்குந், திருமுக மாயங் குறையுமக் கங்கை சேருமற்
றோர்முகங் கொடுபூந், தருமுக விண்ணுட் டேகுமவ வழிநீ தா
னிமை யவரொடு மிரவில், வருமுகப் பால்வந் தெனைப்பணீந் தே
கி வாணந் டாளுதி போகி. (உடு)

வேலையின் றுணு தீர்த்தத்தின் மருங்கின் மின்னிதழக் கன்
னிபொன் னிதழ்ப்பூ, மாலையங் கையிற்கொண டென்னையே நினைத்
தென் மனையளாத் தவம்புரிந் துரையு, மாலையந் தொழுதி யென்
முழக் காட்டு மப்புனல் காட்டுது மதுகா, மேலவிங் குறைதி பின்
னருன் பொன்னுட் டேகுதி யென்றனை னிறைவன். (உ௯)

பின்னரச சபைக்கே யுரியராய் வகுத்த பெரியர்முந் நூற்று
ரன்னேன், முன்னர்நின் மடியே முற்றுமிங் கமர்வோ முழுதுநீ
யருள்செய்வா யெனினு, நன்னரன் புடனின் னகர்புரந் தெமை
யென் னாளுமுன் னின்மெவர் புரப்பா, ரன்னரின் னவரென் றரு
ளென வதுகேட் டவர்க்குந் தாணுவொன் மறைவுன். (உ௭)

வேறு

நீயி ரிங்குவே தியர்களாய் வேதநா னெறிதும்
வாயி ரங்கரின் மெம்மையெம் முருவமாய் மருவு
மாயி ரங்கனின் றொழுகின்ற கொன்றையை யருச்சித்
தேயி ருங்கருத் தேயொரு மித்திவ னென்றும். (உ௮)

இங்கி தன்வட பாலமயேந் திரகிரி யதன்கீழ்த்
தங்கி யென்னயக் கண்ணனர்ச் சிப்பனத் தலத்தி
லங்கி நளகுல வேந்தனா மயனென்போ னளித்த
பொங்கி ளங்கும ரன்னுள னன்னளன் போல்வான். (௨௯)

ஐந்தை வென்றவா லாமிர்த னெனும்பெய ரண்ண
றந்தை போயபின் றயரத நகற்றவே தனித்து
முந்தை நீத்தது னன்றென வென்றனை முன்னிச்
சிற்தை கூர்சகோ தரியொடு வந்தவண் சேர்ந்தான். (௩௦)

சேர்ந்து மாஸிடப் பாலெனைத் தெய்வவே திபரைக்
கூர்ந்த ருச்சனை புரிபவ னவனைநீர் கொடுவந்
தார்ந்த வின்னக ரவன்கணுய்த் திழலர சாட்சி
நேர்த்தேரர் வெண்குடை நீழலிற் புரப்பனின் னிலத்தை. (௩௧)

ஈது செய்திரீண் டிருத்திரநன் காகவென் நீச
னோது வாய்மையா ரமிர்தெனச் செவியிலூ டிறவப்
போதவ் வேந்தனைக் கொணருவ மெனமனம் பொருந்திக்
காத னந்தியை விடுத்தனர் துதிசெய்தக் கணத்தில். (௩௨)

சென்று நீழருப் பாற்கட லெனுநதி தீரத்
தொன்று மாயவ னைத்தியா னஞ்செய்தங் கொளிகேர்
குன்று போன்றுயர் தோன்றலைக் குறுகிரிற் கொணர்வா
னின்னு நின்வயின் விடுத்தன னிறைவனென் நியம்ப. (௩௩)

அண்ண லோர்வகை யநுமதித் தவனினை யடிதாழ்ந்
தெண்ண மவ்வண்ண மென்னிலை தாகவென் நீசன்
கண்ண னென்றிவர் தமைத்தொழ வவர்மனங் களித்து
வண்ண நீடொளி வாளுடன் கேடகம் வழங்கி. (௩௪)

அரசி செய்குவா னினிதவ ணைகென வவனு
முரைசெய் தங்கையோ டங்கவற் றொழுதெழந் துலகோர்
பரசு நந்தியின் சென்றுபூங் கொன்றையாம் பரனைத்
திரைசெய் வாவிடையத் தாணுவைத் தெரிசனை செய்தான். (௩௫)

இழைவ லீண்டடைந் தன்னென முனிவர ியற்ற
மறைகொள் வேதிய ராகியோ ரெதிர்கொடி வரிசை
குறைவு ரூதுசெய் தெமையெலா மதுநெறி கூறி
முறைவ ழாதுகாத் தருளென வியந்தனன் முழுதும். (௩௬)

உலகின் மன்னுயிர்க் கின்னுயி ரன்னவ ணுடனுற்
றிலகு தங்கையை யங்கொரு வேதவித் திவனென்
றலகில் கீர்த்தியோ ரந்தனன் வேட்பவாங் களித்துத்
திலக மன்னவ டருமரு கர்களுமிஞ் சிறந்தே. (௩௭)

இன்ன வாகவன் னாகர்புரந் தன்னவ னிருப்ப
வன்ன காலம்வெள் ளானைசெவ் வாணேநேர் பவனைத்
தன்ன வாவொடு மிரந்துநீ யென்முனஞ் சாரென்
றுன்ன வானிறைக் கருளுநந் தானுவொன றுரைக்கும். (௩௮)

தான ஞானவித் தலத்திற்கு மேற்குயோ சனையொன்
ருன வெல்லையி லாகிகே சவனுள னவனை
மான ருத்திர ராகிய பதினொரு வருஞ்சூழ்ந்
தீன மில்குணத் தாற்றவர் போற்றவீற் றிருந்தான். (௩௯)

தாய ருத்திரர் சூழ்தர நடுவில்வாழ் சோதி
மாய னைப்பெருஞ் சக்கர நதிவலம் வீருமா
லாய வன்னதி கங்கையை நிகர்க்குமங் கதனிற்
போயோர் நாட்பழந் தோர்களே மனிதரிற் புனிதர். (௪௦)

வருக்கை வாழைமாத் தாழைபல் பழங்கொடி வாணோ
ரிருக்கை யெய்தலன் னதியிரு பால்கரத் தேந்தித்
தருக்க னிந்ததோர் கனியதிக் கனிக்குநேர் தகாதென்
றுருக்கொள் செம்பொன்னுட் டவர்கொள நீட்டல் போன் றுல
கும். (௪௧)

திதி லாதமெஞ் ஞானிக ஞானமெனத் தெனின்
சோதி நாண்மலர் களைத்தினரக் கரங்களாற் றாவித்
கோதி லூப்பல கனிகனி வேதனங் கொடுத்தே
யாதி சேசவன் றனைவலஞ் செய்யும்வாட் டாறு. (௪௨)

அந்த மாநகி தீனிற்படிந் தாதிகே சவனைச்
கந்த மாமல ரானருச் சனைசெயுஞ் சமையத்
திந்த மாநிலந் தொழுவவ ணெய்துவ ணென்ன
முந்த மால்கரிக் கிறுந்தகன் றனன்மறை முதலவன். (௪௩)

அன்ன வாறுகேட உவ்வயி ராபந மமலன்
சொன்ன வாறருந் தவஞ்செயப் புருந்ததாற் றாயோ
ருன்ன வாறுமா முகனகதை யினிதுள் துமக்கிங்
கின்ன வாறெனச் சொல்வதே பெரிதரி தெவர்க்கும். (௪௪)

கந்த வேள்செயல் காந்தமெக் காந்தத்தோர் காண்டத்
தந்த மேசுசீந் திரத்தல மகிமையங் கதளிற்
சந்த வேலன்வேள் விக்கிரிக் கதையவன் றுதை
முந்த வேரதிய தென்றன்ன சூதமா முனிவன். (௪௫)

பூற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪௫௬.

பசு-வது இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

அன்போடசை வறவிருக்கு மிந்திரனுடன் சசிபுனைந்த பசுபதி அத்தலை
மகிமை யெல்லாம் அருளிச்செய்யலாயினார். இத்தலத்தடையிற் றுழிபொ
ருந்திய தீவினை இடறு இவையிலலை; நல்வினை வழிவருபவரும் தேவாமுத
ளிப்பவரும் ஆஃதுண்பவரும் அங்கே சென்றெமைப்பணிபவரும் ஞானதீர்
த்தமாகிபவரும் சசிந்திர மென்ற தையேமந்திரமாயுரைப்பவரும் எமது ஸ்
தல நோக்கி நமஸ்கரிப்பவரும் போகசமூகமனைத்தும் புசித்து எமது கைலை
யைத்தமதெனவடைவர். எமதாலையத்தில் வந்து இதுழியைவலஞ்செய்ப
வர்க்கு கைலையையளிப்பது சத்தியம்; கொன்றை நிழலிற்றங்கித் தென்புல
வாணர் கடன்செலுத்துவோர் கதியெய்துவர்; உலகத்திலுள்ள வறுபத்து
நாற்கோடி தீர்த்தங்களுந்திரிமுகோத கத்திடைசேரும், மார்கழி மாதத்தி
லகிலாடினோர் சகல தீர்த்தத்திலுமாடின பலனடைவர்; அத்தலமற்றைத்த
லத்தரும் பலன்றறும். தேவஸ்திரிகண்மங்கையர் தேவநரர் காமதேவியு
ஆவினம் கம்பகச்சோலை காவினம் நான்மறை நீழல்கொன்றை நிழல் பீரீ
ணவிலிங்கம் பிரமமானதான் பிரமஞானமித்தலம் ஆதலானெத்தலமிதற்
கொப்பது! கொன்றை அயன் அரி உமை என்னை, அமாவாசி சிவசிசி ஏகாத
சி சோமவாசம் இந்தச்சுதினங்களில் பிரதக்கண்ணஞ்செப்பவோரிக் கியாங்கை
லையையளிப்பேம்; இத்தல மகிமையையுரைப்பேரே கேட்போர் பொருளளி
ப்போர் இவர்க்கியாங்கையளிப்பேம். அப்பதியிற் செய்யுந்தானம் ஒவ்வொன்

மும் அயுத மாம்; என்று வாசவம்சேனருளினார். இதற்கிந்திரன் ஐய! என்னை வந்தாண்டு இத்தலமகிமையைருளியான் என்ன மாதவஞ்செய்தேன்! அஃதையின்னம்! விரித்தருள்வா யென்று கூற; யானானவா ம தேவனைக்கேள் உரைப்பானென்றருளி மறைத்தனன். வலாரிவானோர் நெருங்கத்திரி வேணியின் மூழ்கி, இலிங்கத்தை வலஞ்செய்து கொன்றையடியில் தேவனின்னோர் சூழருளாக் குன்றுடோலவிளங்கும் வாமதேவனைக்கைகூப்பி, மாந்மியங்கேட்க வங்கிருத்தனன். முனிபுத்தகங்கையிலெடுத்ததுக்கேளென்று தானுவைப்பிரார்த்தித்து, இறைவன் கதை கேட்பவர் உரைப்பவர் இருவோராகும் பலனளிப்பவர் யாவரும் நீயே! என குறைவறத்ததவென்று இவனுறறியில் அறைகுவனென்று அருள்மையார், கூற்றுதைத்தவனே! யானறைகுவனென்றேத்தி, ஆனைமுகத்தனையும் மற்றைத்தேவர்களையும் உணங்கி, தீர்த்தம் மூர்த்தி இலிங்கம் கொன்றை ஆச்சிராமம் இவறறின் வரலாறும், மதுகுதளன வேளவிமலைக்குகன இவர்மகிமையும் மற்றுள்ளமகிமையும், மறைபொழிந்தார்போலுரைத்தனன். உம்பர் அலர்மழையானிரைத்தனர், அமரர்கோன் உடலிளக நாவினால் வாமதேவனைத்துதிசெய்து, ராசனைவனவகிப்பூசனைசெய்து அவவனத்தை வலம் வந்து சிவசபையிற் புகுந்துபரமேசனை யருச்சிக்கவேண்டித் தேசிகளோடும் விசுவநாமாவை நினைக்க, அவன் வந்து என்னையழைத்த பணிஎன்னென, என்னை யாழ்வாற்குப் பொன்னாலையமிபற்றென்றுகூற, அவன்வானளாவியகோயிலும் அதன்வடக்கு வாவியும் நந்தவனமும் சோலையும் பிரம சஷத்திரிய வைசிய குத்திர வீதியும், வீதியின் மாடகூடமும் முந்தாற்றந்தணா மாளிகையும் அன்ன சரலையும் மற்றனைத்தும் இந்திரபுரி யென்னவமைத்தான். அதைக் கண்டு களித்துப் பலபொருளுதவினன், அப்பால் தானுவை யறுபத்துநான்குபசார ப்பூசைசெய்ய வாசையாய்த்துவஜாரோகணமுதல் இரதாரூடம் வரையுள்ள விழாவியற்றத், தானுதன முவுறுவோடு காக்கிவொடுத்தருளத், தனை கண்ணுயிரத்தானுமர்னந்த பாஷ்பம் பெருகவுடலபுளகிப்பக்கரஞ்சிரமேற் கூப்பிப்பேரின்பக்கடலிற் குளித்தார்; அப்போதவ்விடத்துள்ளாரெவரும் அண்டர்கோன்றெண்டனாதலினால்கண்டன் மூவடிவும் வெளிப்பட தரிசித்து வந்தார். முனமுனிவரமார் முதலியோர் காணவழனெய்யிற் குளித்து வெயயவினைதீர்த்தவன, எவ்விடத்தவரும் புகழ இந்திரனுக்கிரங்கி யென்னருளினினிருதயஞ் சுத்தமாய் விடப்பட்டாய், ஆதலின் வேண்டு வகேளென்றீசனருள; இந்திரன் அயனாற்றுகிக்கப்பட்ட பரமனே! இத்தினை யாவையுந் தீர்த்தவனே! கொன்றையையும் இலிங்கத்தையுந் வலஞ்செய்வித்தவனே! வாமதேவனான் மூர்த்தி மகிமை ஸ்தல மகிமை கேட்டித்தவனே! சத்தியசிற்கன வடிவைத்தரிசிப்பித்தவனே! யான் வேண்டுவதென்று றைகுவதெயெனறான். அவனை நோக்கி இச்சைபையின் முந்தாறு தேவர்கள் அந்தணராக யென்னப்பூசித்திங்கிருப்பவும் தேவர்களேத்தவும் நிலைபெற்றபோகம் புகித்திங்கிருத்தி, இக்கலியுகம் போய்த்துவாபரயுகத்தில் விசுவ

களை மாவெனைப்பூசிப்பான், அக்காலையின் மூன்று முகத்தோடு கக்காநதி யூனது அவ்விளிக் மூலத்திற்கேன்றி, ஒரு முகத்தாலேழுது வாரவழியாய் நாகலோகஞ்சென்று அங்குறைவோர் குறைதவிர்த்தெம்மைத் தொழப்ப ரவியும்; மற்றொருமுகத்தான் முண்டகனிருக்கும் அண்டகோளகை மட்டு ம்போய் அங்குள்ளாரெமைத்தொழப்பரவியும், அதன் வழி இமையவரோடு ம் எனைப்பணிந்தேகோன நாடாளுதீ, எனக்கபிடேகஞ்செய்யுந் தீர்த்தங் காட்டுதும் அது வரையுமிங்குறை தீ பின்னர் நின் பொன்னாடாளுதீ என்ற ருளினார். பின்னர் அச்சபைக்குரியரான மூன்றுநூறுவர வந்து தொழுது அடிபே மிங்கமர்வோம்; மூன்றுநீ யருள்வாயெனினும் அன்போடுகூட வந் நகர் புரந்து எமையெனனும் புரப்ப வரியாவர் அருள்வாயென; நீயிரிகு கு வேதியராய் வேதநூலெனறிவழுவாது எமமையுந் கொன்றையையுமருச்சிப் பீர், இதன் வடபால் மயேந்திரகிரியின் கீழ்த்திசையிற் கண்ணன எனைய ருச்சிப்பான அத்தலத்தில, சூரியகுலத்தில வந்த மயனென்னு மரயன் பெ ற்ற நளனுக்கொப்பான வாலாமிர்தனென்னும் பெயரான் புலனைந்தை வெ னறவன தன்மந்தை போயபின் தயரதனவனையகற்ற, அவன் பழமையை நீத்தது நன்றென்று என்னையே சிந்தித்துத் தன்மேலிரங்கிய சகோதரி யோடும், இவன் வந்து என்னையு ம வேதியரையும் அருச்சிப்பான் அவனைக் கொடு வந்து இந்நாட்டையளிக்கில் அவன் ஒரு குடை நிழற் கண்ணன்வா ன. இது செய்து இவகிருப்பீராக வென்றருள, அது கேட்டு அவ்வேந்த னைக்கொணாவேமென் மனம் பொருந்தி நந்தியை விடுத்தனர் அக்கணத்தி றசென்று திருப்பார் கடலென்னுந் தீரத்தெழுந்தருளியிருக்கு மாயவனைத் தியானப்பண்ணி, மலைக்கொப்பான அவ்வரசனை யடுத்து உன்னைக்கூட்டி வரும்படி யெனனை விடுத்தனன் என்று சொல்ல, சிறியேனையும் ஒருபொரு ளாதக்கொண்டதோ! வென்று பரசிவத்தின நிருவடிதொழுது அதன் கரு த்தீதவ்வுண்ண மவ்வண்ணமாகுகவேன்று ராசன் கண்ணனிவரைத் தொழ அவா நிருவுளங்கூர்ந்து வாளுங்கேடகமும் கொடுத்து அவ்விடத்திற் போ யரசாக்கிசெய்வாயென்றதுப்ப; அவரைத்தொழுதெழுந்து உலகோர்போற் ற நந்தியின்சென்று, கொன்றையாம் பரனை வாலியைத் தாணுவைத்தரிசித் தான். அரையன இங்கு வந்தனனென்று முனிவர் மறையவர் முதலியோ ர் எதிர் கொண்டு வந்து வரிசைசெய்து, எமையெலாமுறநெறி முறைவழு வாது காத்தருளெனச், சந்தோஷித்து மன்னுயிர்க் கின்னுயிரானவவன்ற ன்றங்கையை வேதவிர்த்தியார்த்தியாகிய வோரந்தனைன் வேட்பக்கொடுத் து, அவள்கீட்டுப்பவிக்கு மருகரோடுஞ்சிறப்பாக வந்நகரையரசாக்கிசே ய்திருந்தனன். அக்காலத்தில், வெள்ளாளை செவ்வாளை யொத்தவனைக் கா ளுக்கொடுத்தருள்வாயென்றபிற்றுதிப்ப, இஹவன் இத்தலத்திற்கு மே ற்காக வொருயோசனை தாரத்திற் பதினொருருந்திரர் சூழத் தவர்பொற்றக கேசவன் வீற்றிருக்கின்றான்; அவனைச் சக்கரநதி வலம் வீருந்; அது கங் கைக்குச்சமானமாம், அதிலொரு நாளுனும் படிந்தவரே மனிதரிற் புனி

தர்; அந்த வட்டாற்றிற் படிந்து கேசவனை யருச்சிக்குஞ் சமயத்திலிவ்வுலக
நீதொழ அவ்விடம் வருவேனென்று கரிக்கறைந்து மறைந்தனன். அது
கேட்டு ஐராவதஞ்சொன்ன வாமநுந்தவஞ் செயப்புகுந்தது. ஏகைமீசா ர
ண்ணிய வாசிகளே! இனி ஆறுமுகன் கதைபுளது அதை யின்ன பிரகாரமெ
ன்று சொல்வது அரியபெரியதாம். அக்கந்தவேள் சரித்தத்தைக் காந்தத்தி
லோர்காண்டத்திற் சுசந்திர மகிமையில் வேள்வி டுலைக்கதையைச் சிவன்
முனைருளினன். 'என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

10௫-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அன்ன தாயினும் வேள்வியங் கிரித்திற னனைத்து
முன்ன தாகயான் றொகுத்துமக் குரைத்ததன் முறைமை
பின்ன தாகயான் விரிந்துணர்த் துவனெனப் பேச
வின்ன தாமென வம்முனி வரர்க்கவ னிசைப்பான். (க)

அன்று கொன்றைமு லத்திலவா சவன்றனி யசுவ-
நின்று மாதவம் புரியநம் பரமனு கினைந்து
துன்று நான்முகன் வடிவமாய்ப் பரியின்முன் றேன்றி
என்று நின்செய லென்றதற் கின்னண நவில்வான். (உ)

ஏர கமெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்
சூர கந்தனை வேல்கொடி சூடைந்ததோர் தோனறல்
கார கம்பெறு நறுஞ்ஞழல் வல்லினைப் கலந்தே
சீர கம்பெற நின்றன னவன்சதா சிவனே. (ங)

வேறு

விந்தவெற் பினிற்சுரர் வியப்ப மான்வயிற்
றந்தமான் மணிதனத் தவத ரித்தென
வந்தவல் லியைத்திரு மணஞ்செ யக்கொணர்ந்
திந்தவேள் வியங்கிரிக் கெய்தும் போதினில். (ச)

தேவனு முனிவருஞ் சித்த சாரணர்
யாவரும் வித்தியா தாரு மேந்தெழின்
முவரும் வந்தவண் முந்தி னாரெனி
லோர்வரு மக்கிரிக் கொப்பென் சொல்வதே. (ஊ)

சோதிமா கம்மணி விளக்குஞ் சூழ்ந்தொளிர்
சோதிமா மரந்தரு சுடருந் தெய்வதச்
சோதிமார் மெய்யொளிப் பிழம்புந் தோமிலாச்
சோதிமா மயமெனத் தோற்று மக்கிரி. (சு)

வானுளோர் சொரிமலர் மழையிற் றண்ணிறங்.
காணுளார் மலர்மழை பொழியக் காரெனத்
தாணுளார் தூந்துமி முழக்கிற் றண்டலைத்
தேனுளா மருவியின் நிரளங் காக்குமே. (எ)

வேறு

நாதத் தும்புரு நாரத கீதமு நடுவே
கீதப் பூவையுங் கிளிகளுங் கீர்த்தனங் கிளக்கும்
போதித் தேவரம் பையர்நடம் புரியுமப் பொழுதே
காதம் றேுகைமா மயிலினத தாடலுங் கலக்கும். (அ)

ஈசன மாலயன றனித்தனி வீற்றுவிற் றிருப்ப
வீச வன்முதற் றேவரு மவணவண் வதிய
நேச வைந்தரு சுரபிசுந் தாமணி நிதியம்
பாச வாகுதித் திரவியம் யாவையும் பரப்ப. (க)

உலகின் மங்கள முகிழ்த்தமெண் வசக்கடோர் துரைப்ப
விலகு நான்முகன் மணவினே முதற்சடங் கியற்ற
வலகில் வாள்வ ரியக்கர்கின் னரர்கள்கொண் டாடத்
திலக வானுதன முனிவர்பன் னியர்குழாஞ் சிறப்ப. (இ)

பொருவி னாட்களுங் கோட்களுஞ் சபங்களாய்ப் பொருந்த
வுருவின் மிக்கவல் லியைமணக் கோலஞ்செய் துவந்து
திருவும் வாணியு மளவளாய்க் கொண்டயன செய்யுங்
கரும வேள்விமுன் னுய்த்தனர் மெய்த்தவர் காண்க. (கஃ)

இருவீர் தமமையுந் தமனியப் பீடமீ தீருத்தி
யொருவ னைமுகன் மங்கல விதச்சடங் சூளுற்றித்
திருங் ரேசனங் குகன்கையில் வல்லிகை சேர்த்தி
மருவு நீர்விதித் தளித்தனன் மறையினுல் வாழ்த்தி. (கஉ)

•முந்தை யாகவன் னியைவலம் வந்ததி மோகத்
தந்தை தாழ்ப்பதற் தொழப்பரிந் திருகையாம் றழீஇக்கொண்
டெந்தை வாவன்னை வாவென வுச்சிமோந் தெடுத்திச்
சிந்தை கூர்ந்தள வளவியுண் மகிழ்ந்ததி சயிப்ப.* (கக)

திசுந்த மெங்கணு மங்கள வாமுத்தொலி திகழச்
சுகந்த வாசனை யண்டரண் டம்மெலார் துவள
வகந்தை தீர்முனி வோர்துதி செய்மண வறைக்கு
ளுகந்து மெல்லனை மீதுவீற் றிருந்தன ருவந்தே. (கச)

ஆதி யாம்பிர மழும்பிர மத்தைவிட் டகலாச்
சோதி யாம்பரா பரையும்வீற் றிருந்தெனத் தேர்ந்து
நீதி யாந்திருக் காட்சிகுண் டிவந்தனர் லிவந்த
சாதி யாமிமை யவருமு வருமருந் தவரும் (கரு)

வேறு

இன்னிய மிசைத்திடு மிசைப்பு மாதவப்
பன்னியர் மணவியல் பாட்டும் வேட்டுவக்
ன்னியர் குரவையுங் கூத்துங் கார்க்குலந்
துன்னிய மணமலைச் சூழ லெங்குமே. (ககா)

இந்துவு மிரவியு மிமைப்பி லார்களும்
வந்துள யாவுமுண் மகிழ மாநிலச
செந்துவும் பழம்பகை தீர்ந்து சேர்தர
முந்துதன் மத்திரு முறைக்கொண் டாடவே. (ககா)

திருமணஞ் செய்தன தினமுஞ் செல்வமே
தருமணக் கோலத்தோ டிறையுஞ் சண்முகக்
குருமணம் புரிதலிற் குவலை யம்மெலாம்
பெருமண மலையெனப் பெயர்பெற் றோங்குமால். (ககா)

ஆம்மலைப் பெருமையா ரறிவர் சண்முகச்
செம்மலைக் கலந்துநித் தியமுஞ் சேவிப்போர் •
தம்மலைப் பட்டர்துகிந் தனையிற் றங்கிய
விம்மலைத் துரந்ததன் விருப்பை நல்குமே. (ககா)

அந்தவேள் வீமலையி லடைந்து சண்முகக்
கந்தவேள் காட்சியைக் கண்க ளான்முகந்
தெந்தவே னையுமுவந் துறைஞ்சு வேரர்க்குளந்
தந்தவேட் கையின்பயன் சாருஞ் சத்தியம். (௨௦)

இந்தமால் வரையீரின் றிடையில் வெற்பெலா
முந்தவே கடந்ததி மோக வல்லியோ
முந்தவேள் விக்கிரிக் கெய்தி யேமணந்
தந்ததா லிம்மலை தனக்கொப் பெம்மலை. (௨௧)

வேறு

நாடின குகன்சிக் திக்க நண்ணின கணைச னஞ்சுந்
நோடின வல்லி யினனோர் மூவரு மொருமித் தன்னாட்.
கூடின தலமுக் கூட்டல் குலவரு வியுமார் தீர்த்தத்
தாடின பேருக் குள்ளத் தவலந்தள் ளாடிப் போமே. (௨௨)

ஆத்தலத் திற்கு மேலோ ரதலபா தலத்திற் செல்லு
மேயித்தலப் பிலமாங் கூவன் மேவுவேற் குமரன்கஞ்சக்
கைத்தலக் கொடியைக் காணுங் காட்சிக ண்ணாடி யின்பந்
துய்த்தலிற் றிகழ்கண் ணாடிச் சோலையென் னுளதோற் சோலை.

சோலைக ளனந்த மந்தச் சோலைகட் கயலே வேடர்
சுலைக ளனந்த மந்தச் சாலைகூட் கருகே மேக
மாலைத் ளனந்த மேக மாலைகள் போலங்கங் கேழ்
வேலைகள் போனின றார்க்கும் வேழங்கு ளனந்த மங்கண். (௨௩)

வேறு

பாங்க ரெங்கணுஞ் சாத்தவா னிடங்களெப் பாலுந்
தாங்க ரும்பெரும் பூதவே தாளத்தின் றுனங்
கோங்க ரும்பிவர் சாரனற் குருபரன் கோயி
லாங்க தற்குமேற் கதன்கிழக் கீசரா லையங்கள். (௨௪)

வேறு

ஆகையா லம்மலைக் கேசென் றண்ணலை
யோகையா லருச்சனை புரிதி யுன்மனச்

சேகையா னதுதீர்த் துறுதி செய்வன்வல்
வர்கையா னென்றய னுரைப்ப வாம்பரி.

(௨௬)

வேதனை நோக்கியான் விலங்கு வேலுடைப்
போதனை யருச்சனை புரிவ தோவென
நாதனுஞ் சபைமுந்தூற் றுவர்க்கு நான்மறை
நீதனுஞ் சுனத்தனை நினைக்க வந்தனன.

(௨௭)

வந்தனை சுனத்தவிவ் வாமப ரிக்குநீ
யந்தநம் மேசிக னுகி வேலுடைக்
கந்தனை யருச்சனை புரியுங் கன்மங்கள்
சுந்தனை தெளிவுற் செப்பச் செப்பினுன்.

(௨௮)

வேறு- வாய்ந்த வேள்விம லையினிற் சென்றுவேற்
சேந்தன் றுளிலர்ச் சித்துச் செழுமறை
யாய்ந்த கந்தன சுவரி னேந்தவா
றிய்ந்த பின்னரிக் கெய்தெனப் போயினுன்.

(௨௯)

போய பின்னர்கல் லியாணப் பொருப்பினிற்
றாய மரவுஞ் சுனத்தனுஞ் சென்றிறை
யாய வேளைய ருச்சித்த சுவத்தினுக்
கேய நன்கருள் செய்ய விருவரும்.

(௩௦)

உன்னு ஞானவ னத்திலன் னேருற
மின்னுமோரிலே வேலனி ருப்பிட
மன்னும் வாசிபு ரமபிர மாபுர
மென்னும் போபெற்ற திவ்வுல கேத்தவே.

(௩௧)

வேறு.

செகமகிழ் கிரோதா யுகத்தகத் தியன்பு சித்தனன் னுகளைய்வ்
வுகத்திற், சுமருள் கமலை பூசனை புரிந்தா டொபர யுகத்தினிற்
சோமன், மகவினைக் கருதிக் கோதைய மெனுமோர் மடுவினைப்
படிந்தருச் சனைசெய், தகமகிழ்ந் தனனிக் கலியுகத் தளகைக் கதி
பன்வந் தனைசெய்தங் கமர்ந்தான்.

(௩௨)

வானவர் முனிவர் ரந்தண ராசர் வணிகரங் கவர்மட மாநத (ஊந்
சாணவ ரபிடே கம்நிவே தனம்பொன் னணிமணி யாடையா பர
தானமே முதலியந் தருச்சனை புரிந்து சந்ததம் வந்தனை செயமெய்
ஞானவை பவமர் தியவளமி யாவு நல்குவன் முருகனென னானம்.

முறுவன்முல் லையதாம் வல்லியை மணந்த முருகனு மங்கள
முருகன், கிறுபையோ டந்த முருகனவீற் றிருககுங் கிரியுமங்
களகிரி யதன்பா, வுறுபவ ரெவரு மங்கள ரூப முன்னுகா ரியமு
மங் களமாய்ப், பெறுபவ ரவர்மங் களபுர மெனும்பேர் பெற்ற
தென் றருந்தவாக் குரைத்தான். (ஈசு)

முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் சசுடி.

யிரு-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்

அப்படியானாலும் வேள்விமலையின் வரலாற்றைத்து முன்னரியாந்தொ
குத்துரைத்தனம், இன்னமுமதை விரித்துரைப்பாமென்று அம்முனிவர்க்கு
சீத்தர் சொலவார் அன்று கொன்றையடியில் வாசவன் குதிரை நன்று த
வம்புரிய, ஈம்பரன்றிருவுள்ளத் தடைத்து நின்கிரியை நன்றென்று அதற்
கியைந்து இப்படி யென்று சொலவான் ஏரகமென்னும் வேள்வியங்கிரி
யாகிய விதன்பார் சூரன்மாற்பை வேல்கொண்டு குடைந்த வீரன் வாசனை
பொருந்திய கூந்தலாபாரத்தையுடைய வல்லியைக்கலந்து அகமகிழ்நின்ற
னன் அவன் சதாசிவனும். சுரர் வியப்பவிந்தகிரியின் மான்வயிற்றவரித்து
வீந்த வல்லியைத் திருமணஞ்செய்க்கொணர்ந்து இந்த வேள்விமலைக்கெய்
தும் போதும், மேவர்முனிவர் சீத்தர் சாரணர் வித்தியாதரர் ஈசன்மால்
அயன் இவர்தனித்தனி வீற்றிருப்ப, வாசவன் முதற்மேவரும் அங்குக்கே யி
ருப்ப, ஐந்தருசுரபிசிந்தாமணி நிறைந்திருப்பத், தம்புருநாரதர் கீதம்பாட,
தேவரம்பையர் நடனமாட, அஷ்டவசுக்கண் மங்கலமுகூர்த்தமுரைப்ப,
ஆகுதித்திரவிய மியாவையும் பரப்பி நானமுகன் மணச்சடங்கியற்ற, அ
ளவற்ற தேவரிபக்கர் கின்னரர் கொண்டாட, முனிபன்னியர் குழாஞ்சிறப்
ப, நாட்களூந் கோள்களூந் சுபங்களாய்ப்பொருந்த, உருவின்மிக்க வல்லி
யை மணக்கொலுஞ்செய்து திருவும் வாணியும் அளவளாவிக்கொண்டு அபு
ன் செய்யும் வேள்வி முன்மெய்த்தவர்காணக் கொடுபோய் விட்டனர். இ
ருவரையும் பொற்பீடத்திருத்தி மங்கலச்சடங்கியற்றிக், குகன்கையில் வல்
லிகையைச்சேர்த்து மறையினால் வாழ்த்தித் தாரைவார்த்தளித்தனன்.
ஓமாக்கினியை வலம்வந்து தந்தை தாய் பதந்தொழ, ஆசையாலிருகையாற்
றழிஇக்கொண்டு அட்பனேவா! அம்மையேவா! வென்றுச்சிமோந்து எடு

த்துத் சிந்தைகூர்ந்து அளவளாவிபுண்மகிழ்ந்து அதிசயிப்ப; திகாந்தமெங்கு
மங்கலவாழ்த்தொலிதிசுழ; சுகந்தவாசனை யண்டாண்டமெண்ணர் துள்ளு
முனிவர் துதிப்ப மணவறைக்குள் உவந்து மெல்லணைமீது வீற்றிருந்தார்.
பிரமமும் அதற்கபினமாய்பரையும் வீற்றிருந்தது போலாம். இக்காட்சி
கண்டியாவரும் மகிழ்ந்தார். பாடுவார்பாடலினொலியும் மாதவப்பன்னி,
பார்மணவியற் பாட்டொலியும் குறத்தியர் குரவை யொலியுமாக வம்மலை
பைக்குழந்தன. சந்திராதித்தர் வாயுமற்றுள்ள செந்துகளிவை தம்பழம்
பகை தீர்த்துமுறைகொண்டாடின. அம்மலையிற் சண்முகன் மணஞ்செய்
தகாரணத்தாற பெருமணமலையென்று உலகம் பேசின. அம்மலையின் பெ
ருமையை யாவரறிஞவார்! அதிற்சென்று வுண்முகனை நித்தியமுஞ்சேவிப்
போர் சூழ்ந்ததுபாரீத்துத் தாம் விரும்பியதடைவார். விந்தகிரிக்கிடையி
லுள்ள மலையெலாங்கடந்து ஸலிலைய மணந்தகாட்சியளித்த விந்தவேள்வி
மலைக் கெந்தயலை நிகர்! கந்தன கணேசன் வல்லி இம்மூவருங்கூடின தல
முக்கூடலாம். அதில் ஓராநின்ற வருவியாம் தீர்த்தத்திலாடினோர்க்குத்,
துன்பத்தன்னாடிப்போம் அதற்கு மேல் புரம் பாதலத்துக்கேரும்படியா
யுள்ள ஒருகூடமுண்டு, குமரன் கையிற்றித்திராநின்ற கொடியைச்சாணுங்
காட்சியார் கணனாடிச்சோலை யென்றொருசோலையுண்டு; சோலைகளனந்த
ம் வேடர் சாலைகளனந்தம் மேகமலைகளனந்தம் சமுத்திரம்போனின்றார்
க்கும் வேழங்களனந்தம் பக்கமெங்கணுஞ்சாத்தா பூதவேதாளம் இவர்தீட
மும், அதன்மேற்குச் சூருபரன்கோயிலு, மதன்கிழங்கிலீச்சராலையமுமுள
து; ஆகையானம்மலைசென்று அண்ணலையருச்சனைபுரிதி, உன் மனவரைந்
தீர்த்து உறுதிசெய்வன் வேலையும்வாகையையுந்தரித்தவன் என்று அயனு
ரைப்பக், குதிரைபிரமனை நோக்கி யானமிருகம் வேலனை யெவ்வாருச்ச
னை புரிவனனை; நாதனு முந்நூற்றுவர்க்காசானான சுனந்தனை நினைக்கவந்
தனன். அவனைநோக்கி இவ்வாசிக்குத் தேசிகனாகி வேலனை யருச்சனைசெ
ய்யும் விதியனைத்துந் தெளிவுறச்செப்பென்று செப்பினான். பரியை நீ வே
ள்விமலையிற்போய்ச்சேந்தன்றானை யருச்சித்து அவனருள்கூர்ந்த பின்னிங்
கெய்தென்று அருளிப்போயினான். பின்னர் கலியாண மலையிற் சுனந்தன்
சொன்னபடி யருச்சிககவப்பரிக்குக் கார்த்திகேயனருளினான். அந்த ஞான
வனத்திற் புரவியும் பிரமனுக்கூடிய காரணத்தால் வாசிபுரமென்றும் பிர
மாபுரமென்றும் பெயராம். கிரேதாயுகத்தில் அகத்தியன் கமலை இவர்
வேலனைப்பூசித்தனர்; துவாபரத்திற் சோமன் மகவினை விரும்பிக்கோதய
தீர்த்தத்தின் மூழ்கி யருச்சித்தான்; கலியுகத்திற் சூடேரன் பூசித்தங்கமர்ந்
தான். தேவர் முனிவர் அந்தணர் அரையர் வணிகர் இவர்மாதர் இவர்கள்
அபிடேக நிவேதனத்துடனும் பொன்மணி அணி ஆடைமுதலிய தான்த்
துடனும் அருச்சனைபுரிய முருகனருளால் ஞானவைபவமாதியவனம் யாவு
ரல்குவன். முருகனுக்கு மங்களம் அவன் வீற்றிருக்கும் வேள்விமலைக்கு

மீங்கள் அநினிடை வசிப்பவரெவர்க்கு மங்கள் அவர் முயலுங்காரியமு.
மங்கள் இப்படி மங்களமே பெறுதலான் மங்கள் புரமெனதும் பேரீபே
ற்றது. என்று சூதரருந்தவர்க்கறைந்தார்.

முற்றிற்று.

பிசு-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

இசைத்த சூதனை நோக்கிமா தவரினி தினிதென்
றசைத்த சென்னியா ரின்னரும் கேண்மினென் மறைவான்
பசைத்த சிந்தைநான் முகன்முத லுகத்தவன் பதியின்
மிசைத்த ழங்கொரி வேள்வியொன் நியற்றினன் விருப்பான். (க)

வரத்தின மிக்கதன் எனர்த்தடந் தாமரை மலரா
யிரத்தி லொவ்வொரு செவ்வித ழெடுத்தெடுத்த தெரியிற்
றிரத்தி லாகுதி செய்யவோ ராயிரஞ் சிறுவ
ருரத்தி லெய்தின ரெய்தலும் வாணியோ மிரைப்பான். (உ)

இந்த மைந்தரை நினமுலைப் பாலளித் தெழிலே
தந்த மைந்துற வளர்க்குதி யெனவவ டாளே
யந்த மைந்தரை யவ்வனம் வளர்ப்பவன் எனவர்கோ
வந்த மைந்தராய்க் கலைவளர் மதியென வளர்வார். (ங)

கலைய னுண்முலைப் பாலமு தருந்திலெக் கலையுந்
தோலுவி லாதுற லரிதரோ பெரிதினஞ் சுதரா.
நிலையி னூர்செள ளம்முத லென்செய னிரம்பி
மலையி னூர்நிதி வணிகரா யணிபெற வளர்நான். (ச)

கண்டு வேதனும் வாணியு மகிழ்ந்தவர் கலப்ப
மண்டு சீரள கைக்கிறை மகந்தர வந்தே
யண்டு மாயிர மாதரை மணஞ்செய வமைத்துட்
கொண்டு மைந்தர்மா தர்கண் ளம்பெற வருள்கூர்ந்தார். (ரு)

•நலம்பெ றும்பெரு மைந்தர்பூத் தந்தைபா னண்ணி
•யீலம்பெ றுந்தமி யேங்கணல் வகைப்பெர்ரு ளென்னும்
பலம்பெ றும்பரி சருளென வாயிரம் பகுதித்
•குலம்பெ றுந்தனி வணிகரா யத்தலங் குறுகி. (ஈ)

நீதி சோர்க்கிங் திரத்தலத் தெய்தியே நீவி
ராத் தாளிலர்ச் சனைசெய்தி செய்திரே லருட்செஞ்
சோதி யிக்குவன் யாவையு மென்றயன் சொல்ப்பார்
மீதி லுற்றவ ரருச்சனை செய்தனர் விழைவால்.

(௭)

வேறு.

ஐந்து மூர்த்தமா யிலிங்கமூ லந்தொடுத் தந்தமும் தமர்ந்
தோன்வந், ஐதந்து மாமுகத் தோடுநின் தறைவனும் மனத்துள்
வறிந்தோய்யா, முந்துவாணிகஞ்செய்தராசம்பொனான் முகனருள்
ருவனமாலு, முந்து மாதூலா முதவுவன் கலைமகன் முழுமணி
தருவாளால்.

(௮)

நீறு கண்டுகை யுஞ்செழுத் தருள்வன்யா னீவிர்கொள் ளுதிர்.
கோட, லூறு பல்பொருள் விற்பலி லெட்டிலொன் றுதிய மாய்க்
கொண்டு, மீறும் வாழ்வுற வாழ்குதிர் மூவரை வேறென நினையா
மந், தேறு மன்பொடும் போற்றதி ரீற்றினிற் தேறும்வி ட்டைவி
ரால்.

(௯)

தொன்று தொட்டுநுங் குலங்களா யிரங்களுந் தொகைவகை
விரியாக, வின்று தொட்டுவேய்க் குழுவென வோங்குமென் றியம்
பிரீ டியமாலம், பொன்று தொட்டுமுப் புரம்பொடித் தவன்மறை
ந் துறைந்தன னவரவ்வா, தன்று தொட்டவண் வதிந்தனர் கமலையு
மவரிடத் தமர்த்தாளால்.

(10)

தனதன் டாமரு கர்க்குவாழ் வானதத் தலமத னாலேயத்
தனதன் மாநக ரென்னுநா மமுமது தரித்தது தவத்தீர்கா
ளனதன் மான்மிய மெளிதலத் திரேதமா மவ்வுகந் தனில்வேத
னனதன் மச்சவா யம்புலா மதுவும்வர் தருச்சனை புரிந்தானால்.

(11)

வேறு.

துவாபர யுகத்தோர் கற்பந் தோன்றவேழ் கடலுஞ் சூழ்ந்தே
யவாவருந் துருவ மண்ட லத்தள வள்வ வார்த்தே.
திவாவரும் போது பாரிற் செனங்கயா வரும்வே ரீஇமா
தவாவர வேத வென்ற தானுமா நகரைச் சார்ந்தார்.

(12)

அருட்கட லாய தாணு வுருள்கொட்டம் கமர்ந்தா ரங்க
ணிருட்கட லாதி யான வேழ்கடல் வரல்பார்த் தையன்.
மருட்கட லகற்றுந் தன்கை வன்னியை விடுப்ப தன்னிப்
பொருட்கட லூரி போயப் புனலறப் பொசிக்குப் போது. (கங்)

அடரெரி யீடுவ தென்னன் மலைகட லேழு மாநிச்
சுடரவன் றனைவி னுவச் சுசீந்திர நாதன் கையிற்
படரெரி யாகுநீரப் பதிப்புருந் திறைஞ்சி லீந்த
விடரெரி நீற்கு மென்ன வெழுந்தவ ளரிமம்பி னெய்தா. (கச)

எய்தியேழ் மறையோ ராயவ் வேழ்கடல் களுந்தம் பேரான்
மைய்திகழ் வாவி தந்தவ் வாவிபுண் மூழ்கி யூழிச்
செய்திக ளகல வெய்தாய்ச் செய்தன தவமஸ் வாவிக்க
கைகிகீந் தானம் யாதென் றறைதிரே லறைகு வாமே. (கரு)

உன்னுறு புன்த வாவிக்கீழ்புறத் துவாரி தாணு
முன்னுறு வன்னி மூலை முதுகன்ன லாழி யீசன்
மன்னுறு சபைக்குத் தெற்கு மதுக்கட லதற்கு மேற்கார்
தன்னுறு நெய்யின் வேலைத் ததித்தட மதன்மேல் பாலாம். (கசு)

ஆங்கதன் வடபாற் பாலா மத்திய தனக்கு வாயுப்
பாங்கரிற் பினற்சிந் தாமிப் பூழ்பரத் தானைச் சூழ்ந்து
தாங்கீழ்மழ் வாவி மூழ்கிற் சந்தவா ருதிக்குண் மூழ்குந்
திங்கறு பலன்வந் தெய்துந் திண்ணமென் மெண்ணு வீரோல். (க)

விமலமகர் தாணு வுக்கு மேற்கோர்மா முனிதன் பாஸாற்
கமலமாந் தீம்பா னல்கு மழுதமாக் கடலை யண்ணல்
கமலமாந் கண்ணு னேனக்கிக் கருணைகூடர் தெழுவ ராகி
மூமலமாந் கருவே நோற்பார் முன்புவந் துவந்து சொல்வான். (கி)

தவம்புரி கடல்க ளரமந் தனர்களை கேண்மி னம்பா
ன்வம்புரி விச்சுவ னன்ம னன்னுந் வ னண்ணிக் கீழ்பாற்
சிவம்புரி யுவரி வேலை வேலையின் நிசையிற் மெண்ணீ
ரவம்புரி யாறு சென்னிக் காட்டுவ னாட்டும் போது. (கி)

அன்னநன் னீரை யுங்கட் கருள்வன்மா சகல வென்றான்
முன்னவ னப்போ தீசன் முன்னர்விச் சவுகன் மன்றான்
மன்னவ னவனை நோக்கி மதிவலாய் நீபோய்த் தென்பாற்
முன்னுவே லையிலோர் தீர்த்தந் சோற்றும்வா னுற்று வாயால். (1)

நாந்தின மாடுந் தெண்ணீர் நன்னிலத் தூடே யோடிப்
போந்தின நீர வேலை புகவதும் புனித ராடித்
தாந்தின கரன்போற் சுத்தந் தான்பெறப் புரிதி யென்றே
காந்தின வெளியான் விச்சுவ கன்மனுக் கியம்பி னானே. (உக)

அவ்வண்ணஞ் செய்கின் றேனென் றடிதொழு தமல னான
செவ்வண்ண லிங்கத் தாட்டிந் தீம்புனன் முக்கூ ருகி
யுய்வண்ண முப்பார் செல்ல வுன்னின னுன்னுந் தன்மை
யெவ்வண்ண மிவ்வா றேழு விழைவர்போன் மெழுந்த மாதோ

ஒன்றுமே லுலகிற் செல்லு மொன்றுகி ழுலகிற் புல்லு
மொன்றுதெற் குவரிக் கேரு மும்பரு முரகர் தாமு
மொன்றுநீ ரெய்து மார்க்கத் துற்றுமுப் பொருளுந் தாமா
மொன்றுகண் மியந்தோ மிங்கென் றுறைவரவ் விழைவ ரெல்லாம்

தேங்குதெற் குவரிக் கேருந் தீர்த்தமுந் தானுப் பேர்பெற்
றோங்குமங் கதனிற் றோய்த்தோ ருன்னின துறுவார் மூன்ன
ராங்குநின் றிறைஞ்சும் வேலை யந்தனார் தமைத்தார்க் கொன்னை
தாங்குசெஞ் சடையோன் பார்த்துஞ் சஞ்சலந் தவிப்போங் கேளுந்
மின். (உச)

உங்களுக் காகத் தென்பா லுவரியின் கரைக்கோர் தீர்த்த
மங்கள வினிற்செய் வித்தோ மாதிரைக் கவிவா ரத்தின்
மங்கள முறையா மாடு மணிமுடிப் புனலாங் கெய்து
துங்களன் புறவன் னீரி னொடியினிற் படிசூ லீரே.. (உஊ)

படிந்தநீ ரெழுந்த மார்க்கம் பார்த்ததின் வழியிங் கெய்தி
முடிந்தபி னமுத லிங்க மூலத்தி லெனைக்கண் டின்ன
றடிந்துமெஞ் ஞானச் சோதிச் சபையையுந் தரிசிப் பிசேர்
கடிந்தநீ நீங்கு முன்போற் கடல்களுங் களிப்போ டோங்கும் (1).

வேறு.

இந்த வண்ணநீ ரெய்துதி ரெனத்தொழு திறைஞ்சி
யந்த வண்ணமாங் கெய்தியப் புனல்பந் தந்நீர்
வந்த வண்ணமன் னகருநீஇத் தானுவை மன்றச்
சந்த வண்ணலை வணங்கியே வலம்புரிச் சங்காய். (௨௭)

வந்து ஞானவா வியிற்புருந் தாதியை வழிபட்
முந்து சேகரன் கருணைபெற் றுழியர் மெழுவர்
சிந்து வாமவ ரிடத்தகன் றளர்களாச் செயலா
லந்த மாநகர் சங்ககேத் திரமென லாகும். (௨௮)

ஆய லிங்கத்துக் கைந்துகூப் பீடுதூர முந்தான்
சேய தன்மகேத் திரமதி னுன்கவாந் திசைக்கண்
யே கைமூழ மாயிரஞ் சதாசிவ சொருப
மேய மேலவ ரடியிடா ரத்தல மிசையே. (௨௯)

திதின் மைக்கடற் றுணுவின் நீர்த்தத்தின் நீர்த்
தாதி சத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந் தமர்ந்தா
ளோதி லற்புத மச்செயல் கேண்மினென் றொளிசேர்
சோதி யைத்தியா னித்துரை செய்குவன் சூதன். (௩௦)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௨௦.

பிசு-வது கங்கை யுற்பத்திச் சருக்கம்.

எம்மை நோக்கி இனிதினி தென்றசைத்த சென்னியை யுகையமாதவ
ரே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்கின்றார். முதலுக்கத்தில் நான்முகன்
ன் பதியில் விருப்பால் ஒரு வேள்வியற்றினன்; அதிற்றாமரை மலராயிர
த்தினொவ்வோரிதழாக வாருகியெய்ய, ஆயிரஞ்சிறுவர் அவனுரத்திறேன்
றவும் வாணியைப்பார்த்து இந்த மைந்தரை நின்முலைப்பால் கொடுத்து அழ
காகவளர்க்குகியென; அவ்வாறவன் வளர்க்கக்கலைவளர் மதியெனவளர்ந்து,
கலைமகன்முலைப்பாலருந்தினமையிற் சகலகலைகளுந் தரித்து, ஐாதக நாம
கர்னவேதன சிகர யஞ்ஞோபவீத முதலியகருமஞ்செய்து தீர்த்து மலைபடு
மொருள்வணிகராயணிபெற வளரும்போது, வேதனும் வாணியும் பார்த்து
மகிழ்ந்து, இவர்கூடியிருத்தற்குச் சிறப்புப்பொருத்திய அழகைக்கிறையான
குபேரனை யாயிரமார்த்தை மகட்கொடையாக முணஞ்செய்வமைக்கச்சம்
முதித்துநல்க, மைந்தர் மாதர் நலம் பெறவருள் கூர்ந்தான். அந்நலம் பெ

ற்றமைந்தர் பிரமனிடஞ்சென்று யாங்கள் நால்வகைப்பொருளின் பலன் பெறும் விதம் அருளின; நீவிர் ஆயிரம்பு குதிக்குலம் பெறும் வணிகராய் ச் சுசீந்திரமடைந்து சசிதரன் பாதத்திலருச்சிப்பிரேலி யாவையும் அருள்வானென்று கூற; உலகத்தில் வந்து அவ்வாறுசைவி னருச்சனை புரிந்தனர். பஞ்சமூர்த்தமாய் விளங்குமில்லிகத்தினடிதொடுத்தந்தம் வரையமர்த்தோன் ஐமுகத்தோடுந்தோன்றி தும்மனத்துளதறிந்தேழ் வானிகஞ்செய்யுந் திராசும் பொன்னும் நான் முகன் அருள்வான்; உயர்ச்சி பொருந்தியது லாம் மாதவன் அருள்வான்; கலைமகன் முழுமணியருள்வான்; நீறுகண்டுகை ஐத்தெழுத்து இவற்றையாம் அருள்வேம்; நீவிர்கொள்ளும் பொருளிலெட்டிலொன்றி லாபங்கொண்டொழுவீர், மூவரையும் வேறென்று நினை யாமலன்பொடுபோற்றுவிர், வீடடைவீர்; பரம்பரையாகவுங் சன் குலங்களா யிரமூர்த்தொகைகளை விரியாக மூங்கிற்கூட்டம்போற் பெருகி வளருமென்றருளி முப்புரம்போடித்தவன் மறைந்தனன். அன்று தொட்டவன்வதிந்தனர்; கமலையும் வரிடம் வதிந்தான். தனதன்மருகர் அத்தலத்தில் வாழ் தலாற்றனதன் மாநகரமென்று பெயராயிற்று. திரேதாயுகத்திற் பிரம தேவன் மகன சுவாயம்பு மதுவந்தருச்சனை புரிந்தான். துவாபரீயுகத்தோர் சூற்பந்தோன்ற வெமுகடலுஞ் சூழ்ந்து தருவமண்டலத்தளவளாவியார்க்க, உலகத்துள்ள சிவர்களியாடும் பயந்த தூணுமாநகரைக்கிடீடி அக்கடவுளினருளைக் கொண்டங்குவதிந்திருந்தார்; அவ்வுனமிருக்கையில் அத்ததிவரணைக்கித் தூணுதன்கை வன்னியைவிடுப்ப, அது கடலினைப்புன் லறப பொசிக்கையில் அவ்வெப்பத்திற்காற்றது இஃதென்னையென்று சூரியனைக் கேட்க, அவன் சுசீந்திரத்தண்ணல் கரத்தெரி, நீவிரப்பதி புருந்தப்பதியை யருச்சிக்கிறீருமென்றியம்ப, உடனே பெமுகடலும் ஏழுமறைபவராய்ப் போய்த் தம்பேராலேழுதடாகந் தோன்றுவித்து அதின் மூழ்கிமுனசெய் வினையகலத்தவமியற்றினர். அவ்வாவியினிடமாவது ஞானதீர்த்தத்தின்கிழக்கினுவர்க்கடல் தென்கிழக்கிற் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் கிதங்கின்புதுக்கடல் அதன் மேற்கினெய்க்கடல் அதன் மேற்கிற் நயிர்க்கடல் அதன் வடக்கிற் பாற்கடல் வாயுமூலையினல்லதண்ணர்க்கடலாம். இப்படிச்சூழ்ந்துள்ள சத்ததீர்த்தத்தின் மூழ்கிற் சத்த சாகரத்தின் மூழ்கின பலன் வந்தெய்தும்; இது நிச்சயம். தூணுவுக்கு மேற்குள்ள பாற்கடலை யண்ணல் கண்ணுணைக்கிக் கருணைகூர்ந்து அவ்வவ்விடத்திற்றவஞ் செய்யுமெழுவர் முன்றோன்றி, யந்தணரேகேண்மின! நம்பிடம் விச்சவகன்மன்வந்து கீழ்பா லுள்ள நெளிந்த நீரை நமது கிரகிலபிடேகஞ்செய்யும்போது அத்தீர்த்தத்தை னுக்கட்குருளுவேம், என்றார். அப்போது ஈசன் முன்விச்சவகன்மன்வரஃ அவனைக்கோக்கி மதிவலாய்! நீ தென் சுழுத்திரத்திலோர்தீர்த்தத் தோற்றுவிப்பாய், யாந்தினுமாமடியதீர்த்தஞ் சுழுத்திரம்போய்ச்சேரவும், அதிற் புனிதராடித்தினசுரன் போற் சத்தமுறவும் இயற்று தியென்றருள; அவனும் அவ்வண்ணஞ்செய்கிறேனென்றடிதொழுது அபிடேகதீர்த்த மூன்று கூறாய்ச்

செல்லவன்னின். ஒன்று மூலிறைவரானதுபோல், ஒன்று மேலுலகத்
து மற்றொன்று மேலுலகத்தும் வேறொன்று தென்சமுத்திரத்துமாகச் சென்
றது தேவர்களு நாகர்களு மொன்றுசேர்ந்து தீர்த்தஞ் செல்வழிச்சென்
று, முப்பொருளுந் தாமாமொருபொருளைத் தரிசித்தாய்ந்தோமென்றங்குறை
ந்தார். தென்கடலுக்குச் செல்லுநீர்த்தமுந்தாணுபெயரைப் பெறுவனங்
கிறது. அதின் முழுகுவோர் கருதியதடைவார். முன்றவஞ்செய்யந்தனை
ரைத்தாணுநோக்கி னஞ்சஞ்சலந்தவிர்ப்பெம்; உலகட்குகத் தென்சமுத்திர
க்கரையில் ஒரு தீர்த்தமியற்றினோம்; ஆதிரையினுஞ் சங்கிரவாரத்தினுமியா
மாடுநீர்த்தந் தென்கடற்கெய்தும்; அதிலிங்கனத்தே முழ்கி அதன் மூல
மும் அமிர்தலிங்கத்தின் மூலமுமெஞ்ஞானச்சபையும் தரிசிப்பீராகும் ரகித்
தவக்கினி நீங்கும். இப்பிரகாரநடமினென்றருள; இறையைத்தொழுது அ
ப்பிரகாரமதின முழுகித்தாணுவைவணங்கி வலம்புரிச்சங்காய் வந்து ஞான
வாவியிற்புகுந்து ஆதியை வழிபட்டு அதன் கருணைபெற்று ஏழுகிந்துந்தத்த
மகிட்டுச்சென்றன. இக்காரணத்தால் அந்நகரத்துக்குச் சங்ககேஷத்திர
மென்றுபெயராம். அப்பேர்ப்பட்ட இலங்கத்துக்கைந்து கூப்பிடுதாரந்
தான் தன் மகேஷத்திரம்; அதனுக்குதிகையினுங் கைமுழுமொன்றுக்காயி
ரஞ் சநாகிவலிங்கமாம். சத்துக்களவ்விடத்திற் காலவையார்கள். சூற்ற
மற்றி தென்சமுத்திரத்திற் சங்கமஞ்செயகின்ற தாணு தீர்த்தத்தில் ஆகிசத்
தியாய் கன்னிகை தவம்புரிந்தமர்ந்தான். அவ்வற்புத்ததைக் கேண்மினெ
ன்று சோதியைத்தியாசித்துச் சூதர்சொல்கின்றார்.

முற்றிறறு.

யௌ-வது கன்னிமா குமரிச் சருக்கம்.

ஓதும் வெள்ளியங் கிரியின்முன் னோள்முத லுலகத்திற்
போது வானவர்க் குமையொயி முவந்துமெய்ப் போத
மீது கீகண்மினென் றிசைத்தன னந்தநா ளிமைய
மந்து கன்னிகை யாயருச் சித்தனன் வரனை. (க)

புட்ப கரையென் றொருதிரு நாமமும் புனையாத்
தட்ப மாரய னுணந்த வெள்ளமஞ் சனமாத்
திட்ப நாகிச்ச வாசமும் வாசமாச் சிறந்த
நட்ப னுர்த்துநன் னகையொளி மலருமா நண்ணு. (சு)

.மெய்யி னுற்றவுண் மகிழ்ச்சியுந் தூமத்தின் விதமா
.னியி னுற்றவாள் நிழியொளி தீபத்தின் மயமாத்
துய்ய நற்கணை நாவமு தத்தினிற் சுவையாச்
செய்ய நற்செவி மூலத்தி னோதைவாத் தியிமா. (கூ),

பூசை யிந்தவா நீசனைத் தானனப் போதி
லாச்சை யோடென தன்னேமூன் றுகம்புரிந் தனளா
லோசை யின்னுரு வானவ னெதிர்ந்தன னுரைப்பான்
காசை நீசெயும் பூசையிங் கார்செயக் கடவார். (ச)

உனக்கு வேண்டிவ தென்னென வுனைவிடா துறவே
யெனக்கு வேண்டிவ தென்றன னென்றலு மிறையுன்
றனக்கு வேண்டிவ தளிக்குவ னினனநீ தனிததென்
மனக்கு வேண்டிய பூசையிங் வாறுசெய் வாயே. (ரு)

வேறு.

ஆயிரஞ் சதுர யுகமொரு பகலா மயற்கவர் பதினமரங் கிறக்
கின், மாயவற் கொருநாழிகையதா மந்த மாயர்பன் னிருவர்போ
ங் காலை, யோய்நாநு நிமிட மாமெமக் கப்போ துருத்திர னெனும்
பெயருறுவே, னேயமா தவஞ்செய் யவ்வள வுனையா னெய்துவன்
றவஞ்செயற் கிடமே. (சு)

கேடுருத் தெற்கு ஞானகா னனத்திற் கீழ்திசை கடற்கரை
யிதிற்சென், நீடுரு வாணன் றனைவதைத் தொருகை யிடையிடை
ச் சேர்த்திமற் றெருகை, வாடுரு மாலை தாங்கவங் விடத்தில் வை
குதி மாதரோ ரெழுவர், நாடுரு வின்னைச் சூழ்தர நீயு நற்றவ
மியற்றுதி நானும். (ஞ)

பூரண சபையுட் பிரமசா ரியுமாய்ப் பொருந்துவன் றிருந்
திழா யெனநின், றூரண முதல்வன் சொலத்தொழு துடனங் ககன்
றுதென் கடற்கரைக் கணுகிக், காரண கன்னி யமர்ந்தன ளதனற்
கன்னிகா கேத்திர மெனவேழ், தாரணி புசமு மித்தலத் தனிற்
நீர்த் தழும்பதி னெருவகை யுளவால். (அ)

திணிகொள்சக் கரஞ்சா வித்திரி காயத் திரிகலை ஷாணிகள்
னிகைமா, கணபதி தாணுப் பிதிர்பிதிர் பிரமங் கமழ்சிலை யெனப்
பதி னென்றாய், மணமுறு தீர்த்தங் களிற்படிந்தவர்க்கு வல்வினை
யெய்துபா தக்க, எனைவுரு தெழுமூன் றுந்தலை முறைபுள்
ள்வர்களுங் பரகதி யடைவார். (ஊ)

தன்னிகர் படைத்த வேழமா தாங்கள் சகலமு முயிர்த்தமா
தாலும், கன்னிகை தனக்கே வற்றொழில் புரியக் கதிர்மணிப் பீடம்
தன்னே, துன்னிய வழிவ மொருபகற் கொண்டு தொழுதுபின்
றுதித்துட னினைத்து, மன்னிய மனிதர் மனிதரோ வன்று வா
னவ ரானவ ரவரே. (10)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௩௩.

யௌ-வது கன்னிமாகுமரிச் சஞ்சகம்

இரேதாயுகத்தில் வெள்ளிபங்கிரிபருவத்தில் எம்மண்ணலுமையோடு
தேவர்க்கட்குச் சிம்கனஞானத்தைக் கேண்மினென் றுபதேசித்தான்; அக்கா
லத்திலிமயமாது கன்னிகையுருக்கொண்டு புட்பகாசையென்னு நாமத்தோ
டு தன்னாய்கனை, ஆனந்த பாவ்பமேமஞ்சனமாகவும் சுவாசமே வாசமாக
வும் நகையேமலராகவும் உண்மகிழ்ச்சியே தூபமாகவும் மைவிழியொளி
யே தீபமாகவும் இரசனையேயறுசுவைப்பதார்த்தமாகவும் சரோத்திரமே
வாத்தியமாகவும் கொண்டு ஐமுகததாமரையில் ஆகையோடு மூன்றுகம்பூ
சைபுரிந்தான். ஓசையுருவானவனமுன்றோன்றி நீ செய்யும் பூசை யிங்கார்
செய்யுல்லார்! உனக்கு வேண்டிவதென்னையென்றருள்; இடைவிடாதுள்
டோட பின்னமாயிருத்தலேவேண்டுமென்றான். அவனை யிறைவன் இன்
ன நீ யேகாந்தமாயென் மனதுக்குவேண்டிய பூசையிவ்வாறுசெய்யில் உண்
க்கு வேண்டிவதளிப்பனென்றருள்; ஆயிரஞ் சதுராயுகமயற்கொருபகலும்,
அயனிற்பதினமர் தஞ்சி னரிக்கொருகழகையாம், அவரிற்பன்னிருவரொழி
யிலெமக்கொருநிமிடமாம், அப்போதுருத்திரனென்னும் பெயாபெறுவே
ன் அதுவரைமாதவஞ்செய் யானுனையெய்துவன்; தவஞ்செய்தற்கிடந்தெற்
கெஞானகானந்தின் கீழ்த்திசைக்கடற்கறையாம், அதிற்சென்றிருகை
கூப்பி வாடாத மணமாலை தாங்கச்சத்தமாதர். சூழ்ந்திருப்பத்தவயிற்றுதி;
யானும் பூரணசடைக்குட் பிரமசாரியாயிருப்பேன், என்று முதல்வன்
மொழியவணங்கியங்கமர்ந்தனன். அதனும் கன்னிகாசேஷத்திர மென்று
பேர்பெற்றது. அதில் சக்கரடி சாஸித்திரி காயத்திரி சிலை வாணி கன்னிகை
கணபதி தாணு பிதிர் பிதிர் பிரமம் சிலை என்று பதினொருவகைத்தீர்த்தமு
ளது. அதிம்படிந்தார்க்கு வல்வினையும் பாதகங்களு நீற்கும்; மூவேழ்தலை
முறைவறையும் பிரகதியடையும். சத்தமாதாக்கள் சகலமும் பெற்றமர்தீர்.
வாங்கன்னிகைக்கு ஏவற்றொழில்புரியப், பிரகாசம் பொருந்திய நவரத்தின
சிழ்மாசன மீது அன்னையொளிருங் காணியை யொருபகல கண்டு தரிசித்து
ப்பின்றுதித்து உட்டலை நீனைத்து நிலைபெற்ற மனிதர் மனிதரோ! அல்ல;
வானவர்தான்.

முற்றிற்று.

10 அ-வது அகத்தியன் பூசைச்சருக்கம்.

சென்னி னையநதுடைச் செம்மலை யுன்னிய
கன்னி தன்மையைக் கட்டுரைத் தாமினித்
தன்னி னையந்த் தமிழ்முனி தாணுமுன்
றுன்னி யர்ச்சனை செய்தது சொல்லுவாம். (௧)

தெக்க ணத்திசை செல்லென வன்றவன்
முக்க ணத்தன மொழியப் டொதியினி
லக்க ணத்தில கத்தியன் போந்துல
கெக்க ணத்தரும் வாழ்த்தவி ருந்தனன். (2)

அங்கி ருந்தவ னாகிச சீர்திர
மிங்கி ருந்ததெ னரினேத் தேகியே
கொங்கி ருந்தபொற் கொன்றையி னான்வலப்
பங்கி ருந்து பனிமலர் தூவினான். (௩)

ஆறு திங்கள் ருச்சனை செய்துபின்
னேறு தங்குமி றைவன்வந் தெய்தினான்
கூறு கும்பமு னிகரங் கூப்பியே
பூறு சிகையோ டொன்றுவி னாவினான். (௪)

இத்த லந்தனி லென்பெய ராலொரு
சித்த லிங்கபி ரதிட்டை செய்வனென்
கைத்த லங்கொ ட்மைத்திது காண்பிர
மத்த னஞ்சம்ம தத்தலங் கேளெனா. (5)

கிளக்கு மித்தலத் திற்குக் கிழங்கொளி
விளக்குவ் கன்னிகை தானத்தின் மேற்குள
கிளக்கு மொன்றைய மைத்திடென் றாருயிர்.
வூளர்க்குந் தாணும றைந்துறைந் தானரோ. (6)

முண்ண வன்சொன்மு றையகத் தீசுர
மென்ன வன்னவி டத்தொரு லிங்கத்தைத்
தன்ன தாகவுந் தாபிதஞ் செய்துபின்
பன்னி சண்டெ ரிதிக டம்மையு. (௭)

ஆறி ரந்தண ராகவங் காக்கியன்

பூழ் தன்பெய ரோடையொன் னாங்கமைச்

திறில் பூசையி யற்றினா னென்றன்னேன்

கூறி னானக் குலமூனி வேராக்கெலாம். முற்றிற்று. (அ)

ஆகத்திருவிருத்தம். ௫௩௮.

௩௮-வது அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

பஞ்சமுகமுள்ளகடவுளை நினைந்து தவஞ்செய்த கன்னி சரித்தையுரைத்தாம், இனியகத்திய முனியருச்சுனை செய்ததைச்சொல்வாம் முக்கணன் மெக்கணஞ் செல்லென்ற மொழியையுட்கொண்டு, அக்கணத்திலகத்தியன் பொதியையிள வந்து சுசீந்திரமீன்கிருக்கின்ற தெனக்கருதி, பொறகொன்றையன உலபபாலிருந்து பன்மலரானருச்சித்தான். ஆறுமாதமருச்சுனை செய்தபின் னேறுதங்குமிறைவன்றேனற; சும்பமுனிகுரங்கூப்பி இத்தலத்திலென பெயராணோரிலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டிமென, அதற்கத்தனைகத்தலமமைத்து இதன் கிழககும் கன்னிகுமரிக்கு மேற்கு மானமத்தியவிடத்திலமைத்தி பென்றருளித்தாணுமறைந்தனன் அவ்வாஞ்ஞையின்பழ ஆகத்தீசுரமென்றோரு தலமுண்டாக்கி, அதிற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, பன்னிரண்டு சூரியரையும் ஈராரந்தணராக்கித், தன் பெயராணோர்தீர்த்தமுமமைத்துப், பூசைசெய்தனனென்று முனிகணங்களுக்கூச்சுதா விளம்பினார்.

முற்றிற்று

௩௯-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

சாற்று கன்னிதன் றுனத்துக் குமிடற்

மஃற்று ஞானைவ னத்திற்கு ளுப்பணே

தோற்று சித்தவ ரைச்செயல் சொல்லெனத்

தேற்று மனபர்க்குச் செப்புவன் சூதுனே. (க)

வேறு- நாடியற் கைலையை நணணி யொன்பது

கோடிசித் தர்கண்மறைக் குழகற் கண்டுகொண்

டாடியற் புதவெம தல்ல றீரென

நீடியற் கையுத்தனி நிகழ்த்து விரென்றான். (௨)

தீயதீர் னவர்களெத் திசையு மாயின்

சாரீயதா லோரிடத் துகற லுக்கரி

தேய்தா னவர்விழிக் கெய்தி டாவகை

மேயதோர் செயறா வேண்டு மென்றனர். (௩)

கானமார் தென்கடற் கரையிற் றுணுவின்
 றுன்மா மதன்கிழக் காகத் தன்னிகர்
 மானமாம் பூரண வரையொன் றுண்டதி
 லானமா மூலிக ளனைத்து முண்டரோ.

(ச)

விண்டி மக்கிரி மேவி யம்மருந்
 துண்டிஞ் சித்தியெய் துறுமுற் றேருமைக்
 கண்டிட விரிதுமக் கவரைக் கண்ணலா
 மண்டி மங்கணென் றண்ண லோதினன்.

(ரு)

ஆங்கக னைசிலம் படைந்து சித்தர்க்
 டாங்கண பேதியார் தடமும் பூரண
 வேங்குபுட் கரணியு முடன்கண் ணேகலார்
 தேங்கவுட் டடங்களுந் தெரிநதுண் டானரோ.

(சு)

உண்டிசித் தியையடைந் துற்ற தன்மையால்
 விண்டிசித் தக்கிரி யெனவு மேவுமாற்
 பண்டிந் றசரதன பாலன் சேனையை
 மண்டிபோ ரரக்கர்கோன் மடித்த வாற்றினால்.

(எ)

அன்றுமா ருதியகன் றவுட தக்கிரி
 யொன்றுகொண் டெவவ னுற்ற சித்தர்க்
 ணின் றுநீர் வருணனை வேண்ட நீடிரு
 மின்றுபோ தெழுமழை கொரிவித் தானரோ.

(ஊ)

சொரிந்தகார் நனைப்பவே தேற்று மாருதி
 தெரிந்தமெய் யுதரிடச் செங்கை வெற்பினின்
 றிரிந்தநல் லவுடக மெங்கும் விழ்தலாற்
 புரிந்தசி ரவுடதப் பொருப்பு மானதால்.

(கூ)

தொக்கிருங் கலியுகந் தனிவேர் சூத்திரன்
 வக்கிர னென்பவன் மருவுஞ் சித்திகா
 னக்கிரி வந்தடைந் தன்னன் காதலான்
 மிக்கினர் வக்கீர வெற்பேன் றேறுவார்.

(உ)

கிகரீ டவுடதச் சிலம்பின் மேன்மைகையப்
பதரவே யரிதுமுன் பரசி ராமன்முன்
மகரலார் குழலுமை தழுவுந் தானுமைப்
புகரற வர்ச்சனே புரிந்த தோதுவாம்.

(கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ஐசக.

ஐச-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

கன்னிமாருமரிக் கிடப்பாலாடியும் ஞானவனத்துக்கு மத்தியாகியுமுள்
ள சித்தபருவத மகிமையைச்செப்புரெனச்சுதர் சொல்வார். கவகோடிசித்
தர் கைலையையடைந்து மறைமுதலைத்தொழுது அற்புதனே! தீயதானவ
ரெத்திசையும் பரவியிடறுத்து கின்றனர்; அவர் நயனத்துக்கெட்டாத
செயலளிப்பாயென்று விண்ணப்பிக்க; அத்தன் மேற்காட்டியசித்தவரை
யையுனர்த்தி அதின் மூலிகளைத்து முண்டி அங்கடைந்து மருந்துண்டு
உம்மை யொருவருநோக்கக்கூடாமலு நீவிர்வரைபும் பார்க்கக்கூடவு
முள்ள சித்திபெற்று வசிப்பீரென்றருளினார். உ! நே யக்கிரியடைந்து;
பேசிக்கின்ற தடும் புட்கரணியும் லுகனைத்துத் தேங்கு மெளடதங்களு
ந் தெரிந்துண்டு சித்திபெற்றனர். அதனால் சித்தகிரியென்று பேர்பெற்றன
மூன்றொருகாலிராமன் சேனையை இராவணன் மடித்ததான் மாருதி
யெளடதகிரியைக்கொண்டுவர, அங்கிருந்த சித்தர் வருணனைவேண்டச், ச
த்தமேகைகளுஞ்சொரிந்தன; மடிந்த சேனையெழும்படியாக வெற்பினின்
றுமழையானெளடதம் வீழ்தலான்மருத்து மலையென்றுபெயராம். இக்கலி
யுகத்தில் வக்கிரன என்னுமொரு குத்திரன் சித்திக்காக வங்கடைந்தான்;
அதனால் வக்கிரகிரியென்றுமாம். உயர்ந்த விம்மலையின் மகிமையை யிய
ம்பவரிபதாம். இனிப்பரசிராமன் றுணுவையருச்சித்த கதையோதுவாம்.

முற்றிற்று.

உல-வது பரசிராமன் பூசைச் சருக்கம்.

பெருமை மாமுனி யியமதக் கனியொரு பிண்ட
முரிமை யாயமைத் திரேணுகைக் களித்தவ னுதரத்
தருமை யாயரி் தோன்றியவ் வரியிமா சவஞ்சேர்ந்
திருமை மர்தவஞ் செய்துபின் கபிலை செலய்தி.

(க)

அண்ண லைத்துதி செய்யவென் னய்யவுன் னகத்து
ளெண்ண லைப்பக ரெனப்பகர் வானெனக் கெதிரா
நண்ண லர்க்கொலை செய்கவென் றனைவெல்க நாடென்.
அண்ண லுத்தினை யுரைக்கவவ் வுரைக்கா னுரைப்பான்.

(உ)

நினது செய்கைமற் றெவையுமென் செய்கைகா னீயுன்
மனந் தியற்கையென் னியற்கையென் போன்மழுத் தாங்கி
யுனது ளப்பரி செப்பரி சப்பரி சுளுற்றென்
மனத கற்றுவா ரெவரென வரமளித் தகன்றான. (ஈ)

கரத்தி லேபடை தூரித்தவெந் தரையெலாங் கழிந்து
வரத்தி லேயுயாந் தொருவரு மெதிரிலா மையின
லுரத்தி லேமிசுத் தவன்கையீன மழுவையோங் கொலியம்
பரத்தி லேவிடுத் தகற்றியப் பாரெல்லாம் பாரா. (ச)

வுளம யேந்திர கிரிக்குமேற் கனைத்துமா மறையோர்
கொளவு மீயந்துபின் னம்மயேய் திரவரைக் குறுகா
வுளம தோய்த்தழி மிசூந்துவேந் தரையெலா முயிருண
டளவி னீண்டபா தகஞ்செய்தே னென்றுள மயர்ந்தான். (ஐ)

லூந்தக் காதரந் தீர்வதெப் பரிசென வெண்ணி
முந்தக் காசிபன ற்ணையடைந் தித்துயர் மொழிய
வந்தக் காதரந் தாணுவின் மலர்ப்பதத் தலரே
சிக்கு காததூ ரஞ்செலு மெனவனோன் செப்ப. (ஊ)

பரசி னாணுட னடைந்தனன் சுசீந்திரப் பதிவாழ்
பரசி னாண்டி மலரினீற் பணிமலர் பரப்பிப்
பரசி னானகற் றினன்வினை யனைத்துமபின பணிந்த
பரசி னான்மயேய் திரத்தகன் மனனெனப பகர்ந்தான். (எ)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௫௬.

உயி-வது பரசிராமன் பூசித்த சருக்கம்.

பெருமைபொருந்திய சமதக்கினி முனிவர் உரிமையோடி ரேணுகைக்
கொருபின்டமளிக்க, அவனது தரத்திலருமையா யரிதோன்றி இமாசலஞ்
சேர்ந்து மாதவஞ்செய்து பிள்ளையிலையை யடைந்து சிவபெருமானைத் துதி
செய்து, அவன் என்னை! உன் கருத்தைச் சொல்லென்றருள; எனக்கெதிர்
வருந் சத்தாருக்களைக் கொல்லுசெய்யவும், என்னையானேயன்றி மற்றையநா
ற்றெலையாதிருக்கவுமே பென் கருத்தென்றான். அரன் தினது செய்கை
யெவையுமெனது செய்கை, நானே நீ உன்னியற்கை என்னியற்கை, என்
பொன் மழுத்தாங்கி யுன்கருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமியற்றுகி, எனது

மீழுவையசுற்று வாரியவர், என்று வரமளித்த கன்றன். பாசிராமன் கையிலாயுத்தரித்த வேந்தரை யெல்லாங்கொன்று, தன்னைத்தவிர வீழ்ந் தேரீரெவரு மெதிரில்லாமையாற்றன் கைமழுவையம்பரத்தில் விடுத்தகற்றி, உலகமெல்லாம் பார்த்து வளம்பொருந்தி யமகேந்திரகிரியிக்கு மேற்கே சென்று, அந்தணர்க்கணத்து மளித்துப், பின் மயேந்திரகிரியில் வந்து சஞ்சல மற்று அன்புமிசூர்த்து, வேந்தரையெல்லாமுயிருண்ட நீண்ட பாதகஞ்செய்தேனெயென்றுள்ள மயர்ந்த, இத்தீவினைத் தொடர்ச்சி தீர்வதெப்படி யென்றெண்ணி, காசிபனையடைந்து இஃதொழிய வியற்றுவதென்னையென; தாணுவின் மலர்ப்பதத்தருச்சிக்கத்திருமென, உடனே சுசீந்திரத்தடைந்து தாணுவைருச்சித்து வினைகழித்து மயேந்திர கிரிவிட்டகன்றனன். என்றுசூதர் புகர்ந்தார்.

முற்றிற்று.

உயக-வது முடிவந்தர் பூசித்தசருக்கம்.

நன்மை யொன்றிய பரசுரா மன்செய னவின்று
புன்மையின்றிய சேரனா தியர்செய்த பூசைத்
தன்மை யனறுசூ தனுமன மகிழ்ந்துமா தவத்தின்
வனமை யொன்றிய முனிவரர்க் கினிதென வகுப்பான். (க)

மேவ ரும்பனை நிம்பமாந் வேய்ந்ததோள் வேந்தர்
மூவ ருஞ்சுசீர் திரத்தடைந் தாகியா மூவ
ராவ் ருமபரீ மனைச்செழி யனும்வலத் தரியைத்
தேவ ரும்புகழ் வளவனு மருச்சனை செய்தார். (உ)

திருந்து கன்னிகா கேத்திரக் கன்னியைச்சேரன்
பொருந்து பூசனை புரிந்தனன் புரிந்தவப் பொழுதே
முருந்து நன்னகைக் கன்னிகை யன்னவன் முன்வந்
தருந்து மாரமு தனையசொல் லாலுரைத் தருள்வாள். (ஈ)

என்ன வேண்டிவ தெனத்தரி சித்தன னினியான்
புன்ன வேண்டிவ திலையனு தினமுநின் பதத்தைத்
துன்ன வேண்டிவ தெனதுநா டெங்கும்வாழ் வேங்கி
மன்ன வேண்டிமா தருமங்க ளொடும்வள மல்கி. (சு)

திங்கண் ரும்மலாழ பொழிதர வஞ்ஞனு தினமு
மக்க ளம்பொலிந் தெழில்பெற வுருளரு மறையோர்
தங்கள் சொன்முறை தழைந்திட வருளொரு தமிழேம்
கக்க ளந்திடாச் சேவன்முத் தியும்பெற வருளே. (இ)

வேறு.

என்ற வேந்தனுக் கருள்வன்வா ணனைத்தடிந் திங்கிருந் தன
னிப்பா, லன்ற தானகொல்லாபுரிக் கேகி முகாசுரன் மனைவெல்
வேன், வென்ற நீணக ருறைவனின் னாட்டினின் மேவிய விடந்
ந்தோறு, மொன்ற வேபக வதியென மன்னுவ னுயர்வளஞ் சிறந்
தோங்க. (சு)

ஆயி டைக்குரு வாயுகேத் திரமதற் கானதென் பாலாகப்
பாய கடற்கரை யன்னதி லெட்டெனும் பயிரவி யாய்ச்சேர்வ
நேய வப்பதி தெக்கண காஞ்சியங் கிருக்குமெம் மிறையோனே
நீய கத்துற லினைத்துவந் திறைஞ்சுதி லினைத்தயா. வையுமெய்தும்.

என்று கன்னிகையகன்றனன் வில்லவ னியற்கேந் திரத்துற்றா (ன்
னென்று தென்னவன் பூதநாத ணைப்பணிந் துவந்தருச் சித்தான்பி
•றுன்று தானுவி னகரடைந் தன்னியந் சோழன்மா தவன்றாளி
என்ற தாமலர் துவினன் பின்னரு நாடிமு வருங்கூடி. (அ)

மூன்று ரூபமா மூலலிங் கத்தினின் மூன்றுதா னமுமுன்ன
மூன்று வேந்தராஞ் சேரனா தியர்பொறி மூன்றுமொன் றெனலாக
மூன்று காலமும் பூசனை செயவொரு மூன்றுலோ சன்னேரென்றி
மூன்று மொன்றுமாம் பெருவா மளித்தனன் மூன்றுலோ கழும்
போற்ற. (கூ)

சேரன் சோழன்பாண் டியினெனு மூவருந் திருவருள் பெற்
றேயுள், கூரன் பாலவன் மன்னினர் பின்னிகை கூறுநா ரதனாஞ்
சொற், சாரன் சிரிசை பாடின னாடினன் ருணுவன் னவற்பேணு
சேன் கூறுவா னொருமொழி கேட்டரு ணீயெனப் பரிவோடும். (.)

வேறு.

பொன்னக ரிகந்திவன் பேர்ந்த வீந்திர
என்னக டையும்வா றருளு வாயெனப்

பென்னகர் மன்னநீ போதி பென்னலோ
சன்னக ரின்னக ரடிய நேற்கெனா.

(கக)

இந்திர வானகர்க் கேகி நாடோறும்
வந்திர விவனெனை வழத்து வாயெனச்
சந்திர சூடனைத் தாழ்ந்து சம்மதித்
தாந்திருந் தீர்த்தமொன் றுதவென் றோதினான்.

(கஉ)

ஓதறல் கேட்டர னுரைப்ப மார்கழி
மீதுறு மிருகசி ரிடத்தின் மேவுமை
மாதுற விமானமே வருது மாதிரைத்
திதுற நாளிற் தீர்த்த மீய்குதும்.

(ககஉ)

சயந்திடு தீர்த்தமிங் கிருந்தவ் வேலையிற்
ரோய்ந்திட வருமதி ரோய்ந்து கன்னினக
யாய்ந்திடு மலர்ப்பதம் வணங்கிப் போதியென்
றாய்ந்திடு மருமறைக் காதி யோதினான்.

(ககச)

நன்மென ஞானகா னனத்தை வாவினயக்
குன்றன லிங்கமாங் கோவைக் கொன்றையை
மன்மெனுஞ் சபையேநர் வணங்கி வானவர்
நின்றனர் கலைகளங் கமைத்து நீங்குவார்.

(ககஇ)

நீங்கினூ ரவ்வயி னீங்கித் தென்கடற்
பாங்கினிற் கன்னியைப் பரவித் தீர்த்தங்க
ளாங்கினி தாடிநம் மாத் தீர்த்தத்தி
னோங்கின் கரையில்லந் துடன்குழியினார்.

(ககஈ)

அளவன வினாசில ரதலத் தேகின
ஞாமிழ் வெவாசில ரும்பிரய் தினார்
தளதளப் புலவுவெண் டந்தி யீந்திரன்
வளவயப் பரியிசை லானம் புக்கினான்.

(ககஐ)

புக்கபோ துருவசி யாதிப் பூவையர்
தொக்கனர் வணங்கினர் தொலைந்த வாருயி

ரிக்கண் வந் தடைந்ததென் றிந்தி ராணியு
மக்கண் வளைப்பணிந் தளவ ளாவினாள்.

(௧௮)

இன்புற வவணிநுந் திரவி னொடொறு
மன்புறு சீர்திரத் தடைந்தெந்தா ணுவைத்
துன்பற வருச்சனே புரிந்து சொற்கதி
முன்புற வேகுவன் முனிவர் கேண்மினே.

(௧௯)

அன்னவா றுறைந்தன னமரர் கோத்துமக்
கினனமோர் கதையுரைத் திடுவன் யானென
முன்னமா தவரது மொழிகென் றன்பொடு
சொன்னபோ தருமறைச் சூதன் சொல்லுவான்.

(௨௦)

முற்றிற்மு. ஆகத்திருவிருத்தம் ஐ௭௪.

௨௧-வது மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்

நன்மை பொருந்திய பரசிராமன் சரிதமுரைத்துச் சேரனாதியா பூசித்
த தன்மையை மாதவம் பொருந்திய முனிவரர்க்குரைப்பார். பனை நிம்பம்
ஆத்தி இம்மாலைகளைத் தோழிலணிந்த வேந்தர் மூவருஞ் சீர்திரமடைந்தது
ஆதியா மூவருட் பரணைச்செழியனும் அரியைச் சோழனும் கன்னியைச் சே
ரனுமாகப் பூசித்தனர். கன்னிகை யவன்முன்றோனறி வேண்டுமென்தென்னை
யென, அதுதினமுன் பதத்தையுன்னவும் நாடெங்கும் வாழ்வோங்கி மன்
னவும் தன் மங்கன் வளங்கனெனவும் திங்கண்மும் மாரிபெய்யவும் மங்கள
நிறைந்தெழில் செய்யவும் மறையோர் சொன்முறைதழையவும், தமிழேன்
சீவன் முத்திபெறவுமேயன்றி மற்றொன்றிலையெனறான அவ்வேந்தனைப்
பார்த்து வாணனைக்கொன்றிவகிருந்தனர்; இப்பாற் கொல்லாபுரிக்கேகி மு
காசுரனைவென்று அந்நாட்டிலுறைவேன; இடந்தோறும் பகவதியென்ற
பெயரோடு மன்னுவன். அவ்விடை குருக்கேத்திரம் வாய்கேத்திர மிவற்றி
ன்றென்பா லுள்ள கடற்கரையில் அட்டபைரவி யாய்த்துள்ளுவன், அப்பதி
தெக்கணஞ்காஞ்சியாம்; அங்கிருக்கு மெம்மிறையையுள்ளத்தி நனைத்திறை
ஞ்சில் நனைத்த யாவையுமடைவாய் என்றருளித். கன்னிகையகன்றான்.
வில்லவன் சீர்திரத்துற்றான், சென்னிமாதவன்றாளிலருச்சித்தான், தென்
னவன் பூதநாதனைப்பணிந்தருச்சித்தான், மன்னர் மூவருங்கூடி மூவடிவா
மூலலிங்கத்தின் முன்றிடத்தையு நனைத்து மூவேந்தராஞ்சேரனாதியா முக்
கரணமொன்றி முக்காலம் பூசைசெய்ய முக்கணஞ்ஞோனறி மூவுலகம்
போற்றச் சீவேசரசுகத்தென்ற முன்று மொன்றாய் விளங்கும் வரமளித்தா
ன். சேரசேரீழ பாண்டியராகிய மூவருந் திருவருள்பெற்று மனமகிழ்ந்
து அன்பாளிலைபெற்றிருந்தனர். இப்பூல் நாரதரிசை பாடினர் ஆடினர்;

நாணு அவரை நோக்கி இந்திரன் பொன்னுலகம் விட்டும் மன்னுலகடைத்தனன்; அவனைத்தன்னுலகத்திற் கேட்கும்படி புன்னுவாயென்றருள் தீர்த்த ரீதியுன்னகரத்திற்கேகுதி,, யென்றிந்திரனைக்கூற; அதற்கவன் அந்நகரே யிந்நகரென்று முறுத்துக்கூற; வாசவ! வானகர்க்கேகி நாடோறுமிரவி, ல்வந்து என்னைவழுத்து வாயென்றருள்; ச்சம்மதித்து இந்திரன் சந்திர சூட்சு ப்பணிநது தீர்த்தமொன்றருள்வா யென்றுவேண்ட; அரனமர்க்குழி ச்சிங்களில் வருமிருக சீரிடத்திலுமையொடும் விமாவத்திலிவன்வருதும்; ஆதிரைநாளிநீர்த்தமீகுதும்; அங்கனமியப்பட்ட தீர்த்தத்தென்வேலையிற் றேயவரும் அதிலாடிக்கன்னிகை பதமலரை வணங்கப்போதியென்று ஆதி யருளிநோதினான். நன்மென்று ஞானகானனத்தை வாலியை மூலலிங்குத் தைக் கொன்றையையச சபையை யெதிரின்று உணங்கி வானவரின்னனன். தங்கலைசனை யங்கமைத்து நீங்கித் தென்சடம்பங்கத்திற் கன்னியைத்தரிசித் து, தீர்த்தங்களாடி யதன்கரையில் வந்து கூடினன்; அளவளாவினன்; சிலர் அதலத்துக்கேனன்; சிலரும்பரிற்சென்றனர், இந்திரன் பரிமேலேறி வானம்புங்கினன், போவகால ஊர்வசிமுதலிய தேவஸ்திரிகள் உடன் சென்று வணங்கினன், போனவுயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இந்திராணி கணவனை ப்பணிச் தளவளாவினன் இன்பமுறநாடோறு மிந்திரன் இரவில் வந்து எம்மையனைத் துன்பமறப்பூசித்துக் கதியடையச்செல்வன், இப்பிரகார மிந்திரனிருந்தனன். இன்னமுமக்கோர்கதை யுரைக்குவனென்ன; முனிவர்களன்போடு மொழிகெனறனர். அப்போதருமறைச் சூதர் சொல்வார்.

முற்றற்று.

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞான கானனன் தனக்குநேர் தெற்குநன் னலஞ்சேர்
தான மாதிகேத் திரம்விராட்கேத்திரஞ் சருணு
மான தானபட் சிபுர மப்புர மதன்பால்
வான மாதிரி சூழ்பரம் வாவியு மருவும்.

(க)

அந்தப் பன்மதீர்த் தம்மெனுங் கடற்கரைக் கருகே
முந்தப் பன்மறை முழக்குட னருட்கரு முற்றிச்
சந்தப் பூமிகள் முடிதொடிக் தடிவரை தழுவ
வந்திப் புரநயிற் பயிர்சுழைத் தெழப்பொழி மழைபோல்.

(உ)

அங்கண் வீற்றிரு தனனுல கினைப்படைத் தளிக்ஞர்
செங்கண் மான்மது சூதன னவன்செயுஞ் செயலை
யங்க ணன்சொலப் பெரிதெனி னுஞ்சிறி துரைக்கேள்
பைங்கண் மாதவத் தீர்களே கேண்மெனப் பகர்வான்.

(ஈ)

உகமு டிந்தகம் பாந்தத்திற் பிரபஞ்ச மொடுங்குஞ்
சகம் தாகிபு தங்கள்சத் தங்கலை விந்துப்
பகரு நாதம்ப் பிரணவம் பரமமா மொழியோ
டகலு மாயபுங் கிரமத்தி லொன்றிலொன் றடங்கும். (ச)

அடக்கு மாகிசே டனுமரி சேடனு மாகித்
துடக்கு நின்மல னிற்குண மாய்த்தனித் தோன்றி
நடக்கு மோர்செய லற்றிருந் தவனுமந் நாளிற்
கடக்கு மப்பிர வஞ்சமுண் டாக்கவே கருகி. (ரு)

வேறு- பேதமின் மாயை தன்னைப் பிரணவ மாக்கி விந்து
நாதம்வந் துறச்செய் தேபின் னரலையைப் படைத்துத் தானப்
போதன்மா யையின்மே லீச்சைப் புருடனு மாகி லேவலை
மீதுமா யமதாய் வந்து மேவுமா லிலையின் றன்பால். (சு)

மர்னவந் புதமெண் ணுன்கு ஈலஞ்சின் மயனு னந்த
ஞானநித் திரைசெய் தேபின் ஞாலமா தியைத்திட் டிக்க
லுனமி றன்னைத் தானே யுன்னின னுன்ன வுள்ளத்
தானபங் கசத்தி லேவந் தவதரித் தனன்பிர மாவாய். (எ)

பிரமனு மனைகெற் பத்துப் பின்னைபோற் பிரமந் தன்னைப்
பரமெனத் தியாநஞ் செய்தப் பரிசுற முகிழ மர்ந்துப்
புரமன மலர்வி ராட்டம் புருடரு ரியுன்வந் தேயா
யிரமிதழ் விரிக்க வேதோற் றினன்சுயம் பென்னும் வேதன். (அ)

தோற்றின வேதன் முன்னே தோன்றுமோ ரொளியைக் காண்டற்
காற்றலொன் றிலனாய்க் கண்ணை யடைத்துமா யனைச்சிந் தித்துப்
போற்றவம் மாயன் காந்தி தன்னைத்தன் புதல்வன் கண்ணி
லேற்றவங் கிழிபு ஞரத் திணைநடு வெய்தச் செய்தான். (கூ)

அன்னவன் முன்னங் காண்டற் கரியபே ரொளியைக் காண்க
முன்னவ னருளாலோக முழுதுமே படைக்க வந்த .
பின்னவன் றானே யாகிப் பிரமமென் றகந்தை யுள்ளத்
துன்னவ துணர்ந்து கோடி ருத்திர கணங்க டம்மில். (ய)

வேறு- நாதவடி வந்தனெரு ருத்திரனை நீந்த
மாதவனி னைத்தவுடன் வந்தவனை நோக்கிப்
போதமய னுக்கருளெ னப்புருவ நாப்பண்
வேதன்மரு ளத்தலைவெ டத்தென்குத் திக்கா. (கக)

நடுங்கினனீ யன்பத்தி நாபிமலர் நாளத்
தொடுங்கினனெ டுங்கியுழ லுற்றனனு முன்றே
படுங்துயர நிந்தரிப நிந்தருள ருத்திர
னடுங்கினறி ரண்டுமெளி யானதென லாளுன். (கஉ)

வேதனையு ரோதனம்வி னைத்தபரி சாலன்
தைனுமு ருத்திரனெனு நாமமது பெற்றே
காதலுறு ருத்திரக ணத்துடன் டைந்தான்
சிதரன யற்குமுப தேசமது செய்வான். (கங)

மறைக்கிழவன் யோகநிலை மன்னிய தியாகத்
தூறைக்கெடு மா லுமெதி ருற்றரிய தான
முறைப்பிரண வப்பொருளின் முற்றுரைசெ யத்தோந்
திறைப்பொழுதி னங்கமறை யாவையுமவ சூத்தான். (கச)

வருத்தவுடன் வேதமுத லியானெனும தங்கொண்
டுகுத்தமதி வேதியனு ளத்துளசெ ருக்கை
மிசூக்கமணி வண்ணனுள மேற்கொள்வ தேகாத்
தகத்துருவ தாயசுர ராய்வெளிய தானுள். (கரு)

இருவர்மது கயிடலசெ னும்பெயர்த ரித்தே
மருவருமவி திக்கிடர்வ ருத்தியவ னுலே
தருமறையோ டங்கழுவர் தங்கைகயி லெடுத்தே
பொருதடூலி டத்தவர்பு குந்தனர்வி ரைந்தே. (கங)

ஆந்தவகை கண்டயனு மந்தென்ன லாகிச்
சுந்தனைநி ரிந்ததுதே சிந்துகிரு மாலே
வந்தருளசெய் யென்றலறு மைந்தன்முன் னென்திரந்தே
யெந்தனமய ரிந்திலையி தென்னபரி சென்றே. (கங)

அழககடியு னக்கிதென வாணவம டாவப்
படிப்படியி னிப்படைப டைப்பெனமு கிற்கா
ரிடிப்பெனவு ரைப்பவர வென்னவுனி ரங்கித்
துடிப்பொதி து திக்கும னுக்கருள்சு ரந்தே. (கஅ)

அஞ்சன்மறை யாவுமறை யாதருள்வ னென்றே
செஞ்சொல்பக ரப்பிரம தேவனுன்ம கிழந்தான்
மஞ்சலெனு மேனிநெடு மால்கடவி னூடே
துஞ்சலறு மின்வடிவெ டுத்தகதை சொல்வேன். (கக்)

வேறு- சூரியன் புதல்வன் வைவைச் சுதமது விளமை நீங்கிப்
பேரிய லடைந்த பின்பு பிள்ளைக்கு மகுடஞ் சூடிச்
சீரிய லயனை நெஞ்சிற் றியாரித்துப் பத்தி லட்சஞ்
சாரிய வநுட நனமா தவஞ்செயப் பிரம தேவன். (௨௦)

வன்னுனக் கேது வேண்மும் வகைபக ரெனப்பா ராதி
யைந்துதொட் டிலக மெல்லா மழியுமாப் பிரனை யத்தி
னந்துமற் றுயிரை நானே நந்திடா தளிக்குந் தன்மை
தந்திரட் சியென வேயிற் தனன்மறைந் தனன்வே தாவே. (௨௧)

பேருறு மதுவும் பின்னர்ப் பிதிர்தின மெய்த முன்னர்ச்
சாருறு தடத்திற் றேய்ப்ந்து தற்பணஞ் செய்யக்கைக் கொண்ட
நீருற வொருமீ னன்னே னேருறக் குதிக்க ளோக்கிப்
பாருறுந் தடத்தில் விட்டுப் பார்த்தன்ன பார்த்த போதில். (௨௨)

வேறு- அதிசெ யித்திருங் கமண்டலத் துடனெடுத் தடக்கமிக்
கொருநாளின், மதிசெ யப்பெருத் தெண்ணிரண் டங்குலம் வளர
மற்றதுதேர்ந்தே, பதிசெ யப்பெருந் தாழியுள் விடவொரு பகளி
ன்மும் முழநீண்டு, துதிசெ யப்பெருங் கிணற்றகத் திடவிடஞ்
சுருங்கின தெனச்சொல்ல. (௨௩)

சொல்லு முற்றடா கத்திட யோசனை தூரநீ டரப்பின்பு
சொல்லுங் கங்கையில விடவது வும்மிட்டு சிறிதெனக் கடல்வாரநீ
தொல்லும் வாறிட விரண்டிலக் கம்மெனும் யோசனை யளவாகப்
புல்லும் வாறுநீண் டதுபெருத் திட்டதற் புதத்திலற் புதமாக. (௨௪)

ஈருங் கொம்பிடைத் திமிங்கில கலத்தின தினமதன் றிதுவேதோ
மாரும் வானமும் பார்த்ததி செயித்திதும் பாதமோ வெணச்சொல்
வாரு மல்லன் மாயவ னிதுவென மதுவறிந் தனனறிந்தன்பு [ல
சேரு முள்ளுரு கிப்பணிந் தெழுந்துதோத் திரஞ்செயப் பரஞ்
சோதி. (உரு)

ஆன மச்சரு பனுமது வேதவத் தாசனா தலினன்மெய்
ஞான, சட்சுனல் குள்ளதா லறிந்தனை நந்தமை யினிககேணன்
முன மைச்சுன தாண்டனே கீஞ்செலச் சராசர முதலாய
நான மற்றுள பொருள்களு மிறந்தெழு கடலுமோர் கடலாகி. ()

எங்கு மேகமாய்ச் செலமய மாய்ப்பரந் தெழும்பிர னையகாலத்
தங்கு பல்லுயி ரினைத்துநீ புரப்பதம் காகவோர் நாவாயைத்
தங்கு வரூகட லிடைதரு வோமதிந் சகத்துயிர் களையேற்று
பொங்கு சண்டமா நுதந்திசை தொறுங்கொடு புருமது புருதாமல்.

எனது கொம்பினிற் கட்டடசை யாதுபி னேகிரே தத்தாதி (லா
யுனது வெண்குடைக் குள்ளடங் கும்மனைத் துயிர்களு முயிரெல்
மனது ஞன்னுயி ரெனப்புரந் திடுதிமன் வந்தரன் றுணகிக்
கனது ரந்தரன் புராடரன் றுதிக்கவெக் காலமு நீவாழ்தி. (உஅ)

என்று ரைத்தகன் நடன்மது கயிடவ ரிருவரோ டமராடி
க், கொன்று மற்றவ ரெடுத்தவே தத்தினைக் கொணர்ந்துவே தனு
க்கீத்து, நன்று சொற்றமா யனைத்துதித் தயன்செக நாதநீ யெளி
யேற்றகுத், துன்று சிட்டிசெய் யும்முறை முறையுமச் சொல்கெனச்
சொல்கின்றான். (உக)

வேறு.

அகரமுத லதிற்பின்ன மாம்படைப்பு காரமங்க மாம்பே தஞ்
சொன, மகரமத னிடத்தியா வையுமடங்கு மதுவேது மாயை மூ
ன்றாய்ப், பகர்ஞ்ணமா யெனத்தெளியம் மாயையினம் பூதமைந்தி
ம் பகிடமா யைக்கு, முகமதெழுத் தைத்துபிர ணவமதங்க காதம்
விந்து முழுமெய் யுமே. (உஉ)

ஆயவளைப் பாரெனச்சொற் மேழுவியா திருதியையு மளித்
தன் பின்ன, ரேயவளைக் கண்டனன்வே தனும்வேத ஞ்பவா னெ.

முத்தோ ன்ரந்து மாயனுளத் துன்னவன்னை நிருமேனி ரோ
மதுனி மருடம் பேரல, மேயுபுறத் தண்டரண்ட கோடிகளைக் க
ண்டயன்றான் வேருடக்கொண்ட டானே. (கக)

வேறு.

ஆதி யானவ வஞ்சியு மானவ வளந்த
நீதி யானவ நிற்குண னானவ னிறைந்த
சோதி யானவ பருதியு மானவ கருதி
சாதி யானவ முகுந்தின் சரணமே சரணம். (கஉ)

அச்சுதா னந்த லந்தன முகுந்தவே தாந்த
வுச்சுதா னந்த கோரசுக் கரந்திரித் துலக
மெச்சுதா னந்த மாதியில் லாதுமேல் விளங்குஞ்
சுச்சுதா னந்த ரூபின் சரணமே சரணம். (ககஉ)

ஆன்னை யாரிவர் தந்தையா ரெனப்படைத் தளிச்சு
முன்னை யாரெனப் புகல்வனுன் னுந்தியி லுதித்த
டுவன்னை யாரென வறிந்தவ னறிகிலே னெனிலுன்
மன்னை யாரறி பவர்கணின் சரணமே சரணம். (ககச)

ஆண்ட ரண்டத்தி னுள்ளுமப் புறமுநீ யாக
விண்ட வண்டமுன் மெய்யுரோ மந்தொறும் விளங்கக்
கண்ட காட்சியே யற்புத மற்புதங் கண்கோ
தண்ட பாணியா மிறைவனின் சரணமே சரணம். (ககடு)

உன்னைப் பெற்றனை யுன்னையே யுன்னுளத் துன்னி
என்னைப் பெற்றனை யென்றனை யென்றனை யானே
பின்னைப் பெற்றவ னன்பெற்ற பேறுமுன் பெருமை
தன்னைப் பெற்றனை யாகுநின் சரணமே சரணம். (ககசு)

காட்சி யின்னொளி கண்டகண் னெளியுடன் கலக்கச்
சூட்சி யின்னொளி தோற்றியா னவவிரு ரெக்க
வாட்சி யின்னொளி நீயென வறிந்தன னீரிகேதற்
நூட்சி யில்லைநான் பண்டப்பனின் சரணமே சரணம். (கக௭)

பொங்கு மாமலர் வாசமாய் மணியொளி போலா
யெங்கு மாயுரு வருவமா யெள்ளுமென் னெயும்போ
லங்கு மாயுறைத் திங்குமாய் நிறைந்தடங் கலுமாய்த்
தங்கு மாயவ னென்றுனை யின்றறிந் சன்னியான். (கூஅ)

என்ன வேதனளிந் தேத்தினான் முகனுகின் றிறைஞ்ச
வன்ன வேதனை நோக்கிந் யெனையறிந் தனையான்
முன்ன மேபடைத் திடுமபடி படையென மொழிந்து
தன்ன தாமுரு விகரதுமுன் னுருக்கொடு தனித்தான். (கூக)

வேறு.

தனித்தவன்றான் மலர்வேதந் தலைமேற்கொண் டெனவிதித்
ந் தலைமேற் கொள்ள, குனித்தவன்சொல் வானினியத் தொழின்
மேற்கொண் னெனுனைமேற் கொண்டே னுனபாம், செனித்தவனா
னுன்றனைவர் தனைசெய்வ தொழிலெனச்சிந் தித்தேன் கும்ப, முனி
த்தவனபோற் றும்முருந்த மன்றோர்தொழிந் செய்கியென்ன மொ
ழியுலென்றான். (சூஉ)

எனறுரைத்த வயனைச்சத் தியலோகத் தினுக்கிறைபா யிருத்
தி யென்ன, நன்றுரைத்துச் சம்புத்தி பத்தினிற்றென் கடற்கரை
க்குண் ணளினப் பூமேற், றுனறுதிருப் பேர்புடைத்த வாவினின்
கூலத்திலவந்து தோற்று லோரீ, யன்றெமைப்பூ சனைபுரிந்தா
னந்தமீய மடைகுதியென் றருளி னானே. (சூக)

முன்னரய நெற்றியிற்செந் தழலுருவாய் வந்தருத்திரன் மு
தலோர் தோன்ற, நன்னர்நெடு மான்மொழிவன் கற்பாந்தத் தழி
வுசெய்யு நாதர் நீவி, ரன்னமயி டாகுனைத் தொலைத்தவள்வாழ்
வைத்தகோட்டத் தின்மேற் காய்த், துன்னுதிருப் பன்றிக்கோட்
டுன்குட்பார் சங்குசக்கர சொருப னாகி. (சூஉ)

நக்கிரா லையத்துறைவே னாகிகேசவ னெனுநன் னுமம் பூண்டு
சக்கிரா யுதநதிந் தந்திற்கண் வளர்வனெனச் சமீப தேசத் (எப்
துக்கிரா னனத்துருத்தி ரார்தினொ ருபேரும் மிருப் புதுதிதென்
புக்கிராசனைப்பரித் தார்பவனகன்ருன்றிந்ருமய்யிகுற்றாள். (.)

அப்பரிசத் தலந்தோறு முருத்திரர்பதி நொருவருமக் கமீர்ந்
தா ராதி, மெய்ப்பரிசா யுலகனைத்து நெடுங்காலஞ் சிட்டிசெய்து
ன் வேதன் பேத, வைப்பரிதா முலகமெலா மொருநொடியி லவ
னுதலில் வந்தோன் காய்ந்தா, னிப்பரிசா யினதுபின்னும் படைத்
தனனவ் வயனுலகம் யாவுந் தானே. (சச)

ஈதுமுன்னர் நிகழ்ந்ததுமா முனிவிர்காப்பின்னருண்மை யீது
மென்றப், போதுநெடு மால்புகன்ற போதகினைத் தயன்புஷியிற்
போந்தமாயன், மீதுமனம் வைத்ததும்பூ சித்ததும்பட் சீபுரவி
லாசம் யாது, முதுணர்விற் கேண்மினெனச் சூரமுனி முனிவரர்க்
கு மொழிய லானான். (சரு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். கூஉஉயக

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞானகானனத்துக்குத் தெற்காக மதிசேத்திரம் விராட்கேத்திரம் ப
க்ஷிபுரம் என்னுந்தலககளுண்டு; பக்ஷிபுரத்திற் பத்மதீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்
த்தமான் கடற்கரைக் கருகே வேதகோஷத்துடன் அருட்கருமுந்றி, ஆழ்கு
பொருத்திய பூமிதேவியின் முடிதொடுத்தடிவரை பொருத்திய அடியாராகி
ப பயிர் தழைத்தெழ மழை வருவித்தலபோல, உலகைப்படைத்தளிக்குஞ்
செங்கண்மால் வீற்றிருந்தனன். அவன் செயலைச் சொல்ல மிகப்பெரிதா
யினுஞ் சிறிது செப்புகிறேன்; எமிசாரண்ய வாசிகளே! கேண்மினென்று
சூதர் சொல்வா. யுகமுடிந்த கற்பாந்தத்திற் பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதம் நாத
ம கலை விரது பிரணவம் மாயை இவைபனைத்துக் கிரமமாயொன்றிலொன்
றடங்கும். முடிவிலனைத்துந் தன்னிடத்தொடுங்கி மிஞ்சியபரன், சேடித்
த அரியாதி நிணமல நிற்குணராய்த் தனித்து யாதொரு செயலுமற்றிருந்த
து. அக்காலத்திற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவுனனி மாயையைப்பிரண
வமாக்கி விந்து நாதத்தைத்தோன்றுவித்துப் பின் கடலைப்படைத்து மா
யையின் மேலிச்சாபுருடனாகிச், சமுத்திரமீது மாயமாய ஆலிலேமேன் மூப்
பத்திரண்டற்புத காலமானந்த நித்திரைசெப்து, பின்னுலகஞ் சிருட்டிக்கத்
தன்னைத்தானே யுன்னினன்; அவ்வுள்ளத்தில் அண்ணை கருப்பத்துப் பின்னை
பிபாற், பிரமத்தைப் பரமெனத்தியானஞ்செய்து அப்பிரகமாகவேவிலங்கி,
அருட்பொற் சங்கோசமாயிருந்த மனம் விசுசிக்க, விராட்டாகிய டிருஷ்
சூரியன்ரோன்றி யாயிரமிதழை விரிக்க, சுயம்பாகிய வேதன்னோன்றினான்.
அவ்வேதன்றன் கெதிரேதோன்று மோரொளியைக் காணக்கூசினவனுய்
க்கண்ணமூடி, மாயனைத்தியாநிக்க, அமமாயன் காந்தியைத் தன்புதலவன்
கண்ணிலேற்றி அவ்விழியை நாசி துனிபுருவமத்தியி னெய்துச்செய்தான்

அபிரமன் முன்னகாண்டற் கரியபே ரொளியைப்பார்க்குமாறு அரியரு
ள; உலகமெல்லாம் படைக்கவந்தபின் அவன் யானேபிரமமென்றும்
விருத்தியடைய, அஃதறிந்து கோடியுருத்திர கணங்களிலொரு உருத்தி
ரனை மாதவ னினைத்தவுடன்வர; வந்தருத்திரனேநோக்கிப் போதம் அயனுக்
சருனென; புருவமத்தியில் வேதன்மருளத் தலைவெடித்த தெனமுழக்க;
வபண்டுக்கிப் புதறிடாபிமலர்த்தா மரையினெடுக்கி யுழன்றுபடுந்துயரை
அரியறிந்து பரிந்தருள; உருத்திரன் அக்கினிதிரண்டு வெளியானதுபோலா
னான். வேதனேரோதனம் வினைத்தபரிசால் அந்நாத னுருத்திரனென்றுபெ
யர்பெற்று உருத்திரகணத்துட னடைந்தான். சீதரன் அயனுக்குடதேசஞ்
செய்ய, மறைக்கிழவன யோகநிலைன்று தியாரத்துறைக்க, மால்பிரசன்ன
மாய் அரிதான பிரணவப்பொருளை முற்றுமுறை செய்யத்தேர்ந்து, கணப்
பொழுதின் மறைமுதலியயாவையும் வகுத்தான். உடனே வேதமுதல்வன்
யானேயென்று அயன்மதர்த்துச் சிதறியமதியானது உள்ளத்துச்செருக்கை
ப்பெருக்க; மணிவண்ணனும் அகங்கார மேற்கொள வவ்வகங்காரநுபமாய்
மதுவென்றுங் கைடவென்று பெயரோடு இரண்டசுரர்வெளியாகிப் பிர
மனை பிடநிலவருத்தி யவனறந்த வேதமுதலியதைத் தங்கையிலெடுத்துக்
கொண்டு, விரைவிற் சமுத்திரத்துட் புகுந்தொளித்தார். அயனுமந்தனுப்
சிந்தைரைந்துபின் நெளிந்துதிருமலை! வந்தருள்செய்வா யென்றல்; அம்
மைந்தன்முன்வந்து எம்மையறிந்திலை! இப்பரிசென்னை! அடிக்கடி யுனக்கி
தென்னவானவம்! இனிப்பூ மியிலெனனபடைப்பு! என்று இடிமுழக்கம்
போல வதட்டிச்சொல்ல, உள்ளே யேங்கித்தடித்துத் துதிக்குமயனுக்கு
அருள்சுரந்து பயப்படாதே மறையாவுமறையாம லருளுவன் என்றுபகர;
பிரமனு மகிழ்ந்தான். இனிமேகவண்ணனாகிய டெடிமால்சுடலின் மச்சாவ
தூரமெடுத்த ததைசொல்வேன். சூரியன் புதல்வனாகிய வைவச்சுதமது விள
மைரீங்கி முதுமை யடைந்தபின் பின்னாக்குமருடஞ்சூட்டி யயனைநெஞ்சிற்
றியாநித்துப் பத்திலகைவருடந் தவஞ்செய்யப், பிரமன்வந்து வேண்டுவதென்
னெயென; மண்ணுதி யையந்துதொட்டு உலகமெல்லாமழியும் டெரிய பிரனை
யத்திற் றஞ்சமுயிர்களைத்துஞ் சாவாமனானைகாக்குந் தன்மைதந் திரட்டிப்
பாயென; ஈந்துமறைத்தனன். மதுவும்பிற்பாடு ஒருபித்திர்தினம் வருமுன்
றடாகத்தின் மூழ்கித் தற்பணஞ்செய்யக் கைகொண்டரீரில் ஒரு மீனகப்
பட்டுக்குதிக்க; அதைத் தடத்தில்விட்டுப்பார்த்தனன்; அதிசயித்துப் பெரிய
கமண்டலத்து, ஒருநாள் வைத்திருக்க முப்பத்திரண்டுடங்குலம் வளர்ந்தது.
அஃதுணர்ந்து பெருந்தாழியுள்விட, ஒருபகலின் மும்முள நீண்டது. பீன
வெருங்கினன்றுள்விட அக்கூபஞ்சிறிதெனும்படி வளர்ந்தது. அப்பாற்றடா
கத்திலிட, யோசனையுடைய நீண்டது. பின் கங்கையில்விட, அதுவுஞ் சிறி
தெனாவாழிற்று. கடலிலவிட, இரண்டிலக்க யோசனையுடைய வளர்ந்தது;
அவ்வளர்ச்சி அம்புத்தி லம்புதமாயிருந்தது. கொம்பினிகை ஃதிமிக்கலங்
கனையன்றியுங் கப்பற்கூட்டங்கனையும் பிழக்கும். பூலோகமுந் தேவலோக

மும்பார்த்து, ஈதேதோவென் றத்சயித்து இக்கொடுமை யென்னையென்று சொல்ல; வலியுடைய விதுமாயவனென்று மதுவறிந்து அன்புபொருந்தியுள்ளருகப்; பணித்தெழுந்து தோத்திராஞ்செய்யப், பரஞ்சோதியான மச்சுரபனு மறுவேதவத் தாசனதலினை மெஞ்ஞானக் கண்ணுனக்குள்ளதானம் மையறிந்தனை, இனிக்கேள் நானறனமைச்சு உனதான் ட நேருஞ்செல்லச் சராசரமுதலிய காடுகளும்ற்றுள்ள பொருள்களும் இறந்து, ஏழ்கடலுமொருகடலாய எங்கும் ஏகமாய்ச் சலமாய்ப் பரந்தெழும்பிரளயகாலத்தில் பல் லுயிரனைத்தையு நீ காப்பதற்கெரு நாவாயைக்கடலிடை நருவம், அதிற் சுகத்துயிர்களை யேற்றுதி, சன்னடமாருதமனைத்திசை தொழங்கொண்டு புழுதாமல் என்கொம்பிற்கட்டி, அஃதசையாது. பிங்கிரேதாயுக வாரம் பத்திலனைத் துயிர்களுமுன் வெண்குடைக்கும்; அவ்வுயிரை யுன்னுயிரெனக் காத்திடுதி, மன்வந்தரன்றானுக்கிண துரந்தரன் புரந்தரன்றுதிக்கவெக்காலமும் வாழ்தி, என்னுரைத்தகன்று வலிபொருந்திய மதுகைடவரிருவரோட மராடிக்கொன்று அவ்ரெடுத்த வேதத்தைக்கொணர்ந்து பிரமனுக்கீது ஐசீர்வதிக்க, அம்மாயனைத்துதித்து எளியேற்குச்சிருஷ்டி செய்யுமுடையையருள்வாயென; அகரமேசிருஷ்டியாய் உகரமேதிதியாய் மகரமேசம் காரமாய் இவைமாயையின் முக்குணமாய் மாயையினம் பூதன்மத்துப்படை, மாயைக்கு முகமைந்தெழுத்து பிரணவம் அவயவம் நாதவித்து சரீரம் அப்படிப்பட்டவனைப் பாரென்றுசொல்லி எழுகின்ற நாதத்தையும் அளித்தீன். பின்னரப்படிப்பட்டவனை யயன்கண்டான். வேதருமான வெழுத்தோரைந்தையுமாயனுளத்துன்ன, அவன்றிருமேனியின் ரோமதுளிக்கண கிரீடம்போலப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்கொங்குவதைக்கண்டு பயந்தான். பயந்து ஆதியானவ அநாதியானவ அநந்த நீதியானவ நிறைந்தசோதியானவ சாதியானவ பருதியானவ சருதியானவ முருந்த நின்சரணமே சரணம்; அச்சதானந்த நந்த வேதாந்த உச்சிதானந்த கோர சக்கரந்தரித்து உலகமெய்ச்சவந்தமாதியிலலாது விளங்குஞ் சச்சிதானந்தரூப நின்சரணமே சரணம்; அன்னையரிவர் தந்தையரிவர் எனப்படத்தளிக்கு முன்னையாரெனப்புகல்வன்! உன்னுந்தியிலுதித்தவென்னை யாரெனவறிந்தவனையறிகிலேன்! என்னிலுன்னையாரறிபவன்! இங்ஙனம் விளங்கு நின்சரணமே சரணம்; அண்டபிண்டங்களினுள்ளும் புறம்பு நீயே! நீயாக விண்ட அண்டங்களுன்மெய்ரோமந்தோறுந் தொங்கக்கண்ட காசுநியற்புதம்புதம்! கோதண்டடாணி யுகமிறைவரின் சரணமே சரணம்; உன்னைப்பெற்றனே உன்னுளத்துன்னி யென்னைப்பெற்றனை என்னையனே என்னைப்பிண்ணப்பெற்றவனே! பூர்வ பெற்ற பேறு முன்பெருமையைப் பெற்றனன் அன்னையாகிய நின் சரணமே சரணம்; காசுநியொளிகண்டகண்ணொளியுந் கலைக்கச், குகையொளி ஆனவறினுந் துறக்க, ஆசுநியினென்பால் யான் நீ யென்றறிந்தனன், இனித்தாழ்ச்சியில்லை யான படைப்பன் நின் சரணமே சரணம்; மலரில் வாசமாய் மணியிலெழுளியாட வந்தருமெனையுட்போல் வருவருவமாய் அங்கு

மரீயிக்குமாயெங்குமாயடங்கலுமாய் நிறைந்து விளங்குமாயவென்று உன்னை யின்றறிந்தான் என்று தோத்திரித்தான். அந்நான் முகனை நோக்கி நீ யென்னையறிந்தனை யான் முனபடை த்தபடி படையெனமொழிந்து தன்னுருவிட்டு முன்னுருக்கொண்டிதனித்தான். அவன்றான்மலரை வேதந் தலைமிசைசொண்டதுபோல் விதி தலைமேற்கொண்டு, இனி அத்தொழிலை மேற்கொள்ளுள்; உன்னைமேற் கொண்டேன்; உன்னை வந்தனைசெய்வதே தொழிலெனச்சிந்தித்தேன், கும்ப முனிபோற்று முருகே! மற்றொருதொழிற் செய்தியென்று மொழியற்க; என்னுரைத்தான் அவ்வயனைச் சத்தியலோகத்தினுக் கிறையாயிருத்தியென்று இனியன மொழிந்து, “சம்புத்தீவின்மெனகரைக்குட் டாமரைத்தடாகத்திற் றுமரைப்பூவில் வந்து தோன்றுவேம்; அங்காலெமைப் பூசைசெயதாளந்தமடைதி, யென்றறளிளுன். முன்னர் அபனெற்றியிற் செந்தழலுருவாய் வந்தருத்திரரை நெடுமால் பார்த்து, கற்பாந்தத்திலுழிக்கு நீவிர் மகிடாசுரனைத் தொலைத்தவன் கோட்டத்தின் மேற்காய்த் திருப்பன்றிக் கோட்டின் குடபாலாய்ச் சங்குசக்கரரூபனாய் ஆனிகேசவனென்னு நாமம் பூண்டு நக்கிராலையத்துறைவேன்; சங்கராயுத்திர்தத்திற்குள வளர்வேன், என்சமீபதேசத்திலிருப்பது உசிதமென்றுரைத்து மாலுகன்றான். உருத்திரரும் அப்பரிசிருந்தார். உலகனைத்து நெடுங்காலம் பிரமாசிருஷ்டித்தான், உருத்திரன் அழித்தான்; மன்னி மாக்கினன்: இஃது மூனனடந்தது. முனிவீகாள்! பின்னருளமை யீகுதுமென்று அக்காலையி நெடுமால் புகன்ற ஞானத்தை, அயனினைத்து மாயன் மீதன்புவைத்ததும் பூசித்ததும் பகிபுரவிலாசமும் இவையாவும் மூதுணர்விற்கேண்டி நெனக்குதமுனிவா முனிவர்க்கு ஓதலாயினார்.

முற்றிற்று.

உரு-வது புனஞுவனச் சருக்கம்

மாலின தருளா லுலகெலாம் படைத்த மலரயன் மேருவின் வடபால், மாலினே ரவிபூ சித்ததா னமதா மானத கானமாவ் கடைந்து, மாலினே நினைக்க வந்தன னவனை வணங்கின னுனை யருச் சித்துண், மாலினே யகற்ற முன்னர் சொன்ன வனம்பதி யாதுகூ மென்றான்:

(க)

என்றிசைத் தயனு நிற்பநா மூவ் றிருக்குளா னுடவி யதற் குத், தென்றிசைத் கண்ணுங் காட்டுவன், கருடன் செல்கென மைப்புயல் செப்பா, முன்றிசைக் கணியாம் பொதியின ணனத்து முந் தினன் மற்றரி சொற்ற, தன்றிசைக் கலுந னிதெனச் சொல்வே தத்தனு மத்தலத் தடைந்தான்.

(உ)

அடைவுறு மாரு தத்தினைப் பிறழா தமைவுற வமைத்தெண்
ணையிரம்பான், டுடைவுறு தயனு மரியையே சிந்தித் திருந்தனை
னிருப்பமா யவனுந், தடைவுறு தாதி யுகமதா தவினும் தன்னிறம்
பொன்னிற முடுத்த, வுடைவுறு வுடையும் பொன்னிர மார்பத்
தோங்குபொன் னிறத்தொடாம் சூதித்தான். (ஈ)

உதித்தமா லயனே யேதுவேண் வெதென் றுரைப்பவுன்
றனைத்தினம் பூசை, விதித்தவா நியற்ற வருளென வியம்ப வியன்
புவி மடந்தையோ டையதாய்க், குதித்தநீர் ஈாமாய்த் திருவுமம் புய
மாய்க் குலவுவோ மித்தலத் தெனைநீ, துதித்தவா தருச்சிப் பத
னையிச் சித்தச் சுத்தகா னனத்துறை குவனா. (சு)

என்னவே புரைத்தா யவனுமங் கிருப்ப வியைந்தவே தனுய்
புவி மானு, மன்னவா வியின்மா லானநீ நிற்கேயந் தலீர்மின்னு
மலர்கொடர்ச் சித்தான், பின்னமே திவர்க்கு யாவையுந் தருமாம்
பெருமையே யாவரு மறிய, முன்னமே விரித்த தென்னலாஞ்சது
மா முகன்முன்வந் துதித்தனன் முருந்தன். (ஊ)

களித்தனன் கமலக் கண்ண னக்கமலக் கண்ணனைக் கண்ட
னன் கண்ணீர், துளித்தனன் சிரத்தால் வணங்கினன் கரத்தாற்
றொழுதன னுவினும் துதித்தான், குளித்தன னின்பக் கடலினின்
பூசை கொண்டன னுன்னிடத் தென்னை, யளித்தன னெங்கும்
மேயினன் விட்டுணு வாயின னின்னமு மயனே. (ஈ)

வேறு

தலையாம்வே தவியாத னுக்குச்சே டன்வடிவங் காட்ட வேண்டித்
தலையாம்புன் னாகதரு வாவென தவினலீத் தலத்தி னுமம்
நிலையாம்புன் னாகவன் மாமிதுவு மூவருக்கு நிலைய மாகி
யலையாளு றாணிய மதுவுந்மைப் போல்வோமென் றறிதி நீயே

எனமாய வியம்பநின்ற ளினைப்படிந்த தீர்த்தமெனக் கீழ்கு
வாய்ப்புந், கனமாய நின்றுருக்கண் டவர்க்குழிட்ட காமியநீ தற்
பிப் பாயென், தன்மாய ளுந்திசொல்ல வப்பரிசே புரிதுமென வன்
னே னந்தத், தினமாய முனிவரும்பர் சூழ்வரத்தென் கடற்கரை
யிற் சென்றா னன்றே. (ஈ)

நெருக்கமல முனிவரும்பர் சூழ்வேத னுக்குமுனி னிறத்தொ.
ன் பாதத், திருக்கமலத் தீர்த்தமளித் தன்னதிலா டினர்முனிவர்
சிலருண் டார்சீர், பெருக்கமல நீக்கிமுத்தி கொடுக்கும் விட்டுணு
கங்கையெனப் பெயரிட் டாரம், மருக்கமலம் குண்டிகையு னிர
ப்பினர்வா னமிர்தலிது மதுரிப பென்றார். (௯)

அன்னதன்பின் வேதனுஞ்சத் தியவேநகத் தடைந்தனன்மா
லவனும் பூமே, னுன்னதமாம் வேதவனத் துறைந்தனனென்
றறைந்தவெலா முட்கொண டார்முன், சொன்னதன்ஊம புன்
னாகத் தியல்புரைத்தி யெனச்சுதன் கொல்வான் வேதந், தன்ன
தென வகுத்தவியா தனும்வேத வனத்தில்வந்து தவஞ்செய்தா
னே. (௧௦)

மாதவனுஞ்செய் பவன்முனந்த மாதவனும் வந்துனது மனதே
தென்னும், போதவனுஞ் சேடவுருக் காட்டெனுமென் போதமெ
னப்புகல் விந்த, வேதவனந் தனிற்காண்க வேதவனந் தன்வடிவா
ய் ளிளங்கும் வேனென், நீதவனந் தணன்முனுரைத் தகன்றனளி
ன் மனனிவனவ் வெல்லே ஓங்கி. (௧௧)

புன்னகம் புன்னக உவாய்ப்பா தலத்தினின்றும் புறப்பட்ட
டன்னேன், முன்னக புவனாகம் புளகெழுவந் தெழுவமந்த முனி
வன் பூமி, மின்னக மினனாக மற்புதமற் புதமெனவே வியம்பச்
செய்ப்பொன், மன்னக மன்னக மறைவாழ்த்த மன்னினதவ் வனத்
தின் மாதோ. (௧௨)

வேறு.

வேதவி யாதன னந்தனு ருக்கொடு மென்புன்னைத்
தாதவிழ் தாருவே முத்தொழு தன்புத னேந்தேபொற்
பாதவி னேதவெ னாதவி பேதப ரந்தாமா
மாதவ னேயென வேதுதி செய்தனன் மாறாமல். (௧௩)

ஆங்குப னாடவி டூயிர மாடக மாமெய்யோ
டெங்கும்வி யாபக மாகிய சோதி யெனுஞ்சேட
தங்குமு ருபம கன்றுபு னாகத் ருத்தாமாய்ப்
பொன்மென் ஞானமு மானமு மீது புகழ்ந்தார்க்கே. (௧௪)

என்றுபு கன்றம னந்தவ னந்தனெ ழிற்புன்னை
 துன்றம லுந்த்தரு வாயின னன்னது சூழ்ந்தார்க்கே
 நன்றிசெய் தெண்ணின யாவையு மீசுவ னுன்னென்
 யனறுமு குந்தன்வி யாதனோ டோதன னைபாக். (கரு)

மன்னிய புன்னைமு குந்தனை யேவலம் வந்தோர்செம
 பொன்னிய னுடுபு ரந்தவ ரென்று புகனறேபி
 னின்னிய லன்னகா மாலைய ருச்சனை யேசெய்தோர்
 மின்னிய நன்னிலை சூதனி யமபினன மேலோர்க்கே. (கசு)

வேறு.

நா ர தன்பரா சரனவசிட் டன்சவு எனகேனோ
 டேரு ருக்குமாக கதனும்ப ரீடன யிரங்கை
 வீரன் வீட்டுமன் புண்டரீ சனபிரக லாத
 னூர மாலையர்ச் சித்துநன முத்தரா யினரால். (கசு)

ஆகத்திய னக்க பதிகலா வதியெனு மவரிச
 செகத்தி யைந்தபுன் னையின்கண்மா லியா நச சித்துச்
 சுகத்தின மிருகுபே றடைந்தன ராதுலிற் சுரரான்
 மகர்து வம்பெறு புனமா மிம்மறை வனமே. (கஅ)

இந்த லத்திலே காதச் சூபவசித் தெம்மானைத்
 துத்தி யத்தியல் புரந்துவா தசியிற் பீன்கை
 மெய்த்த ருத்தனை வலம்வரிற் பாவவெவ் வினேபோ
 மத்த லத்தினுக் குவமைவை குண்டமே யாகும். (கசு)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுசய்.

௨௩-வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

மாலினருளா லுலகனைத்தும் படைத்த விதாதா மேருவின்வடபால் ஆரி
 யை யிரவியூசித்த தலமாகிய மானதகானத்தடைந்து, மாயனைச்சிந்திக்குப்
 பிரசன்னமாயினன். அவனை வணங்கி, “உன்னைப்புகித்து மாலினையகற்ற
 முன்ன நீ கூறியவளம் பதியாது, அருளென்று நிற்பீ; யாழுவரிருக்கு ஓர்
 னகானத்தின் றென்றிசைக்கண் காட்டுதும்; கருட! செல்லெனச்சொல்
 லுமுன் அத்திசைக்குச் சீமீபமாக அசுவத்த வனத்தைச்சென்றான். அரி
 சொன்ன தலமீதென்று கலுமுன்செல்ல, வேதனுமத்தலத்தடைந்து என்

ஹியிரம் வருடம் வாசியையடக்கியிடைவிடாதரியைச் சித்தித்திருந்தனன். அப்படியிருக்கையின் மாயன் ஆதியுகமாதலினுற்றன்னிறம் பொன்னிறமாய் மெய்ப்பிரதாம்பரந்தரித்து மார்பத்திலக்குமியோடு பிரசன்னமாய் அயனே! வேண்டுவதியாதென்றுரைப்ப, உன்னைத்தினம்விதிவழுவாது பூசனைசெய்ய வருளெனவியம்ப; புவிமடந்தை ஓடையாய்ச்சலநாமாய் இலக்குமிதாமரை மலராய் விஷங்குவோம்; இத்தலத்தெனே நீதுதித்த வாற்றரச்சிக்க விச்சித்த அசுவத்தகானனத்துறைவன் என்றருளியங்கிருப்ப; வேதனுட்பூமிதேவியாம் வாவியின் மாலா நீரின் மூழ்கி அலர்மின்னு மலர்கொண்டருச்சித்தான். இவர்க்கு பின்னமேது! இவர்க்கியங்கவையுந் தாமாம்பெருமையே! முன்னமே விதித்த விதி முன்முழுத்தன வந்துதித்தனன். கமலக்கண்ணனைத்தரித்தனன் களித்தனன் கண்ணீர் துளித்தனன் இன்பக்கடலிற் குளித்தனன் சிரத்தான் வணங்கினுன கரத்தாற்றெழுதனன் நாவினுந்துதித்தனன் பூசையங்கொண்டனன் உனவிடத்தெனையளித்தனன் எங்கும் வியாபித்தனன் வித்தன்னு வாயினன் என்று துதித்தவபனை கோக்கி அயனே! என சலையாம் வேதவியாதனுக்குச்சேடன வடிவு காட்டவேண்டி புன்னகதருவாவேன், ஆதலாலித்தலத்தினுமப்புன்னக வனமாய். இதுவுழுவருமிருக்கு ஞானரணியமாய், நயிமைவித்துவான் களென்றறிதி, என்று மாயவருள்; நீன்பாததீர்த்தமளிப்பாய நின்சோரூபத்தைத் தரிசித்தவர்க்கிட்ட காமிய மீவாய் என்றினனவூர்திவேண்ட; அப்படியே புரிதுமென்றறி அருள்; அயன்றேவர் முளிவர்க்குமுத் தென்கடற்கரையிற் சென்றான். அவ்வேதனுக்குச் சீதரன பாததீர்த்தமளித்தனன், அநிலனைவருமாடிவர் ஆடிமல நீக்கி முத்தியனிக்கும் வித்தன்னு தீர்த்தமென்று பெயரிட்டனர். குண்டுகையினிரப்பினர்; வானமுத்தினு மதுரிப்பென்றனா. அதன்பின் வேதனுஞ் சந்தியலோகத்தலிடந்தனன். மாலும் தலத்திலுயர்ந்த வேதவனத்தடைந்தனன். இனிப்புன்னக வனத்தியலபைக் கேண்மினென்று சூதசோதுவார். வியாதன் வேதவனத்தில் வந்து தவஞ்செய்ய, அவன் முன்மாதவன் வந்து நின்கருத்தென்னையென; அயன் சேடனுருவைக் காட்டென்றுசெப்ப; என்வடிவமாகிய விவ்வேதவனத்திற் காண்க வென்று அநுதனற்கறைந்தகன்றனன். அப்போதவ்வெல்லையைப் பார்த்திவனின்மனன். புன்னமரமானது சிறிய வடிவாய்ப் பாதலத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வியாதன் மெய்புனகெழு முன்றோனறி வந்தெழுவும், பூமிதேவியின் சரிமன்னலாய்ப் பிரகாசிக்க, அம்முனியம்புத் மற்புதமென்றுவியக்க, டெருமைபொருந்திய செட்பொன் னிலைபெற, மறைவாழ்த்த, அவ்வனத்தினிலைபெற்றது. வேதவியாதன் மாயனுருக்கொண்டு தாதலராகின்ற புன்னை விருகங்கமாக வெழுந்து நின்ற மாதவனைத்தொழுது, அன்புதழைத்து, பொற்பாத! வினோது! எந்நாத! விபேத! பரத்தானாய் கேசவனே! என்று துதித்தனன். அவ்விடத்தில் ஆயிரம்பணமகுடத்தோடும் பொனானுகிய மேனியோடும் எங்கும் வியாபகமாகிய சோதியென்னுஞ்சேவ! நீயெடுத்திரா நின்றவிவ்வுரு நீதுதிப், புன்னவிரு

கஷமே நியாய் உன்னைத்துதித்தார்க்கு மெஞ்ஞானமும் அன்பும் அளிப்பா
யென்று புலம்பின், அந்த காராயணன் பூக்கணிமைந்த புண்ணைமரமாயி
னன். இதனை நேசித்தாற்கு நன்மைசெய்து எண்ணியயாவும் அளிப்பே
னென்று வியாதனோடோதினன். நிலைபெற்ற புன்னாகவனமுகந்தனைப் பி
ரதக்கணஞ்செய்தவரும் அருச்சனைசெய்தவரும் தேவலோகத்தினிலைபெற்றி
ருடபர். நாரதன் பராசரன் அம்பரிஷன் காத்தவீரியன் வீட்டுமள புண்ட
ரீகன் பிரகலாதன் இவர்கள் மாலைப்பூசித்து முத்தராயினர். அகத்தியன்
அக்ஷபதி கலாவதி இவர்கள் புன்னாகவனத்தின் மாலையருச்சித்துப் பேற
வடைந்தனர். இவ்வேதவனத் தேவரான்மகசுதவம் டெற்றது. இதில் ஏகா
தசியுபவசித்த எம்மாணத்துசித்துத் துவாதசியிற் புன்னாகவனத்தத்தனைப்
பிரதக்கணஞ்செய்யிற் பாவவெவவினைபோம் அத்தலத்துக்கு வைகுண்ட
மே சமானமென்று முனிவரர்க்குச் சூதர்சொன்னா.

முற்றிற்று.

உசுவது மதுசூதனை அகத்தியன் பூசித்த சநுக்கம்.

சூதனன் நிய்வா நியம்பமா தவர்தொழு துமது
சூதனன் நியனை யன்பொடு வழிபடுந் தொன்மைப்
போதனன் றுறையெனச் சொல்வான் கடமுனி புகழ்ந்தப்
போத னன்றொழும் தானுனைப் பூசனை புரிந்தான். (௧)

புரிந்து தங்குதும் பேர்துதும் புருப்புலர் போது
தெரிந்து மாமது சூதனன் முன்னுந் தேமல்
சொரிந்த தாமெனத் தேவநாந் தாரியைத் தொடுத்தே
பரிந்து பாடவின் னுடரவ் விசைவழிப் படர்தார் (௨)

படர்ந்து விண்மலை வழிபடு நறுமலர் பலங்கொண்
டடர்ந்து தேவநாந் குற்றுழி யாங்ககத் தியனுங்
கடந்து புன்னையின் வனத்தறி சயமெலாம் கண்டு
துடர்ந்து சோமவா சந்திக முவாவினாட் சுகந்தான் (௩)

என்று பங்கய வாவியின் மூழ்கிரீற் நினைவேயந்
தன்று கண்டுகை புனைந்துவிண் மிலையா னாக
மன்றன் மாதரை யெனுமிரு வரைவரை மகனாந்
துன்று கண்டுகு மாகவே நினைந்தலர் சொரிந்தான். (௪)

மதுகுதனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம். கருள

மிருது வாயுயிர்க் காரமு தூட்டுகோ விர்தா
பருதி யாதிகே வரைப்புரந் தருந்துகோ பாலா
கருதி மன்பர்த மிதையபங் கயமலர்க் கண்ண
சுருதி தான்புக முச்சுதா வருளெனத் துதித்தான். (௫)

அற்றை ரீத்திரி மூற்றும்பிவ் வாறருச் சித்த
மற்றை மாதவன் முன்னமா தவனுமே வந்தே
யிறறை நாள்வரைக் கிவ்வண்ணம் பூசைகொண் டிலன்யான்
கற்றை வார்சடை யானேயே யானெனக் கண்டாய். (சு)

அரியு மாகியங் கரனுமா யிருப்பதொன் றதுகான்
பிரியு மாறிலைத் தெரியுமா றுனக்கலாற் பெரிதா
லரியு மானநான் நிரிகுடா சலத்துனக் கரனாய்ப்
பிரியு மூறுருக் காட்டினன் கண்டனை பிறிகே. (எ)

வேட மானது தூன்பல வெடுக்கினு மீண்டவ்
வேட தாரிதா நெருவனு னவனென வேறே
வீட தாஞ்சிவ சாயுச்சியங் கபிலையி லீய்து
மீட தாகுமிப் பதிசிவன் பதியுண ரென்றான். (அ)

என்னு மான்மொழிக் கியைந்துவந் திறைஞ்சின னிருந்தா
னென்னு மூதவன் மனைமுனி வரர்தொழு தினிநீ
பன்னு மாயனைக் கருடனார்ச் சித்ததோர் பானமை
துன்னு நான்மறைச் சூதனே சொல்லெனச் சொல்வான். (க)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுசுசு.

உச-வது மதுகுதனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதரிந்தப் பிரகாரஞ்சொல்ல மாதவர் தொழுது மதுகுதனை யன்
போடு வழிபடுமியல்பை யுரையென்று கேட்கச்சொல்லுவார். கடமுனிநா
ணவை முன்னர் பூசனை புரிந்து இருக்குங்கால் விடியற்காலையில், தம்புரு
மதுகுதனை முன்போய்த் தேன்மழை பொழிந்ததுபோலத் தேவகாந்தா
ராகமெடுத்துப்பாட; தேவர்கள் அவ்விசைக்கு நெருங்கி வந்துகது மலர் பல
கொண்டு விண்டுவை வழிபட்டு அங்கிருக்கையில், அகத்தியன் வந்து புன்னை
வனத்திசையமெல்லாம் பார்த்துச் சோமவாரங்கூடியவமாவாசியில் பங்கய

வாவியின் மூழ்கி நீறுகண்டுகை புனைந்து, விண்ணுவையரனாகவும் இலக்குவி
பூமிதேவி இவரைப் பார்வதி கங்கையாகவும் தியாகித்து அருச்சித்து, உயிர்
களுக்காரமுனாட்டி கோலிந்தா பருதிமுதலிய தேவரைக் காத்தழிக்குங்
கோபாலா கருது மன்பரதிதய பங்கயமலர்க் கண்ணு சுருதிதொழு மச்சுதா
அருளென்றுதுதித்து, அன்றிரவுமுழுது மர்ச்சித்தான். மாதவன் மாதவன்
முன்வந்து இம்மைநாள்வரை இவ்வண்ணியான் பூஷுகொண்டிலன்; கம்
மைவார் சடையானென்றே என்னைக்கண்டனை; அரியாயும்மரனாய் மிருப்ப
து ஒன்றேதான் இரண்டில்லை. இது தெரிதல் உனக்கல்லான் மற்றையர்க்
குப் பெரிதாம். அரியான நான் உனக்குத் திரிகூடாசலத்தில் அரனாக்
காபிகொடுத்தனன்; அது தரிசித்தனை. வேடம்பலவெடுக்கிலும் வேடதாரி
ஏகனா அநேகனா! மோகூவீடாகிய சிவசாயுச்சியம் கையிலையிலேகுதும். இ
த்தலம் அக்கையிலேக்குச் சமானமென்றுணருவா பென்றருளக் கடமுனி
துதித்திருந்தனன். என்றுசொல்ல, மூனிவரை முனிவர்தொழுதுமாயனை
க்கருடனபூசித்த தன்மையை யோதென; சூதர்சொல்வார்.

முற்றிற்று.

உரு-வது மதுசுதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

கத்துரு வினதை யென்னுங் கன்னிய ரிருவர் மூத்தாள்
பித்துரு வாமை யெல்லாம் பெற்றனள் கருட னேடு
மித்துரு வருணன் நன்னை வினதையும் பயந்தாள் தம்மிற்
சத்துரு வாகி த்தாயத் தார்களாய்க் கறுவு வாரால். (க)

கடுவர வினத்துக் கஞ்சிக் கலுமுனு மருணன் நுனு
கடுவரு வினதைத் தாய்பா னண்ணி னண்ணலருக் கெங்கா
தடுவர வேருபாய் மறைதியென் நமைய வன்னார்
கெடுவர்கா சிபன்பாற் சென்றார் கிருபைசெய் திடுவ னென்றார்.

தாய்மொழி தலைமேற் கொண்டு தங்குகா சிபன்பா லன்பாற்
போய்மொழி பகர்வ ருன்பாற் புகலடைந் தனம்யாம் வெய்ய
திய்மொழி மருவார் செய்யுந் திறமொழித் தருளு வாயென்
மேய்மொழி முன்சொன் னார்பி னென்சொன்ன ரிதுசொன்னாரால்.

ஞாதியா மவர்க்குப் பின்னர் நமக்குமே பகையில் லாத
னீதியா யருள்தி யென்று நின்றன னருண நீதி
யேதியான் புகையை வேறம் கியல்புதந் தருளு வாயென்
ருதியாக் கலுமுன் சொன்ன னவற்றினுக் கவனுந் சொல்வான். (.)

ஆலமே யரவுக் கிய்வோ னாதவ னவன்பாற் போயுள்
சீலமே யுரைத்தி யேலுன் சிந்தனை மூற்று மீரேழ்
ஞாலமே புகழு மென்று நன்கரு ணனுக்கன் றேறதித்
காலமே வெல்லுங் கோரக் கருடனுக் கியும்ப லானுன். (௯)

கனமயேங் தீரவெற் பிற்குக் கருதுதெற் காக ஞான
வனமதன் மென்பால் வேத வனமதில் வனசஞ் சேர்காஞ்
சனமீது சூத னன்பொற் சரணமே சரண மென்று
தினமருச் சனைசெய் தாலுன் சிந்தனை முடியு மென்றான். (௧௦)

வேறு. மீறு சந்தன வனமடைந் தரிபத மீதி
லாறு திங்களாச் சித்தபின் வெளியில்வந் தண்ணல்
கூறு நின்கருத் தென்னென வென்பகைக் குலத்தை
நீறு செய்நின் னூர்திய தாகவே நினைத்தென். (௧௧)

என்ற டக்கிரா சன்றனைப் பார்த்தவ ணெட்டாய்
நின்ற நாகமு மவற்றின தினமுநின் னிழல்போ
யொன்ற வேவலி குறைகவென் னூர்தியாயுறைக
மன்ற நீயுனை நினைப்பவர்க் குறும்விட மாய்க. (௧௨)

உன்னு டைப்பெய ரின்னகர்க் குறுகவென் றுவந்தே
பொன்னு டைப்பிரா னருளின னிந்தமா ப்ரியின்
றின்னு டைப்பெயர் சந்தன வனமெனுந் தன்மை
யென்னு டைத்திரு முனிவிர்காள் கேண்மினென் றிசைத்தான். (13)

ஆயன்வி தித்தவப் பொருளெலாஞ் சுமபபதற் கரிதென்
றியனி லத்திரு வர்ச்சனை செயவரி யெதிர்ந்தே
பயன்வி னைத்தகூர் மழும்புயங் கமுமெனப் பரிப்பன்
வியனி னைத்துநீ யஞ்சலென் றுரைத்தக விருப்பால். (14)

பூவி ணீடரி பொருந்தின னக்குணம். பொலிந்தே
மேவி யப்பதி சந்தன வனப்பெயர் வினைந்
தாவி யன்னமா முனிவிர்கா ளின்னமொன்றமைவ
னீவிர் கேண்மினென் றுரைத்தனன் கலாபுதி நீர்மை. (௧௫)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவருத்தம் ௬௬௦.

உரு-வது மதுகுதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

சத்துரு வினதை என்றிரண்டு பெண்களின் மூத்தாள் ஆமையரவீவல் லாம் பெற்றனள், வினதை அருணன் கருடனைப்பெற்றனள். இவ்விருதா ரத்துமக்களுஞ் சத்துருவாய்ப் பகைஞரானார்கள். கொடிய சர்ப்பங்களுக்குக் கலுழனும் அருணனுமஞ்சி வினதைத் தாயிடஞ்சென்று சத்துருக்களின் பகைமைகெடவோர் உபாயஞ்சொல்வாயென்றறைய; காசிபனபாற் சென் றால் அவன்கிருபையால் அன்னர் கெடுவரென்றாள் தாய்வார்த்தை தலைமே ற் கோளீஇ காசிபன்பாலன்பிற்போய்ச் தொடுமை மொழிகின்ற சத்துருக்கள் செய்யுந் தீமையொழித்தருள உன்பாலியாம் புகலடைந்தனம், ஞாநியாமவ ர்க்கும் எமக்கும் பகையில்லாத நீதியாய்! அருள்செய்வாயென்று மொழிந் து அருணனினறவன். கருடன் யான் பகையைவெல்லுதற்கு எதேனும் ஒரு பாயுதத்தருள்வாயென்று மொழிந்தனன். விடத்தையரவுக்கீவோன் ஆதவன ஆதலால் அவனா பார்ப்போய் நின்குறைகளை முறையிடுவாயாயின், உன கருத்து முற்றப்பெறும் எரேமூலகமும் புகழும் என்று அருணனுக்க றைந்தான். மயேந்திரகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள ஞானவனத்தின் மென்பால் வேதவனத்திலுறையு மதுகுதனன் சரணமே சரணமென்று தினமருச்ச னைசெய்யில உன் கருத்து முற்றப்பெறுமென்று சருடனுக்குக் கழனறான். சந்தனவனமடைந்து முகுநதனடியிலாறுமாதம் அருச்சித்தபின் பிசுசன் னமாய நின்கருத்தெனையென; என் பகைக்குலத்தை நீற்ற நினனூர்தியா க் நினைத்தனவென; பட்சிராசனைப்பார்த்து அட்டநாகமும் அவற்றினதின மும் நின்னிழல் படவலிகுறைக, எனனூர்தியாயுறைக நின்னைத்தியா நிட்ட வர்க்கு விடமாறுக என்றுவினடி அருளினன். அதுமுதலிந்நசரத்துக்குச் சந்தனவனமெனும் தன்மை முனிவிகாள்கேண்மின். அபுன் படைத்த பொருளெலாஞ் சுழத்தற்காற்றிலளாய்ப் பூமிதேவியருச்சிக்கு, அரிகாட்சி கொடுத்து ஆமை அட்டநாகமா யான்வடிவெடுத்துச்சுமப்பன் நீ யஞ்செலெ ன்றகவிஞ்ப்பாலருளிப பூவினெடுபொருந்தினன் அக்குணநிறைந்துபொருந் தியதலைப்பதி சந்தனவன மெனப்பெயர்வினைந்தது. ஆவிபோன்றமுனி வீர்காள் கலாவதிச் சரிதங்கேண்மினென்று குதருரைத்தனர்.

முற்றிற்று.

உரு-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

எதிரி லாவசிட் டன்குலத் தெய்தினோ னிரவி
கதிரி லாகுதி யியற்றுமா தவன்றரு காளை
முதிரி னாமதித் தாணுவே பொருளென முயன்றோ
எதிரி லர்மறை யங்கமா கமமுணர்ந் தறிந்தோன்.

(க)

பேரிய தன்மைய னெச்சனெ னும்பெயர்ப் பிரம
சரியன் றுணுவைப் பணிந்துபின் றுணுதி ரத்தி
லுரிய னாகவே படிந்துவக் கிரகிக் கோர்சா
ரரிய நண்பக லாதவன் கதிருறைத் தழல. (உ)

ஆக முற்றிம்வேர் துள்ள வோர் கள்ளிநீ ழலைச்சூர்ந்
தூக விச்சுவ றுபமாங் கீதையை யுரைத்திட்
டேகி வத்துவைத் துதிசெய்து தாகமு மிளைப்பும்
போக மற்றவன் மனகிடத் தின்புடன போனான். (ங)

போன பின்னொரு மண்டலத் தண்டரும் புன்மை
யான கள்ளியுள் ளுலர்ந்திறந் தம்முனி யறைந்த
ஞான கீதையைக் கேட்டலால் வைகுண்ட நண்ணிப்
பான நணினிற் மாலையுங் கண்டடி பணிந்தே. (ச)

தனிபி றப்பையு முணர்ந்துபின் கசீந்திர தானந்
தின்பி றப்பரும் பாணசே கரனெனு மிழையோற்
கன்பி றப்பிலாத் தேவிபா லுதித்துமங் கையராம்
புன்பி றப்பிலா ரமுதொடும் பிறந்தமின் போனாளுள். (ஊ)

கீத மாகிய கலையெலா முணர்ந்தவிங் கிதத்தூற்
போத மாணக லாவதி யெனப்பெயா புணைந்தாள்
மாத மாமதி வளர்ந்தெனக் கலையொடும் வளர்ந்த
நீத மான்கு ணமனைத் தையுநதெரிந் தனனிருபன. (க)

வேறு.

சுயம்வரஞ் செயவே வேண்டுந் தொழிற்பொருள் யாவும் துன்ன
நயம்வர வமைத்துப் பின்னர் நானிலத் திறைவர் தம்மிற்
செயம்வர வனப்பு வாய்ந்த தீரரை வருவித் தேயோ
வியம்வரும் வதுவை மண்ட பத்தினிந் மேவச் செய்தான். (க)

ஆண்ணிய சுசீந்தி ரத்திற் சுயம்கயேந் திரபு ரத்திற்
பண்ணிய வதுவை மண்ட பத்திலைந் தலரம் பேந்துந்
திண்ணிய னெனவன் னோர்கள் சிறந்திருந் தனரப் பேர்திற்
புண்ணிய வடிவ னெச்சன் போந்தனன் வதுவை காண்பான். (ஃ)

அந்தணர் சூழ வத்திரி யாச்சித மத்தி லெச்சன்
வந்தன னூழா லங்கண் வதிந்தனன் கவுரி பாதச்
செந்தணங் கமலத் தேசாத் தியமலர் மாலை யேந்திக்
கொந்தன வியதார் மன்னர் குழீஇயமண் டபத்தைச் சார்ந்தான். (க)

எண்ணிலா மடங்கை மாறோ டெய்திய தையன் மூரல்
வெண்ணிலா வெறிப்ப நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்தே யெச்சம்
குண்ணிலா வுலகை மீக்கொண் டென்றொடை வனைந்தான் விண்
மண்ணிலார் விதியை வெல்ல வல்லவர் சொல்லுங் காலே. [ணின்

இருந்திடு மன்னர் வெட்கி யெச்சனோ டமரா டற்குத்
திருந்திடுங் காலே மாலை சிந்தனை செய்பச் செய்யார்
பொருந்திடு மிக்காம் பக்கி புரத்துமாய வனன் னாருள்
வருந்திட விவற்கு வெற்றி வந்திடக் கருணை கூர்ந்தான். (கக)

கண்ணன தருளி னாலே கருதல ரிரியக் கண்ட
வண்ணன்மா தவனுஞ் சந்த னாடவி யடைந்து மேக
வண்ணன மத்தை வாழ்த்தி வதிந்தனன் வனிதை யோடு
முண்ணலம் பருகி யங்க னுறையுநா டன்னி லோர்நாள். (கஉ)

எச்சன்றன் கைதே கரூதி லியற்கலா வதியு மேற்றுப்
பைச்சென்ற நிறத்துமாயன் பதத்தல ராலர்ச் சித்தார்
மெச்சென்றங் கிருந்த வேத வியாதன தெவ லாலே
யச்சென்ற மாய னக்கி ராலைய மதனைச் சேர்ந்தான். (ககஉ)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் கூஎக.

உசு-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

சமானமில்லாத வசிஷ்டகுலத்தில் வந்தவனும், சூரியகிரகணத்திலாகு
தி யிற்றுமுனிவன் பெற்றருமாவும், இளம்பிறைதரித்த தாணீவே பெரு
ளென முயன்றவனும், வேதம் அங்கம் ஆகமம் அறிந்துணர்ந்தவனும், எச்
சனென்னும் பெயர்பெற்றவனும், பெருமையுடையவனுமான வொருவனி
ருந்தான். அவன்றாணுநீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தாணவைப்பணிந்து வங்கிர
பருவதத்தோர் சார்பில் அரிதாகிய வச்சியம்போதில் ஆதவனக்கினியாபெரி
க்கச், சரிமுற்றும் வேர்வைதளிக்க ஒரு கள்ளியினிழைச்சார்ந்து, விக்வி

ருடமாங்கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி ஏகவஸ்துவைத் துதிசெய்து தாக மும் போகமும் இளைப்பும் அற்றுத், தனதிடத்திற்குப்போனான். போட்டி ன் ஐரோமண்டலத்திற் கள்ளியுள்ளுலர்ந்திறந்து, அம்முனி யறைத்த ஞா ன கீதையைக் கேட்டதாம் சார்த்தங்கரிய வைகுண்டத்தையடைந்து, மாலை த்தரிசித்தடிபணிந்து, தன் பிறப்பையுணர்ந்து, சுசீந்திரத்திற் பாதுசேகர னென்னும் அரையன்பூல் அன்பிற் றப்பிலாத் தேவியிடத்துதித்து, மங்கைய ராம்புன் பிறப்பிலாரமுதோடும் பிறந்தமின்னை யொத்தான். கீதமெல்லா முணர்ந்த சந்தோஷத்தாம் போதமான கலாவதியென்று பெயர்புனைந்தா ன். மிறைகலைபோடும் வளர்ந்ததுபோல வளர்ந்தான், அரையன் அவன் குணமனமுணர்ந்து சுயம்வராஞ்செய்யவேண்டுந் தொழில்களுக்கான பொ ருள்களியாவுஞ்சேகரித்துப், பின்னர் நானிலத்துள்ள விறைவரிற் சுயம்வர ப்பருவம் வாய்ந்ததீரரை வருவித்து, சித்திரமமைந்த கலியாண மண்டப த்திருப்பச்செய்தான். சுசீந்திரத்துக்கடுத்த கயேந்திரபுரத்திலியற்றிய வ துவை மண்டபத்தில் ஐம்மலர்க்கணையேநது மன்மதனென்ன வன் னோர் சிறந்திருந்தனர். அப்போது புண்ணியவடிவான எச்சன் அந்தணர் குழும் அதிசியாச்சிரமத்திற் கலியாணம் பார்க்கவழிவலியாற் சென்றிருந் தனன். கவுரிபாதத்திற் சாத்திய மலர்மாலையேந்திப், பூக்கொத்தளாவிய மாலையித்த மன்னர்கூடிய மண்டபத்தில் எண்ணிலா மடந்தையரோ டெய்திய விம்மாதின் மூரல வெண்ணிலா வெறிப்ப, நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்து, எச்சற்கு உண்ணிலா வுலகையீக்கொள மணமாலையித்தான். விண்மண்ணுள்ளரில் விதியைவெல்ல வல்லவரியாவர்! அங்கிருந்த மன்னர் வெட்கி யெச்சனோடமர்செய்ய; விவன் மாலையித்திக்க; பகழிபுரத்து மாய வன் இவர்குவெற்றிவந்திடக் கருணைகூர்ந்தான். கண்ணன தருளினாலே சத்துருக்கள்தீதய தாமரை மலரியிக்கண்ட வண்ணலாகிய வெச்சனும் சந்தனாடவியடைந்து மேகவலனை னுமத்தைவாழ்த்தி வனிதையோடு மு ண்ணலம்பருகி யங்குறையுநாளிலோர்நான், எச்சன் கீதைசொல்லக்கலா வ தி கேட்டு மாயனைப்பாதத்திலருச்சித்தான். அங்கிருந்த வேதவிராதனது ஏவலான் மாயன் நக்கிராலையத்தைச் சேர்ந்தான் என்று சூதர் மாதவர்க்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உள-வது நக்கிராலையச் சருக்கம்.

ஏன்றி சூதனை நோக்கியவ் வேந்திழை
நன்றா தானக்கி ராலைய நாடியே
சென்ற செய்கை முனிவர செப்பென
வன்றன் னோருக் கறைசுவ னன்பினால்.

பாணு சேகரன் பைந்தொடி யாட்கொரு
சூனு வின்மெனத் துன்புற வேயெச்சன்
ஞானம் தன்னுயிர்த் தையலும் வேதனை
மானும் வேதவி யாதன்முன் வந்தனா.

(உ)

வந்து மூவரு மாதவ னைத்தொழு
தந்து வாணுத லிங்கிவ னுக்கரு
டந்து நீயொரு சந்தி யெய்திட
முந்து பாய மொழிகெனக் கூறுவான்.

(க)

விடங்க னாமித்த லத்துக்கு மேற்கதா
மிடங்க ராலைய மாமதி லேனமாய்
மடங்க லாயின மாயன் சுயம்புவா
யடங்க லாயின னன்னவன் முன்னமே.

(ச)

பன்னும் வேதப் பருவத நாரத
ரென்னு மாதவ சேத்தவ வர்க்குமுன்
மன்னு மாயனம் மாயன றனைமனத்
துன்னு சிந்தித்த தொக்கவர் தெய்துமே.

(ரு)

மாலின் றன்மையாழ் முநகர் மேன்மைமுந்
நூலின் ருபதர் நோன்மைகள் யாவுநின
பாலின் றோதுவன் கேளெனும் பண்ணவன்
காலின றுனம் பணிந்து கலாவதி.

(சு)

வேறு.

நிற்பதா லுரைப்ப தானு னீடுமுன னுளிற் சாடும்
வெற்பதாம் படியோர் வேழம் விருப்பதாய் விணடு விண்ட
பொற்பதாம் புயத்தி லேயம் புயத்தினு லருச்சித் தல்லா
நிற்பதாய் கவளங் கொள்ளா தன்பதா ரிடத்தென் றுண்டோ. (எ)

தினமுமில் வாறு பூசை செய்யவோர் பன்னி ரூண்டு
கனமுமில் லாது பொய்த்த காலமுங் கமலந் தேடி
மனமுலர் தருச்சித் தேத்தி மருவுநா ளொருநா ளெந்தப்
புனமுமா வனமுந் தேர்ந்தம் புயமிலா தயர்ந்த தன்றே. (அ)

ஒருதடர் தனிலோர பூக்கண் டோடியங் குடனே சாடித்
நருதடங் கமலங் கொண்டு சார்பொழு தோர்வன் மீனுட்
கருதடங் சாத சீற்றக் கனலொடு கவ்வ வவவிப்
பொருதடர் திவே னென்னப் புனலிடைப் பொருத போரே. (1)

நீற்கொண றுங்க ராவை நெடுந்தடங் கோட்டாற் குத்திப்
பாரிறகொண றுங்கை மாவிப் படிபல பகல்வி டாமற்
போரீற்கொண டுடலு தேயுழிப் புந்திரொட, தலைக்கண் மஞ்ச
முரீக்கொண டலையே யாதி மூலமென் றழைத்த காலம். (2)

இவ்விட, தாதி மூல மெனறழைத் திட்ட வோதை
யவவிடத் துறங்கு மால்கேட் டாழிசங் சங்கை தாங்கி
வெவ்சிடத் தராவி ரோதி மேய்கொடு மேழ நின்ற
வுவ்சிடத் தெய்தி தேயி யுய்த்தன னிடங் கா மாய. (3)

கண்டமூ தண்ட மெங்கும கலந்தவா சரணம் பத்தி [மென
கண்ணடதொண டரைவா தானங் கொண்டலே சரண மென
றண்டாபு மாரி பெய்தா ரகிலங்க ளனைத்துங் காப்போன்
விண்டதோர் யானை காத்த விகற்பமும் விமப்ப தாமே. (4)

அரியாயுத் தத்திற் காண்கை யற்றிகி ரியினுன மாய்த்
வுரிமையா லுடன்வை குண்ட, துற்றதங் குறவே யுணமை
தெரியவந் த்மையான் மாயன் றிருவா, தொழுது னனபர்க்
கெரியவெந் துயர்செய் தேனென றிரங்கிரொட் திடங்கர் கூறும். (5)

உனையருச சிப்ப தேபே றுனதடிப் போதிற் போது
தனையருச சிப்ப வேயோர் தலம்புக லெனநெரு ஞானத்
துனையருச சிப்போர்க் கியுஞ் சிவன்சசுட் திரதனை மேற்கா
யெனையருச சித்தே கீத யாழ்முனி யிருப்ப தாமால். (6)

நாரத கேதா மென்னு நாடிந் நகர்க்கு நன்னும
பேரதன் றான் மாநீ பெயர்தியந் தலத்தி லெனனைச
சேரது பெற்றே னென்று செனறுமுன் னுருக்கொண் டுன்று
சூரதர் போற்று மாயன் றனையருச சித்த தனதே, (7)

ஆன்றுதொட்டதற்கு நக்கி ராலைய மென்னு நாமம்
தொன்றுதொட்டிற்ற தென்னச் சொற்றான் சொற்றான் பின்னுங்
கன்றுதொட்டலர்ந்த கைக்க லாவதி கேட்ப நல்யா
மொன்றுதொட்டிசைக்கு நார தன்கதை யுரைக்க லுற்றான். ()

வேறு.

பறுவத நாரத ரென்னும் பண்ணவ
ரறுபத மருவுதா ரம்ப ரீடனுங்
குறுவதா நன்னக ருற்றன் னோன்மகப்
பெறுவதற் கியன்மகம் பேணி னுனரோ. (௧௭)

இந்தநல் வேழவிய தியற்ற வோர்மகன்
வந்தன னவனொடும் மன்ன னன்னவர்
தந்தனி மலரடி தாழ வாழ்கவென்
றந்தன ரெழுந்தன ரவண்விட் டேகவே. (௧௮)

அவ்வகை யறிந்தன னரச னந்தனி
ரிவ்வகை நினைக்கியா னேருவேன் வனத்
துய்வகை யிவணமர் துறைகு வீரென
மெய்வகை முனிவர்தம் வேட்கை கூறுவார். (௧௯)

கருத்தினின் புதல்வியைக் காதல் கூர்ந்துளேம்
வருத்தினந் தருதியும் மாதை யென்றவர்
பொருத்தினு மிவண்மனம் பொருந்து மோவிவர்க்
கொருத்தியை யிருவர்வேட் டிபித லொக்குமோ. (௨௦)

ஏதினி யியம்புவ திவர்க்கிச் செய்தியிப்
போதினி லவட்கென புகல்வ தென்னுமித்
திதினை நினைந்திறை தேம்பும் வேலையம்
மாதினி துணர்ந்தொரு வாய்மை கூறுவாள். (௨௧)

ஆம்முறை முனிவரர்க் கைய வன்னவ
ளெம்முறை சூட்வடி ளிருவர்க் கோர்தொடை
மெய்முறை யேவரைச் சேர்வள் வேதத்திற்
செய்முறை யெனின்செய்தி ரென்று செப்பென்றாள். (௨௨)

செப்புறு மிம்மொழி செம்மல் கூறவுள்
வெப்புறு மிருவரு மிருப்ப வேந்தனு
மொப்புறு சுயவர முஞ்ற வன்னரி
லப்பறு வதனும்வை குண்டத் தாயினான். (௨௩)

ஆயவின் வேவததொழு தம்ப ரீடன்பான்
மேயதஞ் செயலெலாம் விளம்பி நாரதம்
கேயமற் கடமுக மெய்தச் செய்யென்
மாயனற் றுகென வணங்கிப் போந்தனன். (௨௪)

போந்தவ ணிருப்பநா ரதனும் பூமகள்
காந்தனை யடைந்திவை கழறிக் கோகினர்
தாந்தனி முகம்பறு வதனாக் காக்கென
வேந்தனு மன்னதா கெனவிங் செய்தினான் (௨௫)

மற்றவள் விழிக்கிவர் வதன மந்திகோ
குற்றமா முகமதாய்த் தோன்ற வாங்கிவர்
பெற்றபே நெனச்சொலப் பெரிய சேனுஞ்செய்
குற்றமே விடாதது கொண்டு கூட்டுமே. (௨௬)

வேறு.

இருவருங் கவலை கூர்ந்தவ ணிருப்ப விருநிலத் தாசினங் கும
ந், ரரும்வநீர் துறல்பார்த் துறையும்வா னவர்போ லங்குற வது
வைழிண் டப்த்திற், நிருவரீ முனிவ ரிருவரி 'லொருவாச் சிந்தை'
செய் யென்றனன் றந்தை, மருவருங் குழன்மா தழலிவங் குதிக்
தான் மாயனம் மாயனை மணந்தான். (௨௭)

காதன்மா முனிவ ரிருவரு மெமக்காங் கன்னியை வன்னியி
லுதித்துத், தாதுலாந் துளவோ யெமையிகழ்ந் தனைவஞ் சனை
மணஞ் செய்தனை யினிரீ, குதுலாங் கொங்கைத் திருவினை யொரு
வித் துன்பமே பெறுகெனச் சொன்னு, ராதலான் மாலு முனிவிரீ
நீ விருநில் லறம்புகா தொழிதிரென் றறைந்தான். (௨௮)

வேறு.

தவிர்க்கரு முமது சாபந் தனைத்தச ரதன்சே யாயுந்
பலிக்குநாட் பதினா லாண்டிற் பஹ்றுவ னென்றான் பார்மேற்

கவிக்கும்வெண் கவிகை யும்ப ரீடன்மிக் காணன் யர்க்கும்
குவிக்கும்ந் கரத்த ராய்க்கோக் குமரரும் பணிந்து நின்றார். (1)

அந்நவே லையிலம் மாலே யருந்தவர் பணிந்து நீமுன்
றந்தவா னனமுன போலாட் தன்மையோ தென்னத் தென்பா
லிந்தவே லையில்ல டாதோங் கியலவன்மீ னாலே யத்தின்
வந்தசோ கின்பாற் சென்று மாதவம் புரிதீர் மாதோ. (௩௮)

வருவாயா னும்பால் வந்தென் வால்வளைப் புனலான் முன்போற்
றருவனும முசுத்தை யெனனச் சமமதித் தவரங் கேகிப
பெருவன்மீ னாலே யத்திற் றவஞ்செயப் பெருமான போயாங்
கிருவர்தம் முகமு நனகா யியற்றினன் சங்க நீரால். (௩௯)

ஆகலாற் சங்க திரார்க மாமெனுந் தடமொன றுண்டாற்
றீதெலா மகற்று மங்கன் செங்கணமா லாழிச் சங்கென
ரோதலாம வறவி னோடாட் குழைவனவ க்னைவன றனைக்
சாதலா லுருசுப டாயேற் சாதலா பெறுவை நீயே. (௩௯)

சுல்விசோ சொலவி யாதன சுலாவதிக் கிவ்வா ரோதிச்
செல்விபூ மாதற் தானத் தினி றவநா செயது கஞ்ச
சுல்விலோ ஈனன்றங் மாற்ப நண்ணினள் நண்ணு மநகச்
சொல்விசே டதாற் செய்யா ணகரெனப ரெனவுஞ் சொன்னான்.

அருந்தவன சொல்க்கேட் டுத்த வாலைய் தனிற்போய் மாலீப்
பொருந்தவன பினிலாச் சீர்துப் புத்திர ரவன்பெற் றுளென்
றிருந்தவன் சூதன வேதா கியமபின னியம்பி யுள்ளா
திருந்தவன தவர்க்குப் பின்னு மோர்கதை செப்பு வானால். (௩௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எஃ.

உஎ-வது நக்கிராலையச் சருக்கம்.

என்றுசொன்னாருதகை ருனிவந் தார்த்து அவ்வேந்திழை நக்கிராலே.
ய நாடிச்சேன்ற சரித்ததைச்சொலவீரென, அன்பிற சொல்லலாயினர் பா
னுசேகரன், மனைவிக்கு ஒரு மகவிலையே யென்றுதுன்புற, எச்சன் தானு
ட் தன்மனைபுகப பிரமனையொத்த வேதவியாதர் முன் வந்து தொழுது,

அளித்தசந்திர நெற்றியுடைய விவட்கும் இவனுக்குநகிருபையகூர்ந்து, ஒரு சந்ததியுண்டாக வருள்வீரென; இருடி அவரைநோக்கி இத்தலத்துக்குமே நகர்ப் முதலையைக்கொன்றவ ராலையமுளது, அதிமபன்றியாய் நரசிங்கமாயாயினமாயன் சுயம்புவாய வீற்றிருக்கின்றனன்: அவனெதிரில் வேதபருவ தமுளது, அதில் நாரதரெனனு மாதவரேத்தமாயன் காசியாளித்தனன்; அவனைச்சிந்தியுங்கள் சிறுதித்தவனைத் துவகைக்கூடும், திருமால் திருநகா முனிவரர் இவாமகிமை யாவுமுனக்குச்சொல்வேன்கேளேன, கலாவதி முனி வசடியிற் பணிந்து விதப, உரைக்கலாயினா. முன்னொருநாலத்தில் இயங்கும் பருவதமெனனும்படி ஓரியா னோ விருப்பமாய விண்ணிலிரண்டு பதாம புபத்தில் அம்புயத்தாலாச்சித்தலாளி, யறபமுங்கவளவகொள்ளாது; இவவனபிபாவரிடமுளது! நீரிநிறைதலிலலாது பொயதநகாலத்துந தாமரைமலர் தேடிப், பன்னீராணமிதனமுமனமு வந்தருச்சித்தேத்தி வருநாளிலொருசா ள், எந்தப்புனமும் வனமுநதேடி மலர்காண மலயர்ந்து, ஒருதடாகத்திலொரு பூவைக்கண்டு ஓடிச்சாடி த்தடத்திறங்கிப் பூவைக்கொணமிகரைசேர்பொ முது, ஒருமுதலையடங்காத கோடாக்கியோபி கவவி உவ்விடபொருது அடாந்நிமிவெனனு சலத்திடை யிழுத்துச் சண்டைசெய்தது நீரிவிழுந்துச் செல்லுங்கராவை றெடியபேரட்டாறுகுத்திக்கரைக்கிழுக்கு மியானையானது, இப்படிப்பலாந லபோ மென்கு உடலாதேப்பிட புறதிநொந்து, கடலி ற்றஞ் சும்பெருமைமிகுந்த மேகவண்ணனையே, ஆதிமூலமென்றழைத்தது. இவவிடத்தழைத்த அவவொசையை, அவவிடத்துறங்குமால் கேடமிச் சங்கு சக்கரவகைபிறநுங்கிக் கருடமேல வேகமாய்ச் செல்லுந்நுகோ ன்கு வேழவிறை உவ்விடத்தடைந்து முதலையாய்ச்சுசரம் விட்டனன். பூ மியாதரமெங்கும் விபாபித்தவனே சரணம், பத்திகொண்ட தொண்டரை வந்தாந்நு கொண்டலே சரணம், என்று அண்டர் பூமாரிபெய்தார். உலக னைத்துங்காப்போன் யானையைக்கூத்தது வியப்பாம். முடிவின் முதலை அரி யைத்திரிசித்ததாலும், சக்கரத்தான் மாய்ந்ததாலும் வைகுண்டத்தையடைந்தது. அங்கடையவே யதனுண்மை தெரியவந் தமையான் ஊயன்றிரு வடிதொழுது நின்னனபர்க்கு வெந்துயர்செய்தே நெனநிரங்கி நொந்து, உண் யருசரிபதே பேறு உனதடிப் போதிற்போதா னருச்சிக்க வோர் தல த்தை யருள்வாயென, பூசிப்போர்க்கு மெஞ்ஞானத்தை யருளுஞ் சசிரதிரத தின மேற்காய எணையருச்சித்து நாரதமுனி யிருப்பதால்: நாரதகேத்திர மெனனு அத்தலம் போபெறும் அங்கடைவி யென்றருள்; சர்பெற்றேனென் னு முன்னிருக்கொணடி புலவர் போற்றுமாயின யருச்சித்தது. அன்றுதோ ட்கி அதற்கு நக்கிராலையமென்று போபெற்றதென்று சொற்றனன். கை வளைபணிந்த கைணையுடையகலாவதிகேட்ப நாரதனது கதையை யுரைக்க லுற்றார். பருவதன் நாரதன்னனு மிருமுனிவரா வண்டுக்ண்மொய்க்கு மாலைபணிந்த அம்பரிடன் பட்டனாததுக்குப்போய் அவனை மகப்பேறு வே னை மகமி யற்றவோர் புத்திர னுதித்தனன். அவனோடவ்வரையன் இப்

முனிவ ரிருவரையும் தனித்தனி பதத்திற்கொழு; வாழ்கவென் றுகூறியந் தன்ரொழுந்து அவ்விடம் விட்டுச்செல்ல; அன்னதை மன்னனறிந்து, அந் தணர்! இவ்வகை நினைக்கில் யான் லனத்துக்கேருவன் நீவிரிங்கிருத்திரெ ன; முனிவரர் இறையை நோக்கி நும்புதல்விமேற் காதுலாயுள்ள மெலிந்த னம், அம்மாதைத்தருதிரென்று தம்விரும்பமுரைப்ப; அதற்கரையன், “யர் ன் டகளைப்பொருத்தினும்,, அவண்மணம் பொருந்திமோ? இருவர் ஒருந் திவப வேட்டல் ஒவவுமோ? இவர்க்கு மறுசெய்தி என்னியம்புவல்? என்றி க்கொடுமையை நீனைந்து வேந்தன் நேம்புங்கால்; அம்மாதுணர்ந்து பிதா வை நோக்கி ஐய! முனிவரிருவருக்கு ஒருதொடை செய்முறை சூட்டுவன்? எவரைச்சேர்வன்? இத்தன்மைத்தான மணம்வேதத்திற் செயம் முறையெ ன்னை? என்றும், அவரைக்கேள்மினென்றான், அன்னன் கூறும் வாய்மை யை முனிவர் முன் மன்னன் கூற, காமாககினியுற்ற விருவரும் ஒன்று மு ரையாதிருப்ப; மன்னனது கண்ணுநீஇச் சயம் வரமுஞ்ற்ற; அன்னரிற் பரு வதன் வைகுண்டத்தெய்தி விண்ணவைத் தொழுது அம்பரிடனிட நடந்த, தை விண்ணப்பித்து நாரதமகு மற்கடமுகம் புக்கச்செய்யென; மாயன் அ ற்றாகென; வணங்கிப்போயங்கிருப்ப, இலக்குமி தன் மனாள்செயடைந் து இவற்றையுரைத்துப் பருவதனுக்குக் கர்த்தபமுக்கமாகுகென; அவ்வேந்த னு மன்னதாகென, விக்கை நடவன். அவன் விழிக்கு இவ்விருவர் வதன மும் ரூங்கு கமுதை முகமாயத்தோன்றின. அவ்விடத்திவர் பெற்றபே றை என்னென்றறவன்! பெரியரேனும் சூற்றம்புரிபிற் பற்றித்தொடரும்! இவ்வையிருவருக் கவலைகூர்ந்தவணிருப்ப, பெரியதேசத்தி ராசகுமாரரும் அமுதங்கிடைத்தல் பார்த்துழைபுந் தேவர்கள்போல, அவ்விடத்திருப்ப, வதுவை மனடபத்திங் மேலான முனிவரிருவரில் விடாச்சிந்தை செய்யெ னது தந்தையுரைத்தனன். அப்போது அவ்வோமானிக்கிஷியினின்று வி ண்டி உதித்தனன். அவனை அரிய வாசனைப்பொருத்திய கூந்தலாடாரத்தை யுடையாள் விவாகஞ்செய்தாள். ஆசை பொருத்திய விருமுனிவருங்கெண்டு “எமக்கீங்கன்னியை,, வன்னியினின்றுதித்த அருந்துளவோய! எம்மையி கழ்ந்து வஞ்சனை மனஞ்செய்தனை; ஆதலால் இனிக்குதுலாம் கொங்கை பையுடைய இலக்குமியை நீங்கித்துன்பமேயடைகவென்று சபித்தார். மா லுமுனிவர்காள் நீ விரும் இல்லறம் புகாதொழிதிர் என்று எதிர்சபித்தான். அரியும் தீர்த்தற்கரிய வுமது சாபத்தைத் தசாதன் சேயாப்பிடிக்குங் காலத் திற் பதினாறு வருட முலகத்திலதுபவிப்பேனென்றான். புலவர்க்கு மிக்கா னைவென்கொற்ற சூடையையுடைய அம்பரிடனும் அவன் மைந்தரும் பா ர்க்குமேனோக்கிய கையராய்க் கும்பிட்டுப்பணிந்து நின்றார். அக்காலத்தின் முகுந்தனை யருந்தவுற்பணிந்து நீ தந்தமுக முன்போலீந்தன்மையாது? அரு. ள்வாயென; தெற்கேயுள்ள விந்தச்சமுத்திரத்தின் வடக்கே செளிப்பு விருத் தியாகின்று வன்மீனிலையத்திற் வந்து அசோக மரத்தின் கண்டவஞ்செய்வி ிர்; யானும் பால் வந்து வெள்ளிய சங்கதிர்ந்தத்தா னும்முகத்தை முன்போற்”

ஹுவீன் எனச், சயமதித்து அங்கேபோய் வன்மீனாலையத்திற் றவஞ்செய்ய: விண்டு அவ்விருவர் முகத்தைப் புகழ்க்காக்கச்சுக தீர்த்தத்திலியற்றினன். ஆதலாநீ சங்கதீர்த்தமென்றொரு தடாகமுண்டு: அதின் மூழ்கின்றிதெலாமகம் றும். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் சங்கென்றோதலாப், அவன்றற் சொரு பத்தோடங்குறைவன். அவ்விதையை யாசையோடர்ச்சிப்பா யேற்புத்திர ரைப்பெறுவையென் னு கல்வியமைந்த சொல்லையுடைய வியாதர்கலாவதிக் கோதி, இலக்குமி யத்தலத்திற் றவஞ்செய்து மால்மார்ப்பண்ணினன். அந் த விசேடத்தாற் செய்யா னகரமென்றுஞ்சொல்வர். முனிவர் சொல்லக் கேட்டு அந்த வாலையத்திற் சென்று மாலையருச்சித்து. புத்திரசந்தானம் பெ றறாள் என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உஅ-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனக னுதித் தபோ தனர்க் கங்குதப்

பனகளை யோகத்தின் பண்பளித் தானந்தக்

கனக மான கதைசொலக்கேணமினென்

மனகன் சூத னைமருவ னனபினால்.

(க)

வேறு.

ஆதி காலத்தி லிமகிரிச் சிகரமீ தருமறை முடிவாய்ச்செஞ்

சோதி கா லுதுண்ட டளிரக் கல்லா னீழலாஞ் சூழலிற் சனகாதி

நீதி மருதவர் முன்குரு வடிவமாய் நின்மல னின்றொனன்

மேதில் வேதியர் வணங்கியோ கத்தின திவல்புணர்த்துதிமென்றார்.

என்று கூறலு மயேந்திர கிரிக்கய லெமக்கிருப் பிடமாகத், துன்று ஞானகா னனமதிற் செல்லுதிர் சொல்லுமோ ரரசங்க, னெ ன்று மந்திர மன்னியோ கத்தினை யுமக்குணர்த் துவன்யானெ ன்; நன்றுமுக்கண னுரைக்கவக் கணத்தவ ரக்கணே கினரேகி:

ஆதி தாணுவை யர்ச்சனை புரிந்தன ரப்பொழு தொருகோடிச்

சோதி யாதவ் ருதித்தன சோபையுஞ் சோமமண் டலம்போலுங்

காநில வெள்வளைக் குண்டல மும்முக காந்தியுந் திருமேனி

புது பூதிபுத் துள்ள தவளமும் விளங்குமாந் திரைக்கோலும். ()

மார்பில் யோகவேட் டியுமகி மாலையு மலர்க்கையுங் கைமூல்
த், தோர்வின மிக்கசோ ளிகையுந் கோவண வுடையும்வெம் டுலி
த்தோலின், தீராவில் வாட்டுடை யும்பணிக் கச்சுநீள் செஞ்சடி லீழ
மாக, வார்வி லிங்கமு லத்தெழுந் தனன்பர மானந்த சிவயோகி.

கருண யங்கட லூடெழு ஞானபாற் கராவ ன்ணை
டருண பங்கய மாயினா முனிவரவ வானர சடி ககேபோய்
வருண நனகம வாகனம் திருந்துகால் வாங்குருண் டலியோகத்
திருண லித்தெழுந் செய்துயோ கத்தகை வினறிவிற் திருந்தானால்.

இரேச காதியெய் திருந்தயோ கத்தின தியல்புகண் டிவாயோகத்
தாசை யெய்தின ரதுவறித் தாசன மறுபுத்து நானகாறு
மாச மாதிகள் கன்மசோ தனையறு வகைபிரா ணயாமத்
தேசி னனமையாற கன்மயோ கமமருள் செய்தனன சிவயோகி ()

ஞான நாட்டத்தி லுணர்ந்தன ரிவரது நாயக எதிர்த்தேபின
றான நிற்குண மாயிய ஞடிலைய தாமபிர மததனட (த்
முன பிண்டமப் பிண்டமன டத்திடை யொடுங்கியல் பொடுஞான
ஞான போகமு மீதறிந் திடுதிரென் றருள்செய வறிந்தாரால். (அ)

பின்க னிந்ததம முருவினமண் டலம்பல பெறுதல்கண் டனரந்த
நன்க றிந்திரு வினையறுத் தைர்சிவ ஞானமும் பெற்றாராம் [கத்
தேன்க னிந்ததென் கடற்கரைக் கன்னியைச் சேர்வுந்ச சிவனயோ
தினக னிந்தசிந் னையோடிருந் தனகிவை யேதுவா தலிணிலே. ()

யோக கீளனனம் ஞானசா னனமென விரைப்பரத் தலத்தெய்தி
மாக கீடர சின்னிழ லுற்றுயர் வாயுகும் பகஞ்செய்தே
யோக நிட்டையி லிருப்பவன் டங்கனி யாவையு மறிவாற்கண்
டாக கண்டபூ ரணத்துறு நிட்கள னவனென வறிவீரால். (ய)

ஆகத்தி னிற்சுகி யருள்சுகித் திரதல மதிசெயத் தலந்திரே
தா, யுகத்தி னிற்சுகி யன்டந்தகி லிகைமுனிக் குவப்புறு முலப்
பாலே, சுகத்தி னிற்கவு தமனதாச் சிரமமத் தலமுமா மென்
ச்சுதன், மூகத்தி னற்றவர் கேட்டகி லிகைபெறுமுறை மைக
மெளக்கீனும். (கக)

மூற்றிற்று, ஆகத்திருவிருத்தம் எகடி.

சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம். கடுக

*உஅ-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனகாதிமுனிவர்க்குப் பனகாபரணன் யோகத்தின் பண்பளித்து ஆனந்த வெளிபான கதைபைச்சொல்லக் கேண்மினென்று சூதர்சொல்வார். ஆதிகாலத்திலிமாசலத்துச் சிமிது சோதியைக் கக்காநின்ற கல்லால நீழலிற் சனகாதிமுனிவரீரூண், அருமறை முடிவாகிய கின்மலன் குருவடிவமாப் பின்றான வேதியர்வணங்கி யோகத்தியல்பையுருளுவீரெளறா. மமேந்திரகிரியின் பக்கத்திலெமக்கிருபபிடமாக விளங்கும் ஞானகானனத்திறசைவீர, அங்கரசினிழலினுமக் கியோசத்தை யுணர் ததுவெனென்று முக்கணனுரைக்க, அக்கணநதெக்கணமேகித் தாணுவை யருச்சித்தனர் ஒருகோடி சோதியாதவருதித்ததுபோன்ற சோபையும், சோமமண்டலம் போன்ற வெள்வனைக்குண்டலமும், முககாந்தியும், திருமேனி மீதுவிழுகி யுத் தானதவளமும. விளங்குமாத்திரைக்கோலும், மாராபில யோகவேட்டியும், சிவமாலையிற்ற மலாக்கையும், மற்றொருகையிற சோளிகையும், கோவணவுடையும், புலித்தோலுடையும், பணிக்கச்சும நீண்டசெஞ்சடிமழமாக விலிங்கமுலத்திருந்து பரமானந்த சிவயோகி கருணையங்கடலுடே ஞானபாற்காணுக வெழுந்தனன முனிவரருணபங்கயமாயினா அரசடியிற்போய்ச் சித்திராசனத்திருநது வாசியாலிரேசியாநிறை குண்டலியோகத்தின் மயக்கங்கெடுத்து யோகத்தகைவினறி வீற்றிருந்தனன். இரேசக பூரகரும்பகயோகத்தியல் கண்டு இவராசையாயினர் அஃதுணர்நது அறுபத்துநான்காசனமும் சமதமாதியறுவகைச் சமாதியும் கண்டசோதனையும் அறுவகைப்பிராணபாமழம் கண்டயோகமும் சிவயோகியருளிச்செய்தனன் ஞானநாட்டத்திலுணர்ந்தனா இவரது பக்குவத்தையுணர்ந்து, நிற்குணமான பிரணவமாகிய பிரமத்தில் அண்டத்தியல்பு பிண்டத்தியல்பு பிண்டமண்டத்தொடுவகு மியல்பு ஞானத்தான் வறபோகத்தியல்பு இவற்றை யுணர்வீரேன; அறிந்தனர். தம்முடம்புண ஸ்தம்பண்டலமும் அதன ஷத்தையுங்கண்டனா; இருவினையறுத்துச் சிவஞானமும் பெற்றனர். தென்கடற்கரையிலுள்ள கன்னியைச்சேரச் சிவனயோகத்திருந்தனன்; இக்காரணத்தால் ஞானகானனத்துக்கு யோககானனமென்றும் உரைப்பார். அதலத்திலொருமாதம் அரசினீழலிலிருந்து வாசியைக் கும்பித்து யோகசிஷ்டையிலிருப்ப அண்டங்களியாவையுமறிவாற் கண்டு பூரணத்துறு நிகழ்களா அவனென்றறிவீரேனறருளி மறைந்தனன். உள்ளத்திற சசியருளாரினனசுசீந்திரத்தலம் திரேதாயுகத்திற சசியடைந்த அகிலிகை முஷிக் குவீப்புறுத்து முவப்பாலே, கௌவுதமராச்சிரமமென்றுமாம்; என்று சூதர் அகிலிகை பேறுபெறு முறைமையை நற்றவர்க்குக் கூறலுற்றா.

உசு-வது அகிலிகைமகிமைச் சருக்கம்.

திய வின்பமு மனுவள வதுசெயுந் திறத்தா
லாய துன்பமு மலையள வாமென வறியா
தேய விந்திரன் செயுஞ்செய லாலகி விகைதான்
மேய பாதைய தாயினள் கோதமன் வெறுப்பால். (க)

பற்பல் காலமே செலத்தச ரதன்சுதன் பதத்தா
ளற்ப மேபட முன்னுரு வாயவ னருளாற்
றற்ப மாதவன் முன்புபோய் நிற்பவென் றனைநீ
சொற்ப மாய்நினைத் தனைகொல்போ போவெனச் சொன்னான். ()

சொல்ல மாழ்கிரா மன்முனம் போய்முனி சொற்ற
வல்லல் கூறினின் றிரங்கவா னவர்கள்கண் டமுங்கி
மல்லன் மாதவன் முன்சென்று நினறிரு மனைவி
கல்ல தாமுரு நீங்கின டாங்கினள் கற்பு. (ங)

உனது சிந்தையி லையுறே லுனையல்லா லுவடன்
மனது செல்லுமோ மற்றோர்பா லாழ்வினை வசத்தா
னினது சாபம தெய்தின ளகன்றன ணீயுள்
றனது நல்லருள் புரிந்துகாத் தருளெனச் சாற்ற. (ச)

எய்த வந்தவிர்த் தைம்புல னடக்கினோன் பியற்றிச்
செய்த வந்ததித் தென்னையுங் கெடுத்திந் திரனாங்
கைத வன்றனை யழித்தன னவனுளங் கவந்து
மைத வழந்தகண் ணவன்பொருட் டாமப வாதம். (ரு)

பாலுந் தேனுமா ரமுதமும் கலந்ததீம் பாகென்
றாலுந் தன்கவை திரிந்திடிற் சுவாவுக்கு மாகா
மேலுங் கீழுநன் கறிந்தநீ ரென்சொனீர் விடமே
போலு மோர்பொரு ளென்னென்ற லேத்துமப் பொருளோ. ()

கல்லென் றுலென்ன பெண்ணென்ற லெனவவர் காத்த
லல்லென் றுலென்ன பகலென்ற லென்னநீ ரறிந்து
மில்லென் றுகீழ்மவா நியம்பிடிந் வசையெனு மிசைத்தீர்
சொல்லென் றுழ்கொடி தெனநினைத் திரிலைச் சுரர்காள். (எ)

பலத்தை யேகெடுத் தறிவையே தரித்துளப் படுமா
 குலத்தை யேகெடுத் திடமப வாதத்தைக் குறியா
 தலத்தை யேதரும் பொன்னைமண் டன்னையின் னனையார்
 நலத்தை யேபெறு வாருறு வார்கொடு நரகம்.

(அ)

நேய மாதவ னிப்பரி சுரைத்தலு நெடுமா
 லைய ராகவன் காற்றுக ளால்வினை யசுற்றுந்
 தாய ன்னைநீப் பதுமுறை யன்மெனத் தவத்தோன்
 மேய சிந்தைதேர்ந் தும்பரோ டோருரை விளம்பும்.

(ஆ)

மாட்சி தேர்ந்தியாஞ் சொலமறுத் தனனென வேண்டா
 மாட்சி தீர்ந்துல கம்புகல் வசையையார் மறுப்பார்
 தாட்சி சேர்ந்தழ லிடைகுளித் தெழிலவ டன்னோ
 டாட்சி யில்லறம் புரிதுமென றறைந்தன னறிஞன்.

(இ)

தவனை யும்பந்தாம் புகழ்ந்திது மறைநெறி தானென்
 றவனை யுஞ்சுசி யாக்கிப தானுவன் னவன்போ
 விவனை யுஞ்சுசி யாக்குவ னெனமதித் திமையோர்
 சிவனை நேர்பவ சுசீந்திரத் தெழுகெனச் சென்றார்.

(ஈ)

தேவ ரந்தன எனிலிகை யிவர்குசீந் திரத்தின்
 மூல ருமொரு வன்னெனுந் தானுனின் முன்போய்த்
 தாவ ருந்தழல் வளர்த்திமை யோரொடுஞ் சபையோர்
 யர்வ ரும்புகழ்ந் தெழக்கொழுந் தழற்படிந் தெழுந்தாள்.

(உ)

எழும்ம மாதனைக் கனலிநற் றவன்கரத் திய
 விழும் மாகிய தானுவுந் தேற்றினன் வெளியாய்க்
 குழும் வானவர் பாவினர் முனிவரீர் குணமே
 கெழும் மூதொநி வாழ்கவென் றுசிகள் கிளத்த.

(ஊ)

ஆகம லர்ந்தனன் முனிவரன் வணங்கின னவனா
 முகம லர்ந்தனன் விடைகொடாச் சிரமத்தின் முறைபோய்ச்
 சுகம லர்ந்துவாழ்ந் தனரத னாஞ்சுசீந் திரத்தை
 'புகம லர்ந்தகோ துமனதாச் சிரமமென் னுரைப்பார்.

(க)

கடுக

சுசீந்திர புராணம்,

நல்ல எந்தருள் சுசீந்திர மிந்திரன் காரஞ்
செல்வ மர்க்கின வற்கியந் நகரில்வாழ் சிவனும்
வில்ல வேணியன நனையருச் சித்துறு மேன்மை
சொல்வ னந்தணீர் கேணமினென னுரைத்தனன் சூதன். (கடு)

முற்றிற்று. ஆகந்திருவிருத்தம் எஃங்.

உக-வது அகிலீகை மகிமையச் சருக்கம்.

அணுவன வின்பத்துக்காகச் செய்யுந்தீதான் மலையளவுதன்பம் வரு
மென்பதறிபாது, இந்திரன் செய்யுந் செயலால் அகிலிகை கோதமன்சாப
த்தாற் பாதையாயினள் பம்பலகாலஞ் சென்றபின் இராமன் பாதத்தாள்
அம்பம் படமுன்னுருவாய் மாதவன் முன்போய் நிற்ப, நீ என்னைச்சொற்ப
மாய் நனைத்தனையல்லவா! போபோவென்றனன். கேட்டுமயங்கி இராமன்
முன்போய் முனிசொன்ன துன்பத்தைக் கூறி நின்றிரங்க, தேவர்கள் கண்டு
வருத்தமுற்று மாதவன் முன் சென்று நின்மனைவி கல்லுரு நீங்கி நல்லுரு
வாயினள், கற்பைக்குறித்து ஐயுறேல, உன்னையல்லல னீவண்மனமந்தைய
ர் பாப்செலவமோ? ஊழ்வயத்தால் உன் சாபத்திருந்த கனறனன்; நல்லரு
ள் புரிந்து காத்தருளென்றுவேண்ட; முனிவன் பொருந்தாநின்ற அவந்தவி
ர்த்து, ஐம்புலமடக்கி விரதமியற்றிச் செபதவஞ்செய்திருக்கு மென்னைக்
கெடுகதவனும், இந்திரனாகதவனுள்ளத்தைக் கலர்ந்தவளுமான மைதவ
ழ் கண்ணிபொருட்டு அபவாதமாயினன் பாதுர தேனு மமுதமுங் கலந்த
தீம்பாகெனினும் தன்ருவைமாதில நாயுநதீனடா! உயர்வு தாழ்வுகளை நன்
கறிந்த நீவிர் எனசொன்னோ! விடம்போனறபொருள் ஏத்தும் பொருளோ?
கலலென்றாலென்! பெண்ணென்றாலென்! காத்தலல்லெனாலென்! பகலெ
ன்றாலென்! இவ்வபவாதநீரறிந்தும்இதையிலலென்றாக்கும்விதம் இயம்பின்
வசைமென்னும் இசைதீரு, வசைச்சொல்கொடிதென நனைத்திரில்லை.
அபவாதம் பலத்தைக்கெடுத்து அறிவைமாதறித் துன்பப்படுமாருலத்தைக்
கொடுக்கும் அதை நனையாது சஞ்சலத்தைத் தரும் பெண் மண் பெண்
இவற்றினலத்தைப் பேறுபவரே கொடுநருகுவார், என்று மாதவளிப்பிர
காரஞ்சொல்ல; நெடுமாலாகிய விராகவன் காற்றுக்களால் வினையகற்றுநதா
யனையானே நீப்பதுமுறைபன்றென; முனிவன் ஆலோசித்து அமரரோடொ
ன்றுசொல்வான். தேவர்களே! இருடி மனநதிரும்புத்த கேற்றனவாலோ
சித்து, “யாஞ்சொல்லியும், கேட்டலன் எனவேண்டாம், மாட்சிமையுள்
ளவுலகம்புகலும் வசையைமறுப்பவரியார்வார்! செந்நழலிடை குளித்துவரு
வாளெனின், அவளோடில்லறம் புரிசுது மென்றுகூறத், தவசியைத்தேவர்
புகழ்ந்து இதுவேதருநீதானென்று இந்திரனைச் சரியாக்கிய தானு அவ
னைப்போல் விவனாயுஞ் சரியாக்குவனென மதித்துச் சுசீந்திரத்துக்கு வம்மி

னெளச்சொன்னா. உடனே தேவர்கள் முனிவன அகிலிகை இவர்கள் சசிந்திரத்திற்கு முனையத்தழல்வளர்த்து உம்பர் இமப் யாவரும் புகழ்த்தழல் படிந்தெழுந்தனர். எழுந்தவனை அக்கினி முனிகரத்தியச், தானு பிரசன்னமாயினன். வானவர் பாவின் இவர்கள், முனிவர் குணமே நிறைந்த விம்மாதொடு வாழ்கவென்றாசிகள் கூற, முனியகமகிழ்ந்து வணங்கினாள். அவளுமுகமலீர்தாள். விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆச்சிரமத்திற்போய்ச்சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர் அசுனம் சசிந்திரத்தீதக் கோதமனாச்சிரமமென்றுங்கூறுவார் நலவளந்தராரின்று சசிந்திரம் இந்திரபுரியாம். ஐசுவரியமடைய ஆக்கினவற்கி அத்தலத்தில் வந்து தானுவையருச்சித்த கதை சொல்வேன் அந்தணர்கேண்மினென்று சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

மூற்றிற்று

நடு-வது ஆக்கினவற்கி சரூக்கம்.

பொதுபவரைபெனுஞ்சுரபிமடுவினபாலாய்ப்போந்துபூங்களுறையுட்புகுந்துசீதம், ததியெனமானையார்களகலக்கச்சேர்த்து தனாயினவந்தமமாய்ச்சார்த்துமேனமைப, பதியினுள்ளோருவந்துகொள்ளக்குறைபடாது பாவமெனுவெற்பகற்றிப்படிந்துளோர்கீதுக், கதியுதவுநெய்யாறென்றெபேராய்த்தென் கடலெனங்கொள்கலத்துறுமோர்கடவுள்யாறு. (௧)

இவ்வாறுநானவனத்திற்குமேற்கா யியலாற்றிப்பாதியோசனைக்குளேசு, மவ்வாறதிருமருங்குந்தவஞ்செயவோரா றறிமுனிவரீவர்தமிலோரந்தனான், செவ்வாறுதரித்தசசிந்திரத்தெம்மானைத் தேனாறுமலர்தூவிச்சித்தவெற்பில், வெளவாறுபகையிரியக்கரிய்தோரா மலகநுங்கனிபெற்றான்மகிழ்வுற்றானே. (௨)

அத்தமதிலாமலகக்கனியுணடமண்டத்துளயிர்களுக்கண்டன்புகூர்ந்தா, னுத்தமனத்தாமலகனென்னுமபேர்பெற்றேறுங்கினனனனவன்வயினவந்துதித்தான்மெய்வப், புத்தமுதின்கவையெனவாக்கினவற்கிப்பேர் புனைந்தனன்மேலாமபொருளேபொருளுள்ளீறேதன், சித்தமதிலெண்ணுவனாண்டைந்துசெல்லத் தேர்த்துபவீதந்தாதைசெயப்பெற்றானே. (௩)

மேலுறுமெய்ப்பிரணவத்துப்பொருளைத்தேர்த்து வெளியிலொளியாயொன்றாய்வேறுயெழ்கும், பாலுறுநெய்ப்போலனியாபுக

மாய்வின்ற பரப்பிரமந்தானவனுய்ப்பார்த்தான் பார்த்தீகி, லாலுறும்
வீர்த்தனையனருண்முனிபால்வேத மருங்கலையாவையுமுணர்ந்தானா
யுளோரெட், டேலுறும்போதவதாதவேடமேகொண் டெதிர்த்த
னன்றாணுவுமவன்முன்னின்றதாய்போல் (சு)

கண்டனனாக்கிவவற்கியுடனேயுள்ளக் கசிந்தனன்றாயினேக்
கலந்தகன்றினறனமை, கொண்டனன்றாணுவினபதத்தாமலாமேல்
வனாடாய்க் குழைந்தனனாந்தமெனங்கோதிமேற, லுண்டின்
பன்முறையதிபாக்கியனையென்மென்-றுவந்தனன்மேனியனுறைப்
பவொன்றாய்வேறம், மண்டங்க்கோனினமுனிபாலொன்றைநலக
வவதாதனசுசீந்திரத்தையணமினனே. (ரு)

வேறு.

தவப்பாலன புராணனா னந்தகிரி யெனுமவதா தன்யின் னே
க, • நவப்பாலா வினைத்தொடர்கள் மெனத்தொடரத் தந்தைதமர்
நற்றாய் சேய்மேல், லுவப்பாலங் கெழுந்தோடித் தடுக்கவுநில் லா
தோட லுற்றா னுற்றோர்க், சுவப்பாலா யினனணைமேற் கடந்தீழ்நீ
நீ ரச்சென்னீர்மீண் டனையுங் கொல்லோ. (சு)

தந்தையுந்தா யுந்தமரும் பின்றொடாச் சிவயோக சாலி யா
னேன், சிந்தையுந்தீர் னுவினருளு மொன்றாய்நா னுடவியிற்
சென்று நீயே, யெந்தையுந்தா யும்மெனவாக் கெய்தினனம்முதலை
யைபீங் கிவன்கொண் டின்றன, முந்தையன்போ விருக்குமந்த
னீரவனுக் கிதுமுறையோ முறையோ வென்றார். (எ)

முறையோவென் றலறியவர் பின்னேக முன்னேகு முதல்வ
னோடம், மறையோனு மயிர்தலிங்க மூலத்தி லடைந்தனனங் வா
மென் சொல்வே, னிறையோனு மிரவிநடு வின்னுறிலன் னவ
னிழலோ ரீடத்திற் போமோ, குறையோவில் லாதவனோடுகிறையு
மவ்வர் மன்னியமாய்க் கூடினனே. (அ)

பின்னுற்ற ரந்தகரிந் பெரியரொடு சினகரத்துட் பெயர்ந்து
நாடி, முன்னுற்றார் தமைக்காணர் திகைத்தன்பின் றாணுவரன்
முன்னே நின்றார், கொன்னுற்றார் மழுமானங் கறையிடறும் பி

றைமுடியுங் குலவித் தோனறக், துன்னுற்றார் பரவ்வத்காடல்
கிழமுனசோ மனும்விடைமேற் றேன்றி னானே. (கூ)

தோற்றுபரன காட்சிகண்டத் தாமலகன் சுதன்மனற்த துன்
பந் தன்னை, மாற்றுபர மானந்த மயமாய்த்தன் மனைவியோடுண்
மகிழ்கின் றீன்வெள், னேற்றில்வந்த தானுவரனப்பொழுதி லங்
குறின்ற ரெவருங் கணகி, போற்றல்செய்ய வமிாதலிங்கத் துட்
புகுந்த வதிகையத்தை புகலொண னாதே. (ய)

வேறு.

ஆதலிற் றெனகயி லாய மென்னமுன்
னேதலத் தலத்தினுக் குவமை யாகுமிப்
பூதலத் திற்சிவ புரம தேயெனச்
சூதரத் தவத்தினர் துதிப்பச் சொல்கின்றார். (கக)

காணுமாப பிரளைய காலந் தன்னிலு
மேணியி யாதுவாழந் திருக்கு மத்தலம்
பூணுமுப் பொருளுமோர் பொருள தாகிய.
தானுவாஞ் சுசீந்திரத் தலம் தாகுமே (கஉ)

கடவுளா டியபுனல் காண்ப தங்கரி
தூட்டேழ் கடலிடைத் தேநன்று மொனறதோ
திடமுலா மதிகயம் பலவுங் சேர்வதத்
தடமுலாஞ் சுசீந்திரத் தலம் தாகுமே. (கங)

தேவரும் வணங்குமிந் திரற்குச் சாபந்தீர்த்
தியாவரு மதிகயித் தேத்து மத்தல
மூவரு மொருவன மூர்த்தி யாகிய
தாவருஞ் சுசீந்திரத் தலம் தாகுமே. (கச)

அரண்முதன் மூவரோ ரமிந்த லிங்கத்திற்
'நிரமுறச் செரந்தருள் செய்யு மத்தலம்
வரமுறு மாதவர் வணங்க வாழ்ந்துகந்
'தரமுறு சுசீந்திரத் தலம் தாகுமே, (கரு).

வேறு

ஞானகா ளனத்தில வைகி ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்கி
ஞானமா மரசை வாழ்த்தி ஞானனீங் கத்தைப் போற்றித்
தானமாந் தெற்கு மன்றம் தனைத்தரி சிசுகின் முத்தித்
தானமெ யருணமெஞ் ஞானத் தலஞ்சுசீந் திரய் தாமே. (கக)

தருத்தரு ஞான கன்னத் தலத்திலவைத் தீச ளன்ப
ரொருத்தருக சன்ன மோர்நா ளொருபொழு தளித்தால் வேத்
விருத்தாக ணாறுபோக்கு வேறொரு தலத்தி லேவைத்
தருத்துமப் பலத்தை நல்கு மதிசயத் தலம தாமே. (கஎ)

வேறு

எந்தை தாணுவா மரசினீ முலிலினி திருந்தே
சிந்தை யாரவஞ் செழுத்தினைப் பததுருச் செபிக்கின்
முந்தை யாயிர முருச்செபித் திடுமபல முற்றத்
தந்தை யானன பதந்தருகு சுசீந்திரத் தலமே. (கஉ)

வேறு.

சித்தரே புகழ்ச்சுசீந் திரத்து மான்மியம்
பத்தரே படிப்பவர் கேட்கும் பண்பினோர்
முத்தரே யாவரும் மூவ ரும்மவர்க்
கத்தரே யாவரென் றறிந்து கொண்டினே, (கக)

வேறு

என்ன வோதினர் சூதரம் கவர் தமக் கியல்பாற்
றுன்னு மாதவர் வரிசைசெய் தாசியாற் றுதித்தா
ரன்ன சூதர்சொல் லாற்குசீந் திரத்திய லதனைக்
கன்னல் போலினி துரைத்தனன் முத்தமிழ்க் கவிஞன். (கங)

சுசீந்திரபுராண முற்றிற்று.

ஆகச்சுருகம் நட-க்கு திருவிருத்தம் எடுந்.

புரீதாணுமாலயன் றுணை.

பொதியாசலமென்னும் பசவினதுமடுவின் பாலாய்ப்போய்ப் பூமகளிடத்
 ,துப்புருந்து குளிர்ந்தவிரொன்று மானனையார் கலக்கக்கூடி யுலகில்வெண்
 னெய்யாய்த், தேவர்க்குங்கனித்துண்ணக் குறைபடாது பாபமென்னு மலை
 களைநீக்கி, மூழ்குவோர்க்குக் கதியளிக்கு நெய்யாறென்னும் பெயராய்த் தெ
 ய்வத்தன்மைபொருந்திய நதியானது தென்கடலென்னும் பாண்டத்துட்
 பொருந்தும், இந்நீதி ஞானவனத்திற்குமேற்காய் அரையோசனை தூரத்
 திற்செலலும். இதனிருகரையினும் தவஞ்செய்யுமுனிவர்களில் ஒருமுனி
 கங்கைதரித்த சுசீந்திரத்தண்ணலை மலர் தூவிச் சித்தமலையிலாறுபகைகெட
 சாகுபியாம் ஆமலக்கனிபெற்றுமழிந்தான். அத்தத்தினுள்ள அக்கனியில்பல
 வண்டங்கனையும் சுவகோடிகளையும் கண்டு அன்புகூர்ந்தான். அக்காரணத்
 தால் அத்தாமலக்கனென்று பெயர்பெற்றனன். அவனிடத்தில தேவாழித்
 தின் சுவைபோல ஆக்கினவர்க்கப்பெயராளன் வந்துதித்து, உலகத்துள்ள
 பொருளெல்லாவற்றினுக்கு மேலானபொருளே பொருளென்றுநிச்சயமனத்
 தனும், ஐந்துபிராயஞ் செல்கையில, தாதையால் யுஞ்ஞோபவீதமுதலிய சட
 ங்கு செயப்பபெற்றுப் பிரணவத்துட்பொருளைத் தோருது, வெளியிலொளி
 யாய ஒன்றாய்பலவாயப பாலினெயபோல எங்கும் வியாபகமாய் நின்றபரப்
 பிரமத்தைத் தானவருய நோக்கினான். அந்நோக்கத்தில் ஆலம்விதை பிா
 னறவன அருணமுனிவனிடத்தில வேதமுதலிய கலைஞானமியாவையு முண
 ரந்து பதினாறுவயதில் அவதூதவடிவமாயினன். தானுஅவனமுன பிர
 சன்னமாக, தாயைப்போற்றிசித்து உள்ளங்ககிந்து கனறினறன்மைகொ
 ள்டனன். தானுவினறிருவடித் தாமரைமலர்மேல் வண்டாய்க்குமுழந்து
 ஆனந்தமெனவங் குற்றமற்றதேனையுண்டனன். அதிடாக்கியனே! என்று
 பனமுறை யனனமேனியன் உவந்துரைத்து, ஏகமாய் அத்துவிதமாய விள
 ங்குநகனே அவலினமுனிபால் ஒன்றையளிச்சு அவதூதன சுசீந்திரத்த
 னைநதான். தவப்பாலனும்பூரணனந்தகிரி யென்னும் அவதூதனுமானவிவ
 ன அலுனபின் ஆவினைதொடர்கன்மென அத்தலத்துக்கேக, நாய்தநதை
 தமர் சேய்மேலுவபபாலெழுந்தோடித் தடிக்கவுநிலா தோடிதற்றர்க்கு
 அவப்பாலாயினன். அணைகடந்த முனனீர்மீண்டச் சென்னீர்ணையுமா! தந்
 தைதாய்தமர்பினறொடரச் சிவயோக சாலியானவிவன்சிந்தையும் தானுவி
 னருளும் ஏகமாய் ஞானாடவியிற் சென்றுநீயே ஏந்தையுந்தாயு மெனவாங்
 கெய்தினன். ஈககேமுந் தையன்போலிருக்குமந்தனீர் எனமதலையை யிவ
 னகொண்டேறான இதுமுறையோ! முறையோ! வென்றார். என்றலறிஅவர்
 பின்னேக, மறையோனுமுதல்வன் பின்னேகி அமிர்தலிங்கமூலத்தி லடை
 ந்தனன். அவவாறெனசொல்வேன்! இரவிநடுவிண்ணுறிற் மன்னிழல் தன்
 னிடத் தடங்குவதல்லது வேரூரிடத்திற்போமோ! அதுபோலக்குறையில்
 லாத விவன-இறையோடு அனனனியமாய் ஐக்கியமாயினான். பின்னுற்றார்
 அந்நகரிற் பெரியரோடு கோவிலினுட்போய் முன்னுறறாணக் காணுமற்றிகை
 த்து அன்பிறற் றுணமுன்னின்றார், மான்மமுபிறைமுடி, சறைக்கண்ட.

மிவைவிளங்க அண்டினோர்துதிக்க அத்தாமலகன்முள இடபாருடராபி
காடகுகொடுத்தார். தரிசித்துச்சுதனமறைந்த துன்பத்தைமாற்றும் பரமா
னந்தமயமாய்த் தனமகோவியோடுணை மகிழ்கின்றான். வெள்ளேற்றிலவந்த
தானு அயகுநின்ற ரெவருந்தரிசித்துப்போற்ற அமிாதலிவகத்துணைமறைந
தார்: இவவதிசயம் புகலவொண்ணுது, ஆதலாம் நென்கையிலாயமெனறு
முன்னேதினது அத்தலத்துக்குண்மையேயாம், இப்பூதலத்திற் சிவபுரம்
அஃதேயெனறு சூதா அத்தலத்தினா துதிப்பச்சொல்கின்றார். பிரணையகா
லத்தினுந் தன்னிலை யுடைமையழியாது வாழ்ந்திருக்குமத்தலம் முப்பொரு
ளும் ஒருபொருளாயிற்றுதானுவின் சுசீந்திரத்தலமாம் கடவுளாடியதீர்த
தம் காண்பரிதாயும், எழுகடலும் அதினிடை தோனறுவதாயுமுள்ள அவி
சயம்ஒன்றோ! பலஅதிசயபசோவனும் தீர்த்தகருள்ளதாம் அச்சுசீந்திரத்
தலமாம் நேவாவணகருத் இந்நிரற்குச்சாபத்தீர்த்து யாவரும் அநிசயித்
தேததுந்நலம் சுசீந்திரத்தலமாம் அரணமுதலமுறும் அமிாதலிவகத்திர
நிரமுதரசோந்து அருளசெயலது, மேனமையான மாதவர்வணங்கவாழ்ந்து
சுந்தரமுறுவது அச்சுசீந்திரத்தலமாம் நானகானனத்திருசேர்ந்து நான்
தீர்த்தத்திலாடி நானமாமரசைவாழ்த்தி நூலிலிங் பத்தையேற்றி சபை
பைத்தரிசித்தின் முத்தியையனிக்கு மெருநூலாததலம் சுசீந்திரத்தலமாம்.
நானகானந்திலவைத்து ஈசனன்ப ரொருத்தருக்கு ஒருநாளொருபொழு
தன்னமளிக்கில் மூற்றொருதலத்தில் வேதவிருத்தர்க ளுறுபேருக்களித்த
பலனறநும். எந்தையாகிதானுவா மரவினிழிலிருந்து பருசாகுகர்த்தை
ப்பத்துருச்செபித்தால் ஆயிரம் உருச்செபிக்கும் பலனறந்து ஐயானபதத்
தைபுந்தரும், சித்தராத்புகழானிற சுசீந்திரத்தலமாண் மியம்படிக்குமா
பத்தர்கேட்கும்விரதியுர் இவா முத்தோயாவர், மூவரும் அவர்க்குத்தரேயா
வர் எனறநிந்துகொள்ளுகடலீர்கள். எனறுசூநர் நைமிசாரண்னியமுனி
வாகளுகஞ்சு சொன்னா, நெருங்கியமாதவர் கரும் வரிசைசெய்து ஆகிவந்
றுதித்தா. அப்பேர்ப்பட்ட சூதமுனிவாக்கியத்தாம் சுசீந்திரத்தலப்புராணத்
தைக் கரும்பினிரதம்போன் முத்தமிழ்க்கவிடுனினி துரைத்தான.

இச்சருக்கத்தில் வடநூலா யாருளுவர்காசருக்கமெனறு பெயரிட்
டருக்கலாமென்று நம்புகிறேன, உட்பெயிரிதிசடோறுய ஆகுகிணவகிசரு
மெனறிருத்தலால் அவ்வாறச்சியா நினன.

உ
பிழைதிருத்தம்

பச்சம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
உ	உச	கொள்வேன	கொள்வோன்
சு	உஉ	இனிதுயான	இனிதியான்
எ	அ	சங்கரன்மாதவன	சங்கரமாதவன
அ	உச	இலன்கிராலையம்	இயன்கிராலையம்
க	உச	அரிந்த	அறிந்த
ய	ந	ஊரமுதம்	ஊறமுதம்
கஎ	உஅ	அகனறனனன்	அகனறனனன்
கஅ	உஎ	அருந்தவாக்கண்டி	அருந்தவற்கண்டி
ஃ	உஅ	பெய்தப்பொழுது	பெய்தப்பொழுது
கக	உய	துறுந்து	துறந்து
உய	கரு	முதலிபேத	முதலிபேத
உஉ	உக	கற்பலாலமிக்க	கற்பலான்மிக்க
உச	கக	வயறு	வயிறு
உஎ	ச	உரைப்பான்	உரைப்பான்
உச	ச	முவா	முவா
நக	க	உத்திரம்	உத்தரம்
நந	உய	அனனா	அனனாள்
நஅ	எ	அன்னவன	அன்னவன்
ஃ	உச	கூறுவாள்	கூறுவான்
நக	கரு	பொத்தகம்	புத்தகம்
ஃ	உக	தணன	தண்ணளி
ஃ	உச	ஆக்கப்பெற்று	அக்கப்பெற்று
சய	உரு	முன்று	முன்று
சச	உ	படிதுவர	கடிதுவா
சஎ	கஉ	முனிவனிடத்தில்	முனி கண் இதயம் கையில்
சஅ	உஎ	அனஞ்சையின	அடமுனிவனின
சக	உக	வாறறைதி	வாறறைதி
ருந	கஎ	வாசனுமாய	வாசனுமாய்
ருஅ	க	புசித்த	புசித்த
ருக	உஅ	அவண்மேனமை	அவண்மேனமை
கஉ	உஉ	தென்கைலை	தென்கைலை
கச	உச	அகலிகை	அகிலிகை
எ	கரு	அகலிகை	அகிலிகை
எஎ	நச	அருச்சிக்குஞ்சு	அருச்சிக்குஞ்சு
எஅ	ச	ஞானவன	ஞானவன
ஃ	உஅ	தமிடகுரு	தமிழ்க்குரு

எக	சு	கருணைகூற	கருணைகூர
அயு	உரு	தோன்று	தேன்று
அக	உரு	போற்	போய்க்
அஉ	கரு	சேர்பவரேதம்	சோபவாதம்
அரு	உக	மறைத்தனன்	மறைந்தனன்
அரு	நய	தேனு	தேனுவே
அஅ	சு	இருவோக்கு	இருவோக்கு
,,	கசு	வனமீன்	வனமீன்
,,	உசு	கிருட்டிணன்	கிட்டிணன்
கூய	கக	தெழுவுவருதி	தேவாருதி
கூக	உ	யென்னய	யென்னைய
கூசு	உஎ	குளித்தார்	குளித்தார்
கூரு	உய	கொணாவேமென்	கொணர்வேமென்
,,	நரு	அவள்கட்டி	அவள்கட்டி
கூஎ	கசு	தீதிள்	தீதிள்
ககஉ	கக	லிங்கபிர	லிங்கபிர
ககசு	கஅ	அவனுற்ற	அவனுற்ற
ககஅ	கஉ	பாய	பாய
கககூ	கரு	யாயந்திடு	வாயந்திடு
கஉஉ	ககூ	விராட்டம்	விராட்டம்
கஉசு	உஎ	சொல்லும்	செல்லும்
கஉரு	உகூ	அளித்தன்	அளித்தான்
கஉசு	உ	மேயுபுற	மேயுபுற
கஉஅ	நக	வேதன்றோன்றினான்	வேதன்றோன்றினான்
கஉகூ	ய	நன்று	நின்று
,,	கஅ	திருமாலே	திருமாலே
,,	உஅ	உயிர்களைத்தும்	உயிர்களைத்தும்
கரு	ந	உள்ளருக	உள்ளருகி
,,	கக	குடைக்கும்	குடைக்குள்ளடங்கும்
கருஉ	அ	மடந்தையோ	மடந்தையோ
,,	உரு	போலவோரென்	புலவோரென்
கருரு	ரு	வானமிர்தலிது	வானமிர்திலிது
,,	கசு	விளங்கும்வேன	விளங்குவேன்
,,	கஅ	வியம்ப	வியப்ப
,,	உரு	வேழத்தொழு	வெழத்தொழு
,,	உசு	பனாடவி	பனாடவி
கருசு	எ	அன்னகா	அந்நகர்
கருசு	கூ	பேறவடைந்தனர்	பேறடைந்தனர்

க டக	கக	குதனன்றியனை	குதனனறனை
ய	கக	தும்புருப்புலர்	தும்புருபுலர்
ய	உய	முன்னுறி	முன்னுறீஇ
ய	உஉ	வின்னாடர்	விணனாடர்
ய	உ௩	பலங்கொண	பலகொண்
ய	உஅ	யாளுக	யரனாக
க௩அ	௩ய	நீதியாயருளி	நீதியாயருடி
கசுஉ	ய	மாலைசிந்தனை	மாலைச்சிந்தனை
கசுஎ	கஉ	வேந்தனும்	வேந்தனும்
ய	கஅ	தாசினம்	தாசினம்
கசுஅ	கஅ	சொன்னான்	சொன்னான்

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள் நாகர்கோவில் போஸ்டைச் சேர்ந்த சுசீந்திரத்துக்குக்கடுத்த காக்குமூர் ம-ள-ள-புரீ வைரவ் நாதபிள்ளையிடத்திலும், புற்றேரி ம-ள-ள-புரீ சே. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை யிடத்திலும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அதின் விலை ரூ. 1 8
தாபால் சார்ஜ் அணா 1

ய புத்தகம் ஒரே மொத்தமாய் வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு புத்தகம் இனாம கொடுக்கப்படும்.